

စိတ်ကူးပျံ့နှံ့အောင်

ဝိပဿနာ
မြန်မာပြန်
ပါထိဝင်

NOBEL-MYANMAR
LITERARY FESTIVAL
[Literature for Peace]

In DUBIOUS BATTLE
John Steinbeck

မြန်မာ့စာပေအသင်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစောဦး စိတ်ကူးချိတ်စာပေ ၈၅ ဘက်လမ်း တာဝေး
ပုံနှိပ်သူ - ခေင်မာ စိတ်ကူးချိတ်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မိုးစိုက်လမ်း ရန်ကင်း၊
၂၀၁၅ ဇန်နဝါရီလ၊ ပြန်လည်တိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၆၀ ကိုတင်အောင်+မန်းစာပေ၏ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
ရောင်းစွာ ၁၈၀၀ ကျပ်

ပေါ်တိုင်

မိုးထ - ချစ်ကုန်

စိတ်ကူးချိတ်စာပေ၊ ပြန်လည်တိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၅

စာမျက်နှာ ၁၅၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ ခေင်တီ* ၂၀*၅ ခေင်တီ

(၁) ပေါ်တိုင်

စိတ်ကူးချို့ချို့စာအုပ်

ပါတီဝင်
IN DUBIOUS BATTLE

John Steinbeck

မိုးဝေ
မြန်မာပြန်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

ပျန်စတိုင်းဘက်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လက်ရှိထိပ်သီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးများ သိထားကြသည့် "အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေး" နည်းတူ ကျော်ကြားထူးချွန်သည့် စာရေးဆရာတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ယခု ဤဝတ္ထုသည် ပျန်စတိုင်းဘက်၏ အတိုးတက်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတစ်ခုဒ်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာများက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ဒီမိုကရေစီအပြည့်အဝ ရှိပါသည်ဆိုသော "နောင်ကြီးမဲ့ကမ္ဘာ" ၏ ခေါင်းဆောင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်းမှ နိုင်ငံရေးပါတီဝင်များ မည်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ရပုံကို ဆင်းရဲသားအလုပ်သမားများနှင့် အရင်းရှင်များ၏ တိုက်ပွဲများကို နောက်ခံထားလျက် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြထားပေးသည်။

ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ပြန်ဆိုရာ၌ စာမျက်နှာနှင့်ရသဖြင့် လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်မပျက်ရအောင် အဆီလျော်ဆုံးပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်ကို ဝန်ခံပါ၏။ ။

လမ်းပေါ်၌ မီးများလင်းလာချိန်တွင် ဂျင်နီလန်သည် လခပေးနေထိုင်လျက် ရှိသည့် အိမ်ခန်းမှ တစ်ခါတည်း အပြီးအပိုင်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှမှာ လက်တွင် ကိုင်ဆောင်လာသည့် ပတ္တူအိတ်ကလေးထဲတွင် တစ်ပါတည်းပါလာခဲ့လေသည်။

အိမ်ရှင်မကြီးအား မိမိပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းပြောခဲ့ကာ ဂျင်နီလန်သည် လမ်းစောင့်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ပန်းထိမ်ဆိုင်မှ နာရီသည် ၇ နာရီခွဲအချိန်သို့ ညွှန်ပြနေ၏။ ဂျင်သည် ကုန်စုံဆိုင်ကြီးများ ရှိရာ အပိုင်းကို ဖြတ်လျက်အရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ပြန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် သုံးထပ်အိမ်အိုကြီးများရှိရာ လမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုအိမ်အိုကြီးများ၏ အောက်ဆုံးအထပ်များတွင် အပေါင်ဆိုင်များနှင့် ပစ္စည်းအဟောင်းဆိုင်များရှိကာ အထက်ထပ်များ၌တော့ သွားစိုက်ဆရာများနှင့် သိပ်မစုံတော့သည့် ရှေ့နေများက မိမိတို့၏ အလုပ်ခန်းများကို ဖွင့်ထားကြလေသည်။

ဂျင်သည် တံခါးပေါက်များတွင် မိမိလိုချင်သော နံပါတ်ကိုလျှောက်ရှာပြီး မှောင်နေသောအပေါက်ဝတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကာ ကျဉ်းမြောင်းသောလှေကားတစ်ခုကို တက်လာခဲ့လေသည်။ လှေကားထိပ်တွင် မှေးမှိန်

၂

နေသော တတ်မီးတစ်လုံးက လင်းနေသော်လည်း ခန်းမရှည်ကြီးတစ်လျှောက် လုံးရှိ တံခါးပေါက်များမှာ တစ်ခုသောတံခါးပေါက်ကသာ ညစ်ပေသောမှန်ချပ်များအထဲမှနေ၍ မီးရောင်ပြလျက် ရှိနေ၏။ ဂျင်သည် ထိုတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ မှန်ချပ်တွင်ရေးထားသည့် နံပါတ် ၁၆ ကိုကြည့်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဝင်ခဲ့လေ” ဟူသောခတ်ဆတ်ဆတ်အသံတစ်ခုက အတွင်းမှထွက်ပေါ်လာရာ ဂျင်သည်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး စားပွဲတစ်လုံး၊ ဗီဂိုတစ်ခု၊ စစ်တပ်သုံး အိပ်စင်တစ်ခုနှင့် ကုလားထိုင် ၂ လုံးသာရှိသည့် အခန်းကလေးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် လျှပ်စစ်မီးဖိုကလေးတစ်လုံးက ရှိနေလေကာ မီးဖိုပေါ်တွင်တော့ တော်ဖီအိုးတစ်လုံးက တပွက်ပွက်ဆူလျက် တာရှုံ့မြည်နေလေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် စားပွဲနောက်မှနေ၍ ဂျင်အား ခပ်တည်တည်လှမ်းကြည့်ကာ “ဂျင်နီလန် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဒီကိုလာရမယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါပဲ....’

ဂျင်သည် တံခါးကိုပြန်ပိတ်ရင်းက စားပွဲနောက်မှလူ၏ မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ ထိုလူသည် လူခပ်သေးသေးပင်ဖြစ်ကာ၊ လက်ယာဘက်နားတည့်တည့်ပေါ်တွင် လက်တစ်ဝက်မျှထူသည့် အမာရွတ်တစ်ခုက ကန့်လန့်ဖြတ်လျက်ရှိနေ၏။ ၎င်း၏မည်းနက်သောမျက်လုံးများသည် အင်မတန်မှ သွက်လက်ဖျတ်လတ်လှကာ ဂျင်ကိုတစ်လှည့်၊ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကတ်ပြားကလေးကိုတစ်လှည့်၊ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပြက္ခဒိန်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ၎င်းသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ ဂျင်ဆီသို့ လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်ကတော့ ဟယ်ရီနီလဆင်ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့လျှောက်လွှာရထားပါတယ်။ ထိုင်လေဗျာ.....’

ဟယ်ရီ၏အသံသည် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော်လည်း တမင်တကာကြီးစားထားရသော အသံဖြစ်နေသည်။

ဂျင်က ကုလားထိုင်အပိုကို ဆွဲထိုင်လိုက်သည့်နောက် ဟယ်ရီသည် စားပွဲအံဆွဲထဲမှ နို့ဆီဘူးနှင့် ပန်းကန်လုံးထူထူကြီး ၂ လုံးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ကော်ဖီ သောက်ပါဦးဗျာ...’

‘ကောင်းပါပြီ...’

ဟယ်ရီသည် ပန်းကန်လုံးများထဲသို့ ဖောက်ထားသော ကော်ဖီအကြမ်း ရည်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘လျှောက်လွှာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြမယ် ဂျင်...’ဟု ၎င်းကပြောလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားဆီက လျှောက်လွှာ ကတ်ပြားဟာ မင်း ဘာကော်မတီကိုသွားရတယ်။ ကျုပ်ကခင်ဗျားနဲ့ စကား ပြောပြီး ကော်မတီကိုအစီရင်ခံရတယ်။ ကော်မတီက ပါတီကို အစီရင်ခံ တစ်ဆင့် တင်ပြပြီး ပါတီက လက်ခံသင့် မခံသင့် မဲဆန္ဒပေးရတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးမြန်းစစ်ဆေးရလိမ့် မယ် ဂျင်။ အဲဒါက ကျုပ်တာဝန်ပဲဗျာ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ .... ကျုပ်သိပါတယ်..... ခင်ဗျားတို့ ပါတီထဲဝင်ဖို့က မလွယ်လှဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်...’

‘ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကလည်း ပါတီဝင်တွေကို သေသေချာချာရွေးရတာ ပဲလေ.....ကဲ.....ခင်ဗျားက ပါတီထဲတာကြောင့်ဝင်ချင်တာလဲ...’

ဂျင်သည် မိမိ၏ ကော်ဖီကို ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့်မွှေရာက စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘အကြောင်းကလေးတွေကိုတော့ ကျုပ်ကအများကြီးပြနိုင်တာပေါ့ဗျာ... အဓိကဟာတော့ ဟောဒါဘဲဗျာ..... ကျုပ်မိသားစုတစ်ခုလုံးဟာ ဒီလက်ရှိစနစ် ကြီးကြောင့်..... ပျက်စီးခဲ့ရတယ်..... ကျုပ်အဖေဟာဆိုရင် အလုပ်သမား တိုက်ပွဲတွေမှာ ခဏခဏအဆော်ခံရလွန်းလို့ ရွေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရ တယ်။ သူ့အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သားသတ်ရုံတစ်ခုကို ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ဖောက်ခွဲပစ် ရမယ်လို့ စိတ်ကူးရလာခဲ့ရတယ်။ သူ့ခမျာ သူ့အလုပ်ရုံကို မဖောက်ခွဲနိုင်ခဲ့ ရဘဲ သူ့သာ ပုလိပ်သေနတ်ကျည်ဆန်ကို ရင်ဘတ်တည့်တည့်မှာ အမှန် ခံခဲ့ရတာပဲ.....’

‘ခင်ဗျားအဖေက မျိုင်းနီလန် ဆိုတာလား.....’

‘ဟုတ်တယ် လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်လောက်က အသတ်ခံရတာပဲ.....’

‘ဘုရားရေ ...ခင်ဗျား အဖေကတော့နာမည်ကြီးပဲဗျာ၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံး

မှာ အကြမ်းဆုံးတိုက်ပွဲဝင်ရဲဘော်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ပုလိပ် ၅ ယောက် လောက်ကိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း အေးအေးနိုင်တယ်လို့ အဆိုရှိခဲ့တာပဲ...'

'ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတိုက်ပွဲဝင်တုန်း ပုလိပ် ၆ ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့ သူသာ မရှုမလှ အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရတာချည်းပါပဲဗျာ။ သူဟာ အိမ်ပြန်လာရင် သွေးအလူးလူးဖုံးလို့ဗျ။ အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်တို့က သူ့ကို စကားမပြောဘဲ ဘာသိဘာသာနေကြရတယ်။ သွားစကားပြောရင် ကလေးလို ငိုတော့တာပဲဗျ။ နောက်တော့မှ ကျုပ်အမေက သူ့ကိုဆေးကြောပေးရတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် သူ့ခမျာ ခွေးလို ညည်းရှာတာပဲ....'

ဟယ်ရီသည် ဂျင်ထံမှ မျက်လုံးများကို ကပျာကယာ လွှဲဖယ်လိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားအမေတော့ ရှိနေတုန်းပဲလား.....'

'ကျုပ်အမေသေတာ တစ်လရှိသွားပါပြီ။ ကျုပ်က အချုပ်ထဲမှာ ရောက်နေခဲ့တယ်။ အခြေအမြစ်မရှိမှုနဲ့ ထောင်တစ်လ ကျနေခဲ့တယ်လေ။ အမေသေခါနီးပြီဆိုတဲ့ သတင်းရောက်လာတော့ ကျုပ်က ပုလိပ်အစောင့်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ပြန်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အမှန်က အမေဟာ ဘာရောဂါမှရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတော့တာဗျ။ သူက ဘရင်ဂျီလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖေက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆိုရင် မုန်းလွန်းလို့ အမေကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ခွင့်မပေးခဲ့ဘူးဗျ။ ကျုပ် ဘုန်းကြီးပင့်ပေးရမလား မေးတာကို အမေက ပြန်မဖြေဘူးဗျ။ မနက် ၄ နာရီလောက်ကျတော့ သေရှာတာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်က အသုဘ လိုက်မပို့ခဲ့ပါဘူး။ ပို့ချင်တယ်ဆိုရင် သူတို့က ခွင့်ပြုမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မပို့ချင်တော့ဘူးဗျ။ အမေဟာ ဆက်ပြီးကို အသက်ရှင်မနေချင်တော့ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ ငရဲကိုသွားရလည်း အရေးမစိုက်တော့ဘူးနဲ့တူပါရဲ့လေ.....'

ဟယ်ရီသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးမှတ်ချလိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်ပြန်လေသည်။

'ခင်ဗျား အခြေအမြစ်မရှိမှုနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် အဖမ်းခံရတာလဲဗျ....'

ဤမေးခွန်းကို ဂျင်က ဒေါသဖြင့်ပြန်ဖြေ၏။

'ကျုပ်က တူးလ်မင်းရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်နေတာဗျ။ ကုန် ထုပ်တဲ့ဘက်မှာ လူကြီးပေါ့။ တစ်ည ကျုပ်ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးပြန်အလာမှာ လင်ကွန်းကွက်လပ်မှာ လူအုပ်ကြီးတစ်စုတွေ့ရတယ်။ လူအုပ်ကြီး အလယ် မှာ လူတစ်ယောက် စကားပြောနေတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး အထက်လွှတ်တော်အမတ် မော်ဂင်ရဲ့ ကျောက်ရုပ်ခြေရင်းပေါ်တက်ကြည့် မိလိုက်တယ်ဗျ။ မကြာခင်ဘဲ ပုလိပ်တစ်စုတစ်ဖက်ကလာနေတာကို ကျုပ် ကြည့်နေတုန်း ကျုပ်နောက်ဘက်က တခြားပုလိပ်တစ်စုရောက်လာပြီး ပုလိပ်တစ်ယောက်က ကျုပ်ဖက်ပိုးကနေ အုပ်ထည့်လိုက်တော့တာပဲ။ ကျုပ်သတိရလာတော့ ဂတ်ထဲမှာရောက်နေပြီး အခြေအမြစ်မရှိပူနဲ့ ဖမ်းထား ပြီးနေပြီလေ။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ဟာ အခြေအမြစ်မဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ရှိပါတယ်။ မယုံရင် ကုန်စုံဆိုင်က မန်နေဂျာပက်ဘ်ဆီမှာ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါလို့ ထုချေခဲ့ပါသေးတယ်။ ဂတ်တဲက စာသင်ကြီးက လည်း မန်နေဂျာဆီကိုဖုန်းဆက်မေးပါသေးတယ်။ ဒီတော့မန်နေဂျာက ကျုပ်ကို ဘယ်မှာတွေ့လို့ ဖမ်းထားတာလဲလို့မေးသတဲ့။ စာသင်ကြီးက ကျုပ်ကို တိုးတက်တွေ့ရုံ စည်းစားပွဲတစ်ခုက ဖမ်းလာတာလို့လည်း ပြောရော မန်နေဂျာက ကျုပ်ကို ကြားဟောင် မကြားဖူးပါလို့ပြောတော့တာပဲ။ ကျုပ် လည်း ဒါနဲ့ထောင်ကျခဲ့တာပေါ့.....'

'ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အရက်မူးနေသလိုပါပဲ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဂျင်.....'

'မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဟာ သေနေသလို ဖြစ်နေမိတယ်။ အတိတ်ကာလကအားလုံးဟာ သွားကုန်ကြပြီလေ။ ကျုပ် တစ်ပတ်စာ ကြိုတင်ပေးထားတဲ့ အိမ်ခန်းကနေ အခုထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီကို ကျုပ် ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့အတိတ်ကာလဆီကို ကျုပ် လုံးဝပြန်မသွား ချင်တော့ဘူးဗျာ။ တစ်ခါတည်း အဆက်ဖြတ် နိဂုံးချုပ်လိုက်ချင်ပါပြီ.....'

ဟယ်ရီသည် ကော်ဖီပန်းကန်လုံးများကို ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။
 'ဒီမှာဂျင် ပါတီဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုဆိုတာကို ကျုပ် ပြောပြချင်တယ်။ ပါတီကဆုံးဖြတ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားဟာ အမြဲတမ်း မဲဆန္ဒပေးနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဲဆန္ဒအရ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အခါကျရင်

တော့ ခင်ဗျားဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းလိုက်နာရတော့မှာပဲ။ ပါတီမှာ ငွေရတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် ပါတီအလုပ်သမားတွေကို တစ်လထမင်းစရိတ် ဒေါ်လာ ၂၀ ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါတီမှာငွေရှိတဲ့အချိန်ဆိုတာကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မမှတ်မိသေးဘူးဗျာ..... ပြီးတော့ အလုပ်တာဝန်တွေကိုလည်း နားထောင်ဦး ... ကွင်းဆင်းလုပ်ရပြီဆိုရင် ခင်ဗျားအလုပ်သမားတွေနဲ့အတူ အချိန်ပြည့်လုပ်ရတယ်..... အဲဒီအလုပ်ပြီးတော့ ပါတီအလုပ်ကိုလုပ်ရပြန်တယ်။ အများအားဖြင့် တစ်နေ့ကို ၁၆ နာရီ၊ ၁၈ နာရီ အလုပ်လုပ်ရတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားထမင်းကို ခင်ဗျားဘာသာရတဲ့နည်းနဲ့ ရှာစားရတယ်..... ဘယ်နှယ်လည်း ဒီတာဝန်တွေကို ခင်ဗျားထမ်းနိုင်ပါလား.....'

'ထမ်းနိုင်ပါတယ်.....'

'ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားပါတီထဲကို ဘာကြောင့်.....ဝင်ချင်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြစမ်းပါဦး.....'

'ထောင်ထဲမှာ ပါတီဝင်တချို့ရှိနေတယ်ဗျ..... သူတို့က ကျုပ်နဲ့ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူး..... ကျုပ်ဘဝဟာ ဘာမှရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့ဘူး ဒါပေမဲ့ ပါတီဝင်တွေရဲ့ ဘဝကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ သူတို့ပန်းတိုင်တစ်ခုအတွက် အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ပန်းတိုင်တစ်ခုအတွက် အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဘဝဟာ အခုသေနေတာပဲ။ ကျုပ် အသက်ပြန်ရှင်ချင်ပါတယ်.....'

'ဟုတ်ပြီ ... ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့။ ခင်ဗျားဘယ်လောက်ကြာအောင် ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသလဲ.....'

'အထက်တန်း ဒုတိယနှစ်အထိ နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်အလုပ်ထွက်လုပ်ရတာပဲ.....'

'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောပုံကတော့ ဒီထက်မက ကျောင်းနေခဲ့ဖူးပုံပါကလားဗျ.....'

ကျင်က ပြုံး၍ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

'ကျုပ်က စာတော်တော်ဖတ်ခဲ့တာဗျ..... ကျုပ်အဖေကတော့ မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ကို ကျုပ်တို့လူတန်းစားကို သစ္စာဖောက်မယ့်ကောင်တဲ့။ ဒါပေမဲ့

ကျုပ်ကတော့ ဆက်ပြီး စာဖတ်ခဲ့တာပဲ။ တစ်နေ့တော့ ပန်းခြံထဲမှာ ကျုပ် လူတစ်ယောက်နဲ့သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ သူက ကျုပ်ဖတ်ရမယ့်စာတွေကို စာရင်း လုပ်ပေးခဲ့တယ်..... သူ့စာရင်းထဲမှာ ပလေတိုရဲ့ ရိုပတ်ဘလစ်နဲ့ယူတိုးပီ ယားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လမီး၊ ဟက်ဘော်လီ၊ ကာလိုင်း၊ ပရက်စကော့၊ ခပင်နိုလာ၊ ဟီဂဲလ်ကန့်၊ ရှိပင်ဟော်နာတို့ရဲ့ စာတွေလည်းပါတယ်။ ပြီး တော့.... ကားလ်မတ်(ကံစ်)ရဲ့ အရင်းကျမ်းကိုတောင် သူက ဖတ်ခိုင်းခဲ့တယ် ဗျ။ သူပြောတော့ သူဟာအရူးတစ်ဦးပါတဲ့။ သူဟာ မယုံကြည်ဘဲနဲ့လည်း အကြောင်းအရာတွေအကြောင်း သိချင်တဲ့လူတဲ့။ သူက ပန်းတိုင်တစ်ခုတည်း ကို ရည်ရွယ်တဲ့စာအုပ်တွေကို စုပေးခဲ့တာပဲ.....'

ဟယ်ရိုလန် ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ပြီးမှ.....

'ကျုပ်တို့ ဘာပြုလို့သတိထားရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာပေါ့.... ကျုပ်တို့ပါတီမှာ အပြစ်ဒဏ် ၂ မျိုးပဲရှိတယ်။ ဝေဖန်ပြစ်တင်ခြင်းနဲ့ ထုတ် ပစ်ခြင်းပဲဗျ..... ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်က လက်ခံဖို့ထောက်ခံလိုက်ပါမယ်... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို မဲနဲ့ပယ်ချတာ ခံချင်လည်း ခံရမှာပဲနော်'

'ကျေးဇူးပါပဲဗျာ'

ဟယ်ရိုသည် ဂျင်အား..... ယခု အတောအတွင်း သူ့အလုပ်ခန်းထဲတွင် ပင် လာအိပ်နိုင်ကြောင်းပြောလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်ကတော့ ဒီထဲမှာပဲ အလုပ်လုပ်တယ်၊ စားတယ်၊ အိပ်တယ်ဗျ..... ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ညစာစားပြီးပလား.....'

'ဟင့်အင်း.....မစားရသေးပါဘူး။ ကျုပ်မေ့နေတယ်'

'အေးဗျာ.....ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လူလည်လုပ်တယ်ထင်ရင်လည်း ထင် ပေရော့..... ကျုပ်မှာတော့..... ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘူး။ ခင်ဗျားမှာတော့ ၇ ဒေါ်လာတောင်ရှိနေသေးတယ်'

ဂျင်ကရယ်မောလိုက်လေသည်။

'လာပါဗျာ.....ကျုပ်ကပဲ ဝယ်ကျွေးပါမယ်.....ပြီးတော့ မနက်ဖြန်စားဖို့ လည်း ကျုပ်တာဝန်ပဲထားလိုက်ပါ.....'

ဟယ်ရိုလန်က ကော်ဖီအိုးထဲမှလက်ကျန်များကို ပန်းကန်လုံးများထဲသို့ ၄ ထည့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

'ခင်ဗျားဟာ အခုအိပ်နေရာက နီးလာပါပြီ ဂျင်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ပါတီအဝင်မှာ ဘယ်လိုတွေ့ကြုံရမယ်ဆိုတာကို သိသေးတာမဟုတ်ဘူး..... ကျုပ်ကပြောပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကြုံရမှသိမယ်ဗျ.....'

ဂျင်က ဟယ်ရီအား တည်ကြည်စွာလှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုမေးချင်တယ် ဟယ်ရီ၊ ဟယ်ရီလခတိုးပြီးရ လောက်တဲ့အထိ အလုပ်ကျွမ်းကျင်လာပေတဲ့ အလုပ်ဖြုတ်ခံရပြီး ခင်ဗျားနေ ရာမှာ လူသစ်တစ်ယောက်ခန့်ထားလိုက်တဲ့နေရာမျိုးမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးသ လား..... ခင်ဗျားလုပ်တဲ့အလုပ်တိုက်ကို သစ္စာရှိရမယ်လို့ပြောပြီး..... အဲဒီ သစ္စာရှိတာဟာ လုပ်ဖော်လုပ်ဖက်တွေအပေါ် သူလျှို့လုပ်နေတဲ့နေရာမျိုးမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးသလား။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ပါတီဝင်ဖြစ်လာလို့တော့ ဘယ်လိုမှ မဆုံးရှုံး မခုန်နာနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ'

'ခင်ဗျားဆုံးရှုံးနိုင်တာ တစ်ခုကတော့ရှိပါတယ်ဗျာ၊ မုန်းတီးတဲ့စိတ်ပဲ ဗျာ...ဟု ဟယ်ရီက ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ 'ကျုပ်တို့ပါတီဝင် ဖြစ်လာ ရတဲ့အခါကျတော့၊ ခင်ဗျားဟာ လူတွေအပေါ် မုန်းတီးစိတ် ပျောက်ကွယ် သွားတာကို တွေ့လာရလိမ့်မယ်...'

ကစ်နေလုံးပင် ဂျင်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ အစီရင်ခံ စာရှည် ကြီးတစ်စောင် ရေးနေရသည့် ဟယ်ရီမှာ ဂျင်ထံသို့ မကြာခဏလှည့်၍ မိမိအလုပ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ဘုံရိပ်သာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေရလေသည်။

ဂျင်က၊ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် အိမ်က ရုတ်တရက်ပျောက်သွားခဲ့သော မိမိ၏အစ်မအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည့်နောက်တွင်ကား၊ ဟယ်ရီသည် အလုပ်ဆက်လုပ်၍ရတော့ဟန်မတူချေ။ ရေးနေသောခဲတံကို လွှတ်ချကာ ရုတ်တရက်ထလိုက်လေ၏။

‘ကဲ . . . လာဗျာ . . . ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘုံရိပ်သာဆီ ခေါ်သွားပါ့မယ် . . . ခင်ဗျား ဒီမှာရှိနေရင် ကျုပ် စာရေးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အစီရင်ခံစာကို ကျုပ်က အပြီးရေးရမှာဗျ။ ကျုပ်ပြန်လာမှပဲ ရေးတော့မယ် . . .’

ဟယ်ရီသည် ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်ကာ ရေးလက်စအစီရင်ခံစာကို လည်း ခေါက်၍ အင်္ကျီအိတ်ထံသို့ ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

‘တစ်ခါတစ်ခါ ပုလိပ်တွေက ဒီမှာလာရှာတတ်တယ်ဗျ . . . ကျုပ်က တော့ စာရွက်စာတမ်းဆိုရင် ဒီမှာ ဘယ်တော့မှ မထားရစ်ခဲ့ဘူး . . .’ဟု ဟယ်ရီက ရှင်းပြကာ သူတို့ ၂ ယောက် ထွက်လာကြသည်။ နောက်ရုံးခန်း

တို့ ဆော့ခတ်ထားခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် စီးပွားရေးရပ်ကွက်ကြီးနှင့် တိုက်ခန်းများရှိရာ ရပ်ကွက်များကို ဖြတ်သန်း၍ လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား၊ ကိုယ့်ဝင်း ကိုယ့်ခြံနှင့် အိမ်အိုကြီးများရှိနေသည့် ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ လျှောက်လာကာ၊ ဟယ်ရီက ဝင်းတံခါးဝတစ်ခုအထဲသို့ လှည့်ဝင်လိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်တို့ရောက်ပြီလေ ဒီအိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာပေါ့ . . .’

လူတို့သည် ကျောက်ခင်းထားသည့် လမ်းအတိုင်းလျှောက်ခဲ့ကြရာ၊ ဆေးအသစ် သုတ်ထားသည့် အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ဟယ်ရီက အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ဂျင်အား ဝင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အိမ်ကလေး၏အထဲတွင် အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုချောင်သာရှိလေသည်။ အခန်းကျယ်ကြီးအထဲတွင် သံခူတင် ၆ လုံး ခင်းထားလေသည်။ အခန်းထဲတွင်ရှိနေကြသော လူသုံးယောက်အနက် ၂ ယောက်မှာ ခူတင်များပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေကြကာ၊ လူခပ်ထွားထွားတစ်ယောက်မှာ တော့ လက်နှိပ်ခက်တစ်လုံးကို တစ်ချက်ချင်းရှာဖွေရိုက်နေလေ၏။

ဟယ်ရီက တံခါးဖွင့်ဝင်လာလျှင် ထိုလူကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလာကာ ပြုံးရွှင်စွာ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ ဟယ်ရီ . . .’

‘သူက ဂျင်နိုလန်လေ . . . မှတ်မိသေးသလား။ တစ်နေ့ညက သူ့နာမည်ကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစားကြရတာလေ . . . ၊ ဂျင် . . . သူကတော့ မက်ပဲ . . . ကွင်းဆင်းအလုပ်ကို သူ့လောက် နားလည်တဲ့လူ ဒီနယ်မှာမရှိတော့ဘူး . . .’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဂျင် . . .’ ဟု မက်က ဂျင်အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ဟယ်ရီကလည်း ပြန်ရန်လှည့်လိုက်ရင်းက လှမ်းမှာလိုက်လေသည်။

‘သူ့ကို ကြည့်ထားလိုက်ပါ မက် . . . အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ခိုင်းပေါ့ . . . ကျုပ်ကတော့ အစီရင်ခံစာပြီးအောင် ပြန်ရေးရဦးမယ်ဗျ . . . သွားပြီရဲဘော်တို့ . . .’

ဟယ်ရီသည် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေကြသော လူနှစ်ယောက်အား လက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဂျင်သည် အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။ နံရံများမှာ ဘယ်လိုမှ တန်ဆာဆင်မထားကြဘဲ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်းလုံးတွင် လက်နှိပ်စက်ရှေ့မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးသာ ရှိနေ၏။ မီးဖိုခန်းထဲမှာကား အမဲသားဖြုတ်ဟင်းနံက သင်းထွက်လာနေသည်။ ဂျင်လည်း မက်၏မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ပခုံးကျယ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရှည်လျားသော လက်တံကြီးများကိုလည်းကောင်း ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မက်ကလည်း ဂျင်အား ထိုနည်းတူစွာပင် ခေ့ခေ့ငှငှပြန်၍ အကဲခတ်နေလေ၏။ ပြီးမှ မက်က ရုတ်တရက် စကားပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟယ်ရီက ခင်ဗျား လူကောင်းတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောသွားတာပဲ၊ ကဲ . . . လာ . . . ရဲဘော်တွေနဲ့ တွေ့ပါဦး . . . ဟောဒီက ဖြူဖပ်ဖြူရော်က ဒစ်တဲ့ . . . အိပ်ခန်းတိုးတက် လူတစ်ယောက်ပေါ့ . . . ကျုပ်တို့ ဒစ်အစွမ်းနဲ့ ထမင်းစားရတာများလှပြီ . . .’

ခုတင်ပေါ်မှ ဆံပင်နက်နက် အသားဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် လူရွယ်က ပြီးကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မက်က စကားဆက်ပြောနေ၏။

‘သူ ဘယ်လောက်ချောတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အမြင်ပဲ။ သူ့ကို ကျုပ်တို့က တည်ကြက်လို့ ခေါ်တယ် . . . ဂုဏ်အသရေရှိ အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးကြီးတွေကို အလုပ်သမား လူတန်းစားအကြောင်းပြောပြီး ဆွေးနွေးစည်းရုံးတဲ့အထဲမှာတော့ သူက ဝိတ်ပေါ့ . . . မဟုတ်လား ဒစ် . . .’

“တော်စမ်းပါဗျာ . . .”ဟု ဒစ်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

မက်သည် ဂျင်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အခြားခုတင်ပေါ်မှလူဘက် လှည့်လိုက်လေသည်။ ထိုလူ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။ ၎င်း၏မျက်နှာမှာလည်း ရှုံ့တွ နေကာ၊ နှာခေါင်းသည် ပြားချပ်ပြီး၊ မေးရိုးကြီးက တစ်ဖက်သို့ စောင်းနေရာ သည်။

‘သူက . . . ရှိုင်းတဲ့ . . . ရှိုင်းကတော့ တကယ် ရဲဘော်ဟောင်းကြီးပေါ့ . . . မဟုတ်ဘူးလား ရှိုင်းရာ . . .’

‘သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ . . .’

ရွှင်း၏မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် ဝင်းလက်၍လာရာက၊ ချက်ချင်း ပင် ပြန်လည်မှေးမှိန်သွားလေသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း သုံးလေး ခါ ဆတ်ခနဲ မတ်ခနဲခါသွားပြီးမှ စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလာကာ၊ ‘သိပ် မှန်တာပေါ့’ ဟု ထပ်ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။ ၎င်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်းပွတ်သပ်နေရာ၊ ထိုလက်များမှာ အမာရွတ်များ ပြည့်နှက်နေပြီး ကြေမွနေပုံရသည်ကို ဂျင်က သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

‘ရွှင်းက ဘယ်သူနဲ့မှ လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်ဘူးဗျာ . . .’ ဟု မက်က ရှင်းပြလိုက်လေသည်။ ‘အရိုးတွေအားလုံး ကျိုးနေရှာတယ်၊ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ရင်၊ သူ့ခမျာ အင်မတန်နာရှာတာဗျာ . . .’

ရွှင်း၏မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်လာပြန်၏။ ‘အဲဒါဘာဖြစ် လို့လဲသိလား’ ဟု သူက အော်ပြောလိုက်၏။ ‘ကျုပ်ကို သူတို့က လက်ထိတ် ခတ်ပြီး၊ ရိုက်ခွဲကြလို့ပဲပေါ့... ကျုပ် မြင်းနဲ့လည်း အနင်းခံခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ကျုပ် ဟာ အသေအလဲကို အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား မက်ရာ . . .’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ရွှင်းရယ် . . .’

‘ဒါပေမဲ့ . . . ကျုပ်က ဘယ်တုန်းကများ ဒူးထောက်ခဲ့ဖူးသလဲ မက်... ဟင် ... ကျုပ်က ဒူးမထောက်တဲ့အပြင် သတိလစ်အောင် အဆော်ခံရတဲ့ အထိ သူတို့ကို ခွေးမသားတွေလိုသာ ကော်ဆဲနေခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။’

‘ဒါပေါ့ ရွှင်းရာ . . . ခင်ဗျားက သူတို့ကို မဆဲဘဲ၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား ခဲ့ရင်၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို သတိလစ်အောင် ဘယ်ဆော်လိမ့်မလဲ . . .’

ရွှင်းသည် ရုတ်တရက် ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ . . . သူတို့က ခွေးသားတွေပဲဗျာ . . . ခွေးမသားတွေလို ခွေးမသားတွေလို ကျုပ်ကသူတို့ကို ဆဲတယ်။ ဘာဖြစ်သလဲ . . . သူတို့ က ကျုပ်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ရိုက်ချင်သလိုရိုက်ကြပါစေ . . . ကျုပ်က တော့ သူတို့ကို ဆဲတာပဲ . . . မဟုတ်ဘူးလား မက်ရာ . . .’

မက်သည် ရွှင်း၏ ပခုံးကို အသာပုတ်လိုက်လေသည်။ ‘ဟုတ်တာ ပေါ့ရွှင်းရာ . . . ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ အဓမ္မနှုတ်ပိတ်လို့မရဘူး . . .’

‘သိပ်မှန်တာပေါ့ . . .’ ဟု ရွှင်းက ပြောလိုက်ပြန်ပြီးနောက် ၎င်း၏

မျက်လုံးများသည် အရောင်မှေးမှိန်သွားကြပြန်လေ၏။

မက်သည် ဂျင်အား စားပွဲကလေးတစ်လုံးပေါ်၌ လက်နှိပ်စက်တင်ထားရာ အခန်း၏ တစ်ဖက်စွန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ဂျင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်တတ်မှန်းသိလျှင် ၎င်းသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ဂျင်အား အလုပ်တစ်ခုပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် သူသည် ရှိုင်းအကြောင်းကို အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

‘ရှိုင်းခမျာ ခေါင်းကို ခဏခဏအရိုက်ခံခဲ့ရလို့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရှာတာပါ။ သူ့ကိုကျုပ်တို့က စောင့်ရှောက်ထားရတာပဲ . . .’

‘ကျုပ်အဖေလည်း သူလိုပါပဲ ... တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်လည်း ဟိုတယ်မှာ သွားတွေ့ရတယ်။ လမ်းကို တည့်တည့်မလျှောက်ဘဲ လက်ဝဲရစ်ပတ်ချာပိုင်းပြီး လျှောက်နေရှာတယ်ဗျ။ ပုလိပ်တစ်ယောက်က သူ့နားအောက်ကို သံလက်ကွင်းစွပ်ပြီး ထိုးတာကိုး . . .’

မက်သည် ဂျင်အား လက်နှိပ်စက်တွင် ထားခဲ့ကာ ညစာပြင်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဒစ်ကို ၎င်းက ကြက်သွန်ကူလီးပေးရန် ခေါ်သဖြင့် ဒစ်ကလည်း ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်သွားလေသည်။

ဂျင်က လက်နှိပ်စက် စရိုက်နေစဉ်တွင် ရှိုင်းသည် ၎င်း၏အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

‘ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူက ထုတ်လုပ်ပေးရသလဲ . . .’ဟု ၎င်းက ရုတ်တရက် မေးလိုက်လေသည်။

‘အလုပ်သမားတွေကပေါ့ဗျာ . . .’

‘အမြတ်တွေကိုတော့ ဘယ်သူကယူသလဲ . . .’

‘ငွေအရင်း မြှုပ်ထားတဲ့လူတွေက ယူတာပေါ့ . . .’

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကုန်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့က ဒီအမြတ်ငွေကို ဘာလို့ယူရမှာလဲ’ ဟု ရှိုင်းက အော်လိုက်လေ၏။

မက်သည် မီးဖိုချောင်တံခါးဝမှ ထွက်ကြည့်ကာ လက်တစ်ဖက်တွင် ဇွန်းတစ်ချောင်း ကိုင်ထားရာမှ ဂျင်နှင့် ရှိုင်းထံ ကပျာကယာ လျှောက်လာလေသည်။

‘ဒီမှာ ရှိုင်း ကိုယ့်အချင်းချင်း စည်းရုံးမနေပါနဲ့လေဗျာ။ ကျုပ်တို့ရဲသော်

တွေက ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြန်စည်းရုံးနေတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရတော့တာပဲကိုး။ ကဲ-ကဲ-ခင်ဗျား အိပ်ရာမှာ သွားလှဲပြီး အနားယူနေလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ဟုတ်လား၊ ဂျင်မှာက အလုပ်လုပ်စရာရှိနေတယ်ဗျ . . .'

ဂျင်သည် မက်ခိုင်းထားသည့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလိုက်လေသည်။ မူ ၂၀ အထိရိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဂျင်က မက်အား ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း . . . လှမ်းအော်လိုက်၏။ မက်က မီးဖိုချောင်ထဲမှထွက်လာပြန်ပြီး . . . ဂျင်ရိုက်ထားသည့် စာရွက်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားက လက်နှိပ်စက် ကောင်းကောင်းရိုက်တတ်တာပဲဗျ။ အမှားရယ်လို့ သိပ်မပါလှပါဘူး၊ ကဲ စာတွေကိုတော့ ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ထည့်လိုက်ပါ။ ညစာစားပြီးတော့ ကျုပ်တို့စာအိတ်တွေမှာ လိပ်တပ်တာပေါ့ . . .'

မက်သည် ပန်းကန်ပြားများတွင် အမဲသားပြုတ်၊ မုန့်လာဥဝါ၊ အာလူးနှင့်အခြမ်းလိုက် လှီးထားကြသော ကြက်သွန်များ ဝုံထည့်လိုက်ပေးလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူတို့အားလုံးသည် ခုတင်များပေါ်တွင် ကိုယ်စီထိုင်လျက် စားနေလိုက်ကြ၏။ စားပြီးသွားကြလျှင် မက်က မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်သွားကာ ကိတ်မုန့် တစ်ပန်းကန် ထုတ်ယူလာပြန်လေသည်။

'ဟောဒါက ဒစ်ရဲ့ လုပ်အားတွေပေါ့၊ ဒစ်ဟာ အိပ်ခန်းကို နိုင်ငံရေးအတွက် အသုံးချတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ . . .'

'သွားစမ်းပါဗျာ . . .ဟု ဒစ်က ခပ်ဖြိုးဖြိုးပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

မက်သည် ဂျင့် ခုတင်ပေါ်မှ ပိတ်ထားသော စာအိတ် ၂၀ ကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

ဟောဒီမှာ စာအစောင် ၂၀၊ စာ ၅ စောင်စီကို ကျုပ်တို့ အားလုံး တစ်ယောက်စီ လိပ်တပ်ကြရအောင် . . .'

မက်လည်း စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ မင်ဘူးတစ်ဘူးနှင့် ကလောင်တံတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ စာအိတ် ၅ လုံးပေါ်တွင် လိပ်စာရေးနေလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် 'ကဲ - ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ ဂျင်'ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဘာပြုလို့ အခုလို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လိပ်စာရေးရတာလဲ . . .'

'အင်း . . . သိပ်တော့ထူးခြားမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်တွေအတွက်တော့ နည်းနည်းခက်သွားမှာပေါ့။ ဒီလိုဗျ ကျုပ်တို့ စာတွေကို

စုံထောက်တွေက ဖောက်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့စာတွေကို လက်ရေးအမျိုးမျိုးနဲ့ လိပ်စာရေးရင် တချို့စာတွေတော့ လွတ်သွားကောင်း ရဲ့လို့ ကျုပ်တွေ့မိလို့ပါ . . .’

အခြားရဲဘော် ၂ ယောက်က လိပ်စာများရေးနေစဉ်၊ ဂျင်သည် ထိုင်ရာ မှထကာ စားပြီးသားပန်းကန်များကို စုထပ်လျက် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ယူသွင်း လေသည်။ ၎င်းပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင် မက်က စာအိတ်များ၌ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘ဒီညတော့ မင်းနဲ့ ရွှိုင်းက ပန်းကန်ဆေးကြကွာ မနေ့ညက ငါတစ် ယောက်တည်း ဆေးရတယ်ဟု ၎င်းက ဒစ်ကို လှမ်းပြောလိုက်ကာ၊ ဂျင်အား မေးကြည့်လိုက်လေသည်။’

‘ကျုပ် စာသွားထည့်မလို့ . . . ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်လိုက်ခဲ့ဦးမလား ဂျင် . . .’

‘ကောင်းသားပဲ၊ ကျုပ်မှာ တစ်ဒေါ်လာကျန်ပါသေးတယ်၊ ကော်ဖီဝယ် ပြီး၊ အပြန်ကျတော့ ဖောက်သောက်ကြရတာပေါ့ . . .’

မက်က လက်ဝါးဖြန့်ခံလိုက်လေသည်။ ‘ကျုပ်တို့မှာ ကော်ဖီရှိပြီးသား ပဲ။ ဒီငွေနဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းဝယ်ရမယ် . . .’

ဂျင်လည်း ငွေတစ်ဒေါ်လာကို ထုတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။

‘ကျုပ်တော့ ရှိသမျှပြောင်ပြီ . . .’

ဂျင်သည် မက်နှင့်အတူ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြကာ စာတိုက်ပုံးများ လျှောက်ရှာကြလေသည်။

‘ရွှိုင်းခမျာ တကယ်ရူးနေရာသလားဗျာ . . .’ဟု ဂျင်က မေးလိုက်မိ ၏။

‘ရူးသလိုလို ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ နောက်ဆုံးဘိတ် သူခံလိုက်ရတာက ဆက်တော်ဆိုးတာပေါ့ဗျာ၊ ရွှိုင်းက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားစည်းရုံးခဲ့ တယ်လေ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပုလိပ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့ ပုလိပ်တွေက ရောက် လာတော့တာပေါ့ဗျာ။ ရွှိုင်းက ပုလိပ်ဖမ်းတာကို ဘယ်တော့မှ ငြိမ်ခံတတ် တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ပုလိပ်တုတ်စာမိပြီး သူမေးရိုးကျိုးထွက်သွားတာပေါ့။ သူ့ကို ပုလိပ်တွေက ဖမ်းသွားပြီး အချုပ်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ အချုပ်

ဆရာဝန်ကလည်း အနီကောင်ကို မကုနိုင်ဘူးဆိုပြီးပစ်ထားတော့ သူ့ခမျာ
မေးရိုးကျိုးရက်တန်းလန်းကြီးနဲ့ ၃ ရက်တိုင်တိုင် အချုပ်ခန်းထဲမှာ နေခဲ့ရ
တယ်။ အဲဒီကစပြီး သူ့ခမျာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာတော့တာပဲ . . .

‘သနားစရာပဲဗျာ . . .’

ရွှင်းက ဘယ်တော့မှ ပါးစပ်ပိတ်မထားတတ်ဘူးဗျ . . . ဒစ်ကိုကြည့်
သူ့မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး . . . ဒစ်ဟာ ရွှင်းလိုပဲ တကယ့်အရေးကျရင်
စိတ်ဓာတ်ပြင်းတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပုလိပ်တွေက
ဖမ်းလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူက ပုလိပ်တွေကို ဆရာလို စခေါ်တော့
တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ပုလိပ်တွေက သူ့ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားကြတော့
တာပဲ ဆိုပါတော့ . . . ရွှင်းကတော့ ဒစ်လို မပါးဘူးဗျ . . .’

စာအားလုံးကို စာတိုက်ပုံးများတွင် ခွဲထည့်ကြပြီးသည့် နောက်တွင်
ကား သူတို့လည်း ဘုံရိပ်သာသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြပေသည်။
ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် အလယ်ဗဟိုရှိ ကျောက်
ရုပ်တစ်ခုဆီသို့ ဂျင်က ညွှန်ပြလိုက်၏။

‘အဲဒီကျောက်ရုပ်ပေါ် ကျုပ်တက်ရပ်ပြီး ကြည့်နေတုန်း၊ ပုလိပ်တစ်
ယောက်က နောက်ကနေ ကျုပ်ကို အုပ်ထည့်လိုက်တာပေါ့ဗျာ . . .။ ရွှင်း
ခမျာ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ ကျုပ်လည်း နည်းနည်းတော့ ကိုယ်ချင်းစာ
ကြည့်နိုင်ပါတယ် . . . အရိုက်ခံရပြီး လေးငါးရက်ကြာမှ ကျုပ်ခေါင်းက
ပြန်ကောင်းလာတယ်ဗျ လည်ကုပ်တည့်တည့်မှာ ကျုပ်က အရိုက်ခံခဲ့ရတာ
ကလား’

မက်သည် ကွက်လပ်ထဲရှိ ခုံတန်းလျားတစ်ခုအပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်
လေသည်။

‘ကျုပ်သိပါပြီ။ ကျုပ် ဟယ်ရီရဲ့ အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ရပါတယ်။ ခင်ဗျား
ပါတီထဲဝင်ချင်တာက ဒီအတွက်ကြောင့် တစ်ခုတည်းပဲလား . . .’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်ထောင်ထဲရောက်သွားရတော့ . . . ကျုပ်နဲ့အတူ
တူ အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့ တခြားလူ ၅ ယောက်လည်း အချုပ်ခန်းထဲမှာ အတူတူရှိနေ
ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျုပ်နဲ့ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ဆွေးနွေး
ခဲ့တာကြောင့်တင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က သူတို့သိတာထက် ပိုပြီး

စာဖတ်ခဲ့တဲ့လူပဲ။ ဒီလိုလေဗျာ ကျုပ်တို့မိသားစုဟာ အမြဲတမ်းတိုက်နေခဲ့ရတယ်ဗျာ... ကျုပ်အဖေဟာဆိုရင် သူ့အလုပ်ရှင်တွေနဲ့ အမြဲတိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း ကျုပ်တို့ဝဲရုံးရတာပဲ။ တော်တော်ကြီး ကြာလာရတော့ ကျုပ်တို့ဘက်က အရှုံးချည်းပဲဆိုတာကို ကျုပ်တို့စိတ်ထဲမှာ ခွဲလာရတော့တယ် ဆိုပါတော့။ ကျုပ်အဖေဟာဆိုရင်... ရောင်ပိတ်မိပြီး ခွေးတစ်အုပ်ကို ပြန်ကိုက်နေရတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်လိုဖြစ်နေရတာပဲ... အနေနဲ့အမြန်ဆို သလို ခွေးတစ်ကောင်ကောင်က သူ့ကို တိုက်သတ်တော့မှာပဲဆိုတာကို သိလျက်နဲ့ သူဟာ ပြန်ကိုက်နေရတာပဲ... ဘယ်လောက်များ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပြီး စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်သလဲဗျာ... ကျုပ်ဟာ အဲသလို စိတ်ပျက်စရာအသိုက်အဝန်းမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပဲ...'

'အဲသလို လူတွေက သန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေတာပေါ့ဗျာ... 'ဟု မက်က ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

'ဒီထက်မကလည်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ'ဟု ဂျင်က စကားဆက်ပြန်သည်။ 'ကျုပ်တို့နေတဲ့အိမ်မှာ အမြဲတမ်း ဒေါသက လွှမ်းနေတယ်ဗျာ။ အလုပ်ရှင်တွေအပေါ်မှာ အနိုင်မရမှန်းသိရဲ့နဲ့ ထွက်နေတဲ့ဒေါသ။ အကြွေးမပေးတော့ဘဲ ဖြတ်ထားလိုက်တဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်အပေါ်မှာ ထွက်ရတဲ့ဒေါသ။ ဒီလိုဒေါသမျိုးဟာ လူတစ်ယောက်ကို အော်ဂလီဆန်စေပေမဲ့လည်း အလိုလို နေရင်းက မတတ်သဘာဘဲ ခံစားနေရတော့တာပဲ...'

'ဆက်ပြောပါဦးလေ၊ ခင်ဗျားဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ဒါတွေကို ပြောပြနေဘယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါဦး...'

'ကျုပ်ဆိုလိုတာက ဒီလိုဗျာ... အချုပ်ခန်းထဲမှာ ကျုပ်ပြောတဲ့ဘဝမျိုးမှာပဲ ကြီးပြင်းလာတဲ့လူ ၅ ယောက်သာရှိနေတယ်။ တချို့ဟာဆိုရင်လည်း ကျုပ်ဘဝထက်တောင် ဆိုးခဲ့ကြသေးတယ်... ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာလည်း ဒေါသခံစားနေရပေမယ့် တခြား ဒေါသမျိုးဖြစ်နေတယ်လေ။ သူတို့က သူတို့ အလုပ်ရှင်တွေနဲ့ ကုန်စုံဆိုင်တွေအပေါ်မှာ ဒေါသထွက်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ရှင်တွေရဲ့ စနစ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဒေါသ ထွက်နေကြတာကလား... ပြီးတော့ တစ်ခုလည်းရှိသေးတယ် မက်ရဲ့၊ သူတို့မှန်းတီးတဲ့ ဝန်ကြီးအပေါ်မှာ အနိုင်ယူရန်ထွက်နိုင်ကြရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်က

သူတို့မှာ ရှိနေကြတာကလား။ ဒီတော့ ... သူတို့မှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်း တစ်မျိုး ရနေကြတော့တာပဲ မက်ရဲ့ ...'

'နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိမ်းသွင်းနေတာကလားဗျ ...' ဟု မက်က ပြုံး၍ ပြန်မေးလိုက်လေ၏။

'မဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်ခံစားရတာကို ပြောပြနေတာပါ မက်၊ ကျုပ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ငြိမ်းချမ်းခြင်းဆိုတာကို ကျုပ်ဘဝမှာ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ အဲဒါ တွေကို ကျုပ်က အင်မတန် မှတ်သိပ်နေမိပါတယ် ... တိုးတက်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ဒီလူတွေထက် အများကြီး ပိုဖတ် ပြီး ပိုသိထားရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျုပ်လိုချင်တာကို ရနေကြတယ်။ အဲသလိုရနေကြတာကလည်း ဒီလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါနေရ လို့ပဲဗျ ...'

'အင်း ခင်ဗျားဒီညမှာတော့ လက်နိပ်စက်မှာ စာတွေရှိက်ပေးခဲ့ရတယ်။ အဲသလိုလုပ်ရလို့ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ခဲ့သလား ...'

'ကျေနပ်ပါတယ် မက်။ ဘာပြုလို့မှန်းတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရသလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ရှိနေတယ်လေ။ အရင်က ကျုပ်လုပ်ခဲ့ရတာတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အရင်က ကျုပ်လုပ်ခဲ့ရတာတွေအတွက် တစ်ယောက်ယောက် က အမြတ်ထုတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ... ကျုပ်ခံပြင်းမိတာတော့ မဟုတ် ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာပါ အအုပ်ခံရသလို ဖြစ်နေတာကိုတော့ ကျုပ် တကယ်မှန်းမိခဲ့တာပဲ ...'

'အေးလေ ခင်ဗျားက အလုပ်လုပ်ရမှာ မျှော်တယ်ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား ကို ကျုပ်က အလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်က တစ်နေ့ နာရီပေါင်း ၂၀ လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးကို အာမခံပေးနိုင်ပါတယ်။ အမြတ်ထုတ်တဲ့စနစ်ကို ခင်ဗျား မှန်းတယ်ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားလုပ်ရတဲ့ အလုပ်အတွက် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရဘူးဆိုတာကိုလည်း တာဝန်ခံနိုင်ပါ တယ် ...'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဌာနစိတ်မှာ ခေါင်းဆောင်မဟုတ်လား မက် ...'

'ဘယ်ကလား ခေါင်းဆောင်ရမှာလဲဂျင်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လူတွေ

ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ ကျုပ်က အမိန့် မထုတ်နိုင်ပါဘူး။ တကယ့် မလုပ်မနေရအမိန့်တွေဟာ မဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပဲ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကောင်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ထိရောက်မှာ ပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်လိုချင်တာက ကွင်းဆင်းအလုပ်ပဲဗျ . . .'

မက်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ရယ်လိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားဟာ ဒဏ်တော်တော်ခံချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲကလား . . . ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ် ဂျင် . . . ကွင်းဆင်းအလုပ်ဆိုတာဟာ ပင်ပန်းရုံကင် မကဘူး . . . အန္တရာယ်ကလည်း တော်တော်ကြီးတယ်ဗျ . . . ဒီမှာနေရတာ ကိုကလည်း စည်းစိမ်ရှိလှပြီမထင်နဲ့။ ဘယ်တော့မှာ အမေရိကန် စစ်ပြန်ရဲ တော်များအသင်းက လူတစ်စု အရက်မှူးပြီး ခင်ဗျားကို အသေအလဲရိုက်မယ် ဆိုတာကို ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး . . . ဒါမျိုးကို ကျုပ်က ကြုံရဖူးလို့ ပြောနေတာဗျ . . . စစ်တပ်ထဲကို ဆွဲသွင်းခံရပြီး လေ့ကျင့်ရေးစခန်းမှာ ဖဲ လလောက်သာနေ ပြန်ထွက်လာရတဲ့ စစ်သားဟောင်းလောက် စစ်ပြန်ရဲဘော် ဟောင်း ပီသလှတဲ့သူဟာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်လူ . . . တကယ့်စစ်မြေပြင် မှာ သွားတိုက်ခဲ့ရတဲ့လူက တစ်မျိုးဗျ... သူတို့ကိုယ်သူတို့ တကယ့်မျိုးချစ်ကြီး တွေဆိုပြီး ပုပူလောင်လောင်လုပ်၊ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့လူမျိုးဟာ၊ ကျုပ်ပြော တဲ့ စစ်ပြန်ရဲဘော်ဟောင်းတွေဆိုတာပဲပေါ့။ ဒီလိုလူမျိုး ၂၀-လောက်ဟာ မှောင်မှိုက်တဲ့ ညတစ်ညမှာ အရက်ကလေး နည်းနည်းမူးလာပြီဆိုရင် ကလေး ၅-ယောက်ရဲ့ရန်က ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို စွန့်စွန့်စားစားကာကွယ်ဖို့ အသင့်ရှိ နေတတ်ကြတာဗျ...''

'ခင်ဗျားဟာ စစ်သားတွေကို တော်တော်မုန်းနေတဲ့လူပဲဗျနော်... 'ဟု ဂျင်က ရယ်လျက်ပြောလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်က ရွှေဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ စစ်သားဟောင်းတွေကို မုန်းတာ ပါဗျ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စစ်မြေမြင်မှာ သွားတိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့လူပါဗျ... အဲဒီတုန်း က စစ်သားတွေဟာတော့ အင်မတန်ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြတဲ့ နွားတွေပါ... သူတို့အနေနဲ့ သူတို့တိုက်ပေးနေရတဲ့ စစ်ကြီးကိုမကြိုက်ပေမဲ့လည်း သစ္စာရှိရှိ တိုက်ပေးခဲ့ကြရှာတဲ့ လူကောင်းတွေပါ။ အေးဗျာ... ကျုပ်ဟာ တော်တော်ကို

ပြောလိုက်မိတာပဲ... ဘာပြုလို့ ကျုပ် ဒါလောက်ခံပြင်းတယ်ဆိုတာကို ပြော
ပြပါမယ်... ကျုပ်ခုနစ်ကပြတဲ့ စစ်ပြန်ရဲဘော်ဟောင်း သူရဲကောင်းကြီး ၁၀
ယောက်က တစ်ညမှာ ကျုပ်ကိုဝိုင်းဆော်ခဲ့ကြတယ်ဗျာ... ကျုပ်ကို သတိလစ်
အောင် ဝိုင်းကန်ပြီးကြတော့ သူတို့က ကျုပ်လက်ကို ခြေနဲ့တက်နင်းချိုးပစ်
ကြတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး... ကျုပ်အမေအိမ်ကိုပါ မီးရှို့ပစ်ကြတယ်...
ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကို အိမ်ရှေ့ခြံထဲက ဆွဲထုတ်လာခဲ့ရတယ်လေ...'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ... ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ...'

'ကျုပ်ကအစိုးရကို ပုန်ကန်ဖို့ လှုံ့ဆော်ခဲ့တယ်လေ၊ ကျုပ်ကအဲဒီတုန်း
က လူတွေငတ်နေတဲ့အကြောင်း တရားဟောခဲ့တာကိုး... မက်သည်ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်လေ၏။

'ကဲ- ပြန်ကြပါစို့ ဂျင်...'

သူတို့သည် လမ်းကလေးအတိုင်း အတူတကွလျှောက်လာခဲ့ကြလေ
၏။

ကျင်သည် မီးရောင်အောက်၌ထိုင်လျက် လက်နှိပ်စက်ကို ရိုက်နေစဉ်တွင်
ဒစ်သည် ပြန်ရောက်လာကာ ငွေနှစ်ရာ နိုင်ခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောပြနေ
လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် မက်လည်း ပြန်ရောက်လာပြန်လေသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ဒစ်... ဒီကနေ့လိုလားသူတွေဆီက ရန်ပုံငွေ ဘယ်
လောက်များရသလဲကွ...’

‘ဒေါ်လာ ၂၀...’

‘သိပ်တော်တဲ့ကောင်ပဲကွာ...’

‘ဒါနဲ့... မက်... ရွှင်းတစ်ယောက်တော့ ပါသွားလေပြန်ပြီ...’

‘သူက ဘာလုပ်လို့လဲ...’

‘လမ်းထောင့်တစ်ခုမှာ သူသွား တရားဟောတယ်လေ... ပုလိပ်တစ်
ယောက်က သူ့ကိုလာဖမ်းတော့ သူကမောင်းချဓားနဲ့ ပုလိပ်ကိုပြန်ပြီးထိုးတာ
ပန်းကိုထိသွားတယ်... သူ့ကိုပုလိပ်တွေက ချုပ်ထားလိုက်ကြပြီ... အခုသူက
အချုပ်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး “ခွေးမသားတွေ” ရယ်လို့ အသံကုန်အော်ပဲနေလေ
ရဲ့...’

မက်မှာ ရွှင်းအတွက် တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရလေသည်။
သူ့ကိုယ်တိုင်ကသွားစရာတစ်ခုရှိနေရာ ဒစ်အား ပါတီဘက်တော်သားရှေ့နေ

တစ်ယောက်ကိုခေါ်လျက် ရှိုင်းအားအချုပ်မှ အာမခံနှင့် ထုတ်ရန်စီစဉ်ဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။ ဒစ်ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ဂျင်သည်သူ့လက်နှိပ် စက်နှင့် ရိုက်ထားသည့်စာများကို ညွှန်ပြလိုက်လေတော့၏။

‘စာတွေတော့ ၃-စောင်ပဲ ရိုက်ဖို့ကျန်တော့တယ်၊ မက် ... ဒါနဲ့ခင်ဗျား ခုနက သွားစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲဗျ...’

‘တောဂက်စ် တောင်ကြားကိုလေ အဲဒီမှာ သစ်တော်သီးခြံတွေ အများ ကြီးရှိနေတယ်... သစ်တော်သီးတွေ ခူးဖို့အချိန်ကလည်း ကျနေပြီ... သစ် တော်သီးခူးမယ့် အလုပ်သမားတွေက ၂၀၀၀ကျော်လောက်ရှိနေတယ်။ သစ် တော်သီးခြံပိုင်ရှင်တွေက လုပ်လျှော့ပေးမယ့်အကြောင်း ကြေညာချက်ထုတ် လိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ အလုပ်သမားတွေက သိပ်ကိုခံပြင်းနေကြမှာပဲ... အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ကသွားပြီး လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ရင် အလုပ်သမားတိုက်ပွဲတွေဟာ တန်ဒါလီက ဝါဂွမ်းခြံတွေအထိ ပျံ့သွားနိုင်တာကလားဗျ...’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထမင်းစားကြရင်း သစ်တော်သီးခူးအလုပ် သမားများကိစ္စကို ဆက်၍ ဆွေးနွေးကြပြန်လေ၏။

‘လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေတဲ့ အရပ်တွေကို လူသစ်တွေလွှတ်ဖို့မကောင်း ဘူးလို့ ကျုပ်အမြဲပြောခဲ့တယ်။ ဂျင် ... သူတို့က အမြဲတမ်း အမှားလုပ်တတ် တာကလား၊ နည်းပရိယာယ်တွေအကြောင်း ဘယ်လောက်ပဲ ဖတ်ထားထား လက်တွေ့ကျတော့ အလကားပဲ၊ ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့ ပမမညကပန်းခြံထဲ မှာ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြောခဲ့တာ ကျုပ် ပြန်သတိရမိခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကွင်းဆင်း အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာလေ။ အခု ကျုပ်ကို ဒီတာဝန်လွှဲပေးတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုပါ လေ့လာခိုင်းရအောင် ခေါ်သွားပါရစေလို့ ကော်မတီမှာ အခွင့် တောင်းလာခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က ကွင်းဆင်းအလုပ်လုပ်ဖူးတော့၊ ခင်ဗျား တောဂတ်တောင်ကြားထဲကို ရောက်ဖူးသလား ဂျင်’

‘ဘယ်မှာရှိမှန်းတောင် မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တဖြုံ့ထဲက ထွက်ခဲ့ဖူးတာ လေးငါးခါသာရှိခဲ့တယ်ဗျ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုခေါ်သွားတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မက်...’

ဂျင်၏ မျက်လုံးများမှာ စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် တောက်ပြောင်နေကြ လေ၏။

‘ဟိုကျတော့ ခင်ဗျားကျုပ်ကို ကျိန်ဆဲမှာပါဗျာ။ ဟိုမှာ ပျော်ပွဲစားသွားကြရမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်ရဲ့။ ခြံပိုင်ရှင်တွေ အစည်းအရုံးက တော်တော်အင်အားတောင့်နေတယ်လို့ ကျုပ်ကြားထားရတယ်...’

‘ကျုပ်တို့ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲမက်၊ ကျုပ်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြရမှာလဲ...’
ရှင်မှာ ထမင်းပင် မစားနိုင်တော့အောင် စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိနေလေတော့သည်။

‘ကျုပ်လည်း ဘယ်သိမှာလဲ အခြေအနေပေးသလို ကြည့်လုပ်သွားရမှာပဲ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ နည်းပရိယာယ်တွေဟာ ဒါကြောင့် အလကားပဲလို့ ပြောတာပဲ။ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ အခြေအနေချင်းတူကြတာမှမဟုတ်တာ...’

ရှင်က ထမင်းမစားနိုင်သော်လည်း မက်မှာတော့ မြိန်ရေရှက်ရေစားနေလေရာ ရှင်က အမဲရေလှုံပြုတ် ဟင်းကို နောက်တစ်ခါထပ်ခပ်ပေးလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် မက်က ရှင်းပြပြန်လေသည်။

‘အခြေအနေက ဒီလိုရှင်ရဲ့ တောဂတ်စ်တောင်ကြားက သိပ်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာက သစ်တော်သီးခြံတွေသာ များတယ်။ အဲဒီခြံတွေကို လူနည်းစုတစ်စုက ပိုင်ထားကြတယ်၊ ခြံပိုင်ရှင်ကလေးတွေ ရှိပေမဲ့ သူတို့က သိပ်မများကြပါဘူး၊ သစ်တော်သီးတွေ မညှိလာကြတဲ့အခါကျတော့ အရပ်ကကားလျှောက်လှည့်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေက လာခူးပေးကြတယ်။ အဲဒီကပြီးရင် သူတို့က တောင်ပိုင်းကိုဆက်သွားကြပြန်ပြီး ဝါဂွမ်းခြံတွေမှာ သွားလုပ်ကြပြန်တယ်၊ ဒီတော့ သစ်တော်သီးခြံတွေမှာ ကျုပ်တို့က အလုပ်သမားတိုက်ပွဲတွေကို စပေးလိုက်နိုင်ရင်၊ ဝါဂွမ်းခြံတွေအထိ ပျံ့သွားနိုင်တာပေါ့။ ကောင်ကြားက သစ်တော်သီးခြံတွေပိုင်ထားတဲ့ လူတစ်စုဟာ အဲဒီအလုပ်သမားတွေ အားလုံးရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်နေတတ်ကြတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အလုပ်သမားတွေကလာရတဲ့စရိတ်နဲ့ ဘိုင်ကျကုန်ကြပြီလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာမှ ခြံပိုင်ရှင်တွေက လုပ်ခလျှော့မယ့်အကြောင်း ကြေညာကြတာပဲ၊ ဒီတော့ အလုပ်သမားတွေအနေနဲ့ ခံပြင်းကြဦးတော့ သူတို့က ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ သစ်တော်သီးတွေကို ခြံပိုင်ရှင်ပေးတဲ့နှုန်းနဲ့ ခူးပေးခံမှာ သူတို့စရိတ် ပြန်ကမ်းကြတော့မှာကလား...’

'ဒီတော့ ကျုပ်တို့က အလုပ်သမားတွေကို သပိတ်မှောက်ဖို့ လှုံ့ဆော်ပေးရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား...'

ဒါပေါ့ဗျ။ သူတို့အနေနဲ့ကို ပေါက်ကွဲလုနီးပါးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကသာ တို့ပေးလိုက်ရင် အလုပ်သမားတိုက်ပွဲက ဝုန်းခနဲ ထပေါက်ကွဲလာနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့က အလုပ်သမားတွေကို စည်းရုံးပြီး၊ ခြံတွေမှာ လျှောက်သပိတ်တားကြရမှာပေါ့...'

'တကယ်လို့ ခြံပိုင်ရှင်တွေက လုပ်ခ ပြန်မြှင့်ပေးကြတယ်ဆိုရင်ရောဗျာ...'

မက်သည် သူ၏ ပြောင်သွားသော ပန်းကန်ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်လေသည်။

'ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ မကြာခင် တခြားတာဝန်သစ်တစ်ခုကို ရှာတွေ့ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ယာယီလုပ်ခတိုးတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ။ အရည်ကိုကြည့်ကြရမှာ။ မြန်မြန်ကြီးပြီးသွားတဲ့ အလုပ်သမားတိုက်ပွဲတစ်ခုဟာ အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရမယ်၊ ဘယ်လိုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာတွေကို ထိထိရောက်ရောက် သင်ခန်းစာမပေးနိုင်ဘူးဗျ။ တိုက်ပွဲဟာ ကြာရှည်ကြီး ပြင်းထန်လေ ကောင်းလေပဲ။ အလုပ်သမားတွေဟာ အချင်းချင်းညီညွတ်လာကြပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်အင်အားကြီးလာတယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်တို့က သင်ပေးနိုင်တော့မှာပေါ့...'

'ဒါပေမဲ့ ခြံပိုင်ရှင်တွေက အလုပ်သမားတွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောတယ်ဆိုရင်ကောဗျာ... ' ဟု ဂျင်က ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

'သူတို့က လိုက်လျောလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ မထင်ပါဘူးဗျာ... ဟိုမှာက လူတစ်စုလက်ထဲမှာ အာဏာတွေအများကြီး ရောက်နေတာကလေးဗျာ... အဲသလို အာဏာအများကြီးရလာတဲ့ လူနည်းစုဟာ မောက်မာလာတတ်ကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့က သပိတ်တိုက်ပွဲကြီး လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်နိမ့်တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီအခါကျရင် တောဂတ်စ်မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က လူစုဝေးခြင်း တရားမဝင်ဆိုတဲ့ ဥပဒေတစ်ခု ထုတ်ပြန်လိုက်တော့မှာပဲ။ ဒီတော့တာဖြစ်သလဲ ကျုပ်တို့က အလုပ်သမားတွေကို စုဝေးပေးလိုက်တာပဲ။

အဲဒီအခါမှာ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိရဲ့ လူတွေက အလုပ်သမားတွေကို လာ လူစုခွဲကြမှာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ အမြဲတမ်းတိုက်ပွဲဖြစ်လာတတ်တာပဲ... တိုက်ပွဲတစ်ပွဲလောက် အလုပ်သမားတွေကို ညီညွတ် ညင်သာစေတာ မရှိဘူး ဂျင်ရဲ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ခြံပိုင်ရှင်တွေက ကာကွယ်ရေးကော်မတီတွေ ဖွဲ့ပြီး၊ အလုပ်သမားတွေကို ပြန်တိုက်လာတော့တယ်...။ အဲဒီကာကွယ်ရေး ကော်မတီမှာ ဘယ်သူတွေပါသလဲဆိုတော့ ဘာမှ နားမလည်ကြတဲ့ စာရေး လူတန်းစားတွေနဲ့ ကျွပ်မိတ်ဆွေ အမေရိကန်စစ်ပြန် ရဲဘော်ဟောင်းတွေပဲ ပေါ့။ ဒီကာကွယ်ရေးတွေက ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ပြီး သေနတ်တွေနဲ့ပစ်ကြတော့ အလုပ်သမားတချို့ သေကြမယ်... အဲဒီအခါကျတော့ ကျွပ်တို့က လူထု အသုဘတွေကျင်းပပြီး အလုပ်သမားတွေကို ပိုပြီး သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ပေး နိုင်တာပေါ့... အဲဒီနောက်ကျရင်တော့ တိုက်ပွဲဟာ တကယ်ပိုပြင်းထန်လာ တော့မှာပဲ။ သူတို့က စစ်တပ်တွေတောင် ခေါ်ထုတ်ချင်ထုတ်လာကြလိမ့်မယ်။ အင်းလေ... ကျွပ်အနေနဲ့ သိပ်ကို ကြုံဖွားနေတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ စစ်တပ်ခေါ်ထုတ်ရတဲ့အထိ အလုပ်သမားတိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်လာအောင် ကျွပ်တို့က လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ရင် တစ်နယ်လုံးကို ကျွပ် တို့က စည်းရုံးထားနိုင်တော့မှာပဲဗျာ...’

ဂျင်ကား ခုတင်တွင် ဝပ်ကုန်းကုန်းထိုင်ကာ မက်ပြောသမျှကို အံ ကြိတ်လျက် တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် နားထောင်နေခဲ့လေ၏။ မက်ကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

‘ဆောက်ရူးတွေက အလုပ်သမားသပိတ်ကို စစ်တပ်နဲ့ နှိမ်နင်းနိုင်ကြမယ် လို့ ထင်နေကြတယ်လေ...’ မက်သည် ရယ်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြောပြန် ၏။ ‘ဟော... ကြည့်... ကျွပ်ကတရားဟောနေပြန်ပြီ။ ဒါမျိုးကသိပ်ပြီးသွေး ပူလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ် နိုင်မှ...။ ဪ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ဘောင်းဘီကြမ်းများရှိသလား...’

“ကျွပ်ကိုယ်မှာဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေဟာ ကျွပ်မှာရှိသမျှပဲ မက်...”

ဒီလိုဆိုလည်း အဟောင်းဆိုင်သွားပြီး ရှာဝယ်ကြရမှာပဲ။ ကျွပ်တို့ဟာ သစ်တော်သီးခူးတဲ့ အလုပ်သမားတွေဖြစ်လာကြရတော့မယ် ဂျင်...။ သစ်တော်သီးခြံတွေမှာ ဆယ်နာရီ ခါးကုန်းအောင် အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ နားရ

လိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ ပါတီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ကြရတော့မယ်။ ခင်ဗျားလိုချင်
တဲ့ အလုပ်ကို ရပြီ ဂျင်...'

'ကျေးဇူးပါပဲ မက်၊ ကျုပ်အဖေခမျာ တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခဲ့ရ
တော့ အမြဲတမ်းရှုံးခဲ့ရတာချည်းပဲ... 'ဟု ဂျင်က ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။

မီးရထား ဘူတာရုံဝင်းထဲသို့ ဂျင်နှင့်မက် ရောက်လာသည့်အခါတွင် နေမှာ
အိမ်များပေါ်မှ ပေါ်ထွက်စပြုနေလေ၏။

‘-နာရီခွဲမှာ ကုန်ရထားတစ်စင်း ထွက်လိမ့်မယ်တဲ့ ဂျင်။ ကုန်တွဲ
အလွတ်တွေချည်းပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ကဲ... လာ... မီးရထားလမ်းအောက်
အိမ်ကို သွားကြရအောင်...’

မီးရထားသံလမ်းများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရာသို့ ဂျင်အား မက်က ခေါ်
သွားလေသည်။

‘မီးရထားခုတ်လာတုန်း ခုန်တက်မှာလား မက်...’

‘မီးရထားက သိပ်မြန်မြန် မခုန်ပါဘူးဗျ။ ဪ... ခင်ဗျားတစ်ခါမှ
ကုန်တွဲတွေနဲ့ မလိုက်ဖူးသေးဘူးနော်...’

‘အေးဗျာ... ကျုပ်ဟာ ဘာကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိလုပ်ဖူးခဲ့ဟန်မတူပါ
ဘူး။ အကုန်လုံးဟာ ကျုပ်အတွက် အသစ်တွေချည်းဖြစ်နေတော့တာပဲ...’

‘အခုတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ မီးရထားကုမ္ပဏီက ကုန်တွဲတွေမှာ တက်
ခွင့်ပေးပြီ။ အရေးမယူကြတော့ပါဘူး။ အရင်တုန်းကတော့... ဘယ်ဟုတ်
တယ်။ မီးရထားမှာပါလာတဲ့ အလုပ်သမားတွေက... ကုန်တွဲမှာ ခိုးစီးလာတဲ့
လူတွေကို ဖမ်းမိရင် မီးရထားခုတ်နေရက်က ကန်ချလိုက်ကြတာပဲဗျ...’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးရထားသံလမ်း တစ်လမ်းတည်းသာရှိတော့ သည့် နေရာသို့ရောက်လာကြလေသည်။ သံလမ်းဘေးတွင်ခေတ္တမျှ ထိုင် စောင့်နေလိုက်ကြသည့်နောက် မီးရထားဥသြသံတစ်ခုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် သံလမ်း၏ဘေးတစ် ဖက်ရှိ မြောင်းကြီးထဲမှ လူများသည် ထလာကြလေ၏။

‘ကျုပ်တို့မှာ အဖော်တွေတော့ ရှိနေပြီ ဂျင်...’

ကုန်တွဲ မီးရထားကြီးသည် ဘူတာရုံထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထွက်လာလေ သည်။ ဂျင်တို့ရုပ်စောင့်နေသည့် နေရာသို့ ရထားခေါင်းတွဲကြီးက ကျော်လွှား သည့်အခါတွင် စက်မောင်းသမားက ရုပ်စောင့်နေကြသူများအား လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

တံခါးမသိမသာပွင့်နေသည့် ကုန်တွဲတစ်ခုကို မက်က ရွေးချယ်လိုက် ကာ ဘေးမှပြေးလိုက်ရင်းက တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး တွေ့ပေါ်သို့ လက်ထောက် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။ ဂျင်ကလည်း ၎င်းကို အတုခိုးကာ တွေ့ပေါ်သို့ ချောမောစွာ ခုန်တက်လိုက်နိုင်လေသည်။

တွေ့ပေါ်တွင် ကုန်ထုပ်စက္ကူတွေက ရှုပ်ပွနေရာ၊ မက်က စက္ကူများကို တစ်နေရာတွင်စုပုံပြီး တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဂျင်ကိုလည်း သူနည်းတူ ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဝိဇာဆိုသည့် အရပ်သို့ရောက်လျှင် အခြားရထားတစ်စင်းကို ပြောင်းစီး ရန်ပင် ဖြစ်သည်ကို ဂျင်သည် မက်ထံမှ သိရလေသည်။ မကြာခင်ပင် မက်သည် စက္ကူပုံပေါ်တွင် လှဲချလျက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ ဂျင် ကတော့ တံခါးဝနားတွင်ထိုင်ကာ၊ တရိပ်ရိပ်ကျန်နေရစ်သည့် လယ်ကွက် များနှင့် လယ်တဲများကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ခိုက်ပျိုးခင်းများ၊ မြက်ကွင်းကြီးများကို ကျော်လွန်လာသည့်နောက်တွင် ရထား သည် တောင်ကြားတစ်ခုထဲသို့ ပင်ရောက်လာလေသည်။ လယ်ကွက် မြက်တွေအစား ဂျင်သည် တောင်စောင်းတွင်ပေါက်နေသည့် ဝက်သစ်ချပင် ကြီးများကို တွေ့လာရလေသည်။ မီးရထားမှန်မှန်ခုတ်မောင်းနေသံနှင့်... ရထားတွဲ၏ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားမှုသည် မကြာခင် ဂျင်အား အိပ်ငိုက်လာပါစေ လေတော့သည်။ ဂျင်သည် သူတစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးသော ကျေးလက်

ဒေသ၏ ရှုခင်းများကို ဆက်လက်၍ မျက်စိပသာဒခံနိုင်ရန် အိပ်ချင်စိတ်ကို တွန်းလှန်ပစ်သော်လည်း မရနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင်ကား တွဲတံခါး ခါးပတ်ဝန်းကျင်မှ ထလာကာ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ပြီး မိမိ၏ စက္ကူပုံပေါ်တွင် အိပ်ချ လိုက်လေတော့၏။

မက်က သူ့အားလေးငါးခါ ဆွဲလှုပ်နှိုးလိုက်ရလေသည်။

'ကျုပ်တို့ဆင်းဖို့ အချိန်ကျပြီ ဂျင်...'

'ဘုရားရေ... ကျုပ်တို့က မိုင် ၁၀၀ တောင် ခရီးပေါက်လာကြပြီလား ဘူး... ဟု ဂျင်သည် ထထိုင်ရင်းက ဤမျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားမိခြင်းကို အံ့ဩစွာ ပြန်မေးလိုက်မိလေသည်။

'မိုင်တစ်ရာနီးပါးတော့ရှိလာပြီ ဂျင်... မီးရထားတွဲပေါ်ရောက်ရင် အလိုလိုနေရင်း အိပ်ချင်လာတာပဲဗျ... ကဲအသင့်ပြင်ပေတော့ ခဏကြာရင် ရထားအရှိန်သတ်ပြီး နေ့လာလိမ့်မယ်...'

မက်သည် ကုန်တွဲတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ၏။

'မီးရထားသွားနေတဲ့ဘက်အတိုင်း... ပြေးပြီးခုန်ပေတော့'

ဂျင်အားမှာကာ မက်က အရင်ခုန်ချလိုက်လေသည်။ ဂျင်ကလည်း ခုန်ခုန်နင်းကာ မျော့မျော့လှုပ်လိုက်၍ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။

နေသည် ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်ကို ဂျင်ကတွေ့ရ လေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်တွင် သစ်ပင်အုပ်များနှင့် မြို့ကလေးတစ်မြို့က ခုန်နေ၏။ ကုန်ရထားကြီးကား... ဆက်လက်ခုတ်မောင်းသွားလေသည်။

'မီးရထားလမ်း ဒီမှာခွဲသွားတာဗျ... ကျုပ်တို့သွားမယ့်လမ်းက ဟောဟို ဘက်ကို ခွဲထွက်သွားတယ်။ မြို့ထဲကို ကျုပ်တို့ဝင်မနေတော့ပါဘူး။ ကွင်းတွေ ခုန်ထဲ ဖြတ်ပြီး မီးရထားလမ်းကိုသွားကြတာပေါ့'

သူတို့သည် မြို့ကလေး၏အစပ်မှပတ်ကာ ကွင်းများကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ နေ နိုင်ခက်ခန့်လျှောက်မိကြလျှင်... အခြားမီးရထားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာ ပြန်လေသည်။ မက်သည် မီးရထားလမ်းခင်းထားရာ တာကြီးပေါ်တွင် ဆင်တူ ဂျင်အား သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

'ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရဦးမယ်တော့ မသိဘူးဗျာ' မက်က ပြောပြောဆိုဆို ဆေးအိတ်နှင့် စက္ကူထုတ်ကာ စီးကရက်တစ်

လိပ်လိပ်နေလိုက်လေသည်။

'ကျင့်...ခင်ဗျား ဆေးလိပ်သောက်တဲ့အကျင့် လုပ်ထားဖို့ကောင်းတယ်... ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အင်မတန်အသုံးဝင်တာဗျာ... သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးပြီး အသိဖွဲ့နိုင်တယ်ဗျာ။ ဆေးလိပ်တောင်းသောက်ရင်းနဲ့လည်း သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ အသိဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ကိုဆေးလိပ်ပေးသောက်တာငြင်းလိုက်ရင် ပေးတဲ့လူစိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်တတ်တာကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဆေးလိပ် စသောက်ဖို့ကောင်းပြီ ကျင့်...'

'ကျွန်တော် သောက်ကြည့်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ခိုးသောက်ခဲ့ဖူးပါရဲ့...'

မက်သည် ကျင့်အတွက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် လိပ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်မီးရထားခုတ်လာသံ ကြားလိုက်ကြရာ ၎င်းတို့သည် ထိုင်ရာမှထပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

မီးရထားတစ်စင်းတော့ လာနေပြီ ကျင့်။ ကုန်ရထားနဲ့တူပါရဲ့...'

မီးရထားကြီးသည် သံလမ်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းခုတ်မောင်းလာလေသည်။

'ဘုရားရှေ့... နံပါတ် ၈၇ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့စီးလာခဲ့တဲ့ ရထားပါပဲဗျာ။ မြို့တုန်းက ဒီရထားတောင်ပိုင်းကို သွားမယ်လို့ပြောခဲ့ကြတာကလား။ အခုတော့ ဘူတာရုံမှာ တွဲတချို့ဖြုတ်ချထားခဲ့တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...'

'ကျုပ်တို့စီးလာတဲ့ တွဲပေါ်ပဲ ပြန်တက်ကြရအောင်ဗျာ့ဟု ကျင့်က ပြောလိုက်လေသည်။

တွဲပေါ်သို့ ခုန်တက်မိကြလျှင် မက်သည် သူ၏စက္ကူပုံကြီးကိုလက်ရာမပျက်တွေ့ရကာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်တို့ တစ်ခါတည်းအိပ်လိုက်လာရင် ပြီးတဲ့ဥစ္စာဗျာ...'

ကျင့်ကတော့ ရထားတွဲတံခါးဝနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ရထားကြီးကား ညိုမောင်းသော တောင်ကုန်းများကို ကွေ့ပတ်ခုတ်မောင်းပြီး၊ လိုဏ်ဂူ

၂-ခု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖြတ်ကျော်ခဲ့လေသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာလျှင် ကျင့်သည် အိပ်ငိုက်လာမိပြန်ရာ... မိမိ၏

ကျွန်ုပ်ပေါ်တွင်... အသာကျွေးအိပ်ချလိုက်လေသည်။ မက်က သူ့အား လှုပ်
ခါနီးတော့မှပင် ပြန်နိုးလေ၏။

'ခင်ဗျားက ကျုပ်မနီးရင်... တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင်များ အိပ်မလား
သိဘူးကျင်၊ ကျုပ်တို့တောဂတ်စ်ကို ဝင်လာနေပြီဗျ'

'ဘယ်နှနာရီများ ရှိသွားပြီလဲဗျာ'

'သန်းခေါင်နီးပါးတော့ ရှိနေရော့ပေါ့၊ ကဲ... ခုနံဆင်းကြရအောင် လား
ရှင်...'

မီးရထားကြီးသည် သူတို့ဆီမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းခုတ်မောင်းဝေးကွာသွား
လေ၏။ တောဂတ်စ်ဘူတာရုံမှာ သူတို့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသည်။
သက်ယာတက်တွင်ကား မြို့၏လမ်းတတ်မီးများက ညကောင်းကင်ထဲတွင်
အရောင်ဟပ်နေ၏။ လေသည် တော်တော်အေးလာလေသည်။

'ကျုပ်ဆာလိုက်တာဗျာ... ထမင်းစားရဖို့ ခင်ဗျားမှာ စိတ်ကူးထားတာ
နားရှိသလားမက်'

'နေဦးဗျာ ...၊ ကျုပ်စာရင်းမှာ ဘယ်လိုအလားအလာများရှိတယ်ဆို
တာ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

မက်သည် ရှေ့ကခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားရာ ကျင်ကလည်း ၎င်း
အောက်လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ မကြာခင်သူတို့သည် လမ်းဓာတ်မီးတိုင်တစ်ခု
အောက်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ မက်က ဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင်ရပ်
ထာ စာရွတ်တစ်ခုကို ထုတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

'ဒီမြို့က မခေဘူးကျင်၊ ပါတီကိုတက်တက်ကြွကြွ လိုလားသူပေါင်း
လူနီးပါးရှိနေတာပဲ။ အရေးရှိရင် အကူအညီပေးဖို့ စိတ်ချရတဲ့လူပဲ။ ကျုပ်
ဘို့လောလောဆယ်ဆယ် လိုချင်တဲ့လူက ဟော...ဒီမှာ ၄ လမ်းနဲ့ ၅ လမ်း
ကြားက ကောင်းဆင်းလမ်းမှာရှိတဲ့ အဲဖရက်အင်ဒါဆင်တဲ့။ သူက ထမင်း
ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်လေ...'

'ခင်ဗျားကြည့်နေတဲ့ စာရွက်က ဘာလဲမက်...'

'ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ ပါတီလိုလားသူတွေရဲ့ စာရင်းလေ။ ဒီစာရင်းအရဆိုရင်
ကျုပ်တို့ဟာ ဖြစ်အိတ်တစ်စုံကစပြီး၊ နှစ်လုံးပြူးယမ်းတောင့်တွေအထိ လိုရာ
နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ အခုလောလောဆယ်ဆယ်တော့ အဲဖရက်ရဲ့ ထမင်းဆိုင်ကိုပဲ

သွားကြတာပေါ့၊ သူ့ဆိုင်က ညလုံးပေါက်ဖွင့်တာဗျ၊ ကံ-လာဗျာ၊ ကျုပ်
ကြည့်သိမ်းသွင်းပါ့မယ်...'

'သူတို့သည် မကြာမီအတွင်း မြို့ကလေး၏ လမ်းမကြီးသို့ရောက်လာ
ကာ ကောင်းဆင်းလမ်းကို ရှာဖွေကြရသည်။ အဲဒီရက်၏ ထမင်းဆိုင်ကား
အနီးရောင် ဒန်ပြုတင်းပေါက်များတပ်ထားသည့် မော်တော်ကားတစ်စင်းဖြစ်
နေသည်။ ကားထဲတွင် ထမင်းစားနေသော လူ ၂ ယောက်ရှိနေကာ ကောင်
တာခုံတန်း၏ နောက်ဘက်တွင် ခပ်ဝဝလူရွယ်တစ်ယောက်က ရပ်နေ၏။

'ကော်ဖီနဲ့ မုန့်စားနေကြတာလား၊ သူတို့ထွက်သွားမှ ကျုပ်တို့ဝင်ကြ
ရအောင်...'

ဆိုင်နားတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ယောင်လည်ယောင်လည်လုပ်နေကြ
စဉ် ပုလိပ်တစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာကာ သူတို့အား သင်္ကာမကင်းကြည့်
နေလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်တော့ အသားလွတ်မုန့်တစ်ခု ဝင်စားပြီးမှ အိမ်ပြန်မယ်ဗျာ' ဟု
မက်က ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်ရာ၊ ဂျင်ကလည်း မက်ခင်းပေးသည့်
စကားလမ်းကြောင်းကို သွက်လက်စွာပင် နင်းလိုက်လေသည်။

'လာပါဗျာ ပြန်ကြပါစို့၊ ကျုပ်တော့ အိပ်ချင်လှပြီဗျာ'
ပုလိပ်သည် သူတို့အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။

'ပုလိပ်က ကျုပ်တို့ဆိုင်ထဲကို ဝင်လုဖို့ချောင်းနေတယ်လို့ ထင်နေတာ
ဗျာ' ဟု မက်ကတီးတိုးပြောလိုက်ရာက နောက်တစ်ကြောင်း ပုလိပ်ပြန်လှည့်
လာလျှင် 'ခင်ဗျားပြန်ချင်ရင် ပြန်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တော့ အသားလွတ်မုန့်ဝင်တုတ်
လိုက်အုံးမယ်' ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်လျက် မော်တော်ကားဆိုင်ပေါ်
သို့ လှမ်းတက်သွားလေ၏။

ခုံတန်းနောက်မှ လူဝဝသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်
လိုက်လေသည်။

'ကောင်းသော ညနေခင်းပါ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ ညက တော်တော်
ကို အေးလာပြီဗျနော်...'

'အေးဗျာ တော်တော်အေးတာပဲ...'
မက်ကအလိုက်သင့် ပြန်ဖြေရာက ရှိနေကြသူဖောက်သည် နှစ်ယောက်

နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းခုံတန်း အစွန်းဆီသို့လျှောက်သွားလေ၏။ ဆိုင်ရှင်အဖေရက်
၏ မျက်နှာမှာ မသိမသာညှိုးလာလေသည်။

‘ဒီမှာ နားထောင်စမ်း ကိုယ့်လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ပိုက်ဆံမပါရင်
ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနဲ့ တို့စားဖို့မုန့်တော့ ကျွေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညစာ အဝ
စားပြီး ပုလိပ်ခေါ်ပါတော့ မလုပ်ကြနဲ့ဗျို့...’

‘ကော်ဖီနဲ့ တို့စားဖို့မုန့်ရလည်း ပြီးတာပဲ ‘အဖေရက်ရာ’ ဟု မက်က
ယ်လျက် ပြန်ဖြေလိုက်ရာ အဖေရက်သည် ၎င်းအား သင်္ကာမကင်းကြည့်ပြီး
ခေါင်းကုတ်နေလိုက်လေသည်။

ဖောက်သည်နှစ်ယောက်သည် သောက်လက်စကော်ဖီကို ပြိုင်တူကုန်
အောင် သောက်ပစ်လိုက်ကြကာ ပိုက်ဆံရှင်းပေးလျက် ဆိုင်ရှင်အား နှုတ်
ခွာထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ဆိုင်ရှင်အဖေရက်သည် ဆိုင်တံခါးအရှင်ကို
ဆွဲပိတ်လိုက်ကာ မက်တို့ထံလျှောက်လာလေ၏။

‘က- ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲဗျ ပြောစမ်းပါဦး’

သူမေးပုံမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက်သည့်အကြောင်းအရာတွင်
ကြံစည်ပါဝင်နေရသူမျိုး၏ အမူအရာမျိုးဖြစ်နေသည်။ မက်ကလည်း
ထိုအမူအရာမျိုးကိုပင် ယူဆောင်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်တို့ကို ပါတီကတာဝန်တစ်ခုနဲ့ လွှတ်လိုက်တာဗျ’

အဖေရက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလာသဖြင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာကြီးပင်
နီလာရှာလေသည်။

‘ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့ဝင်လာကတည်းက ထင်လိုက်သားပဲ ကျုပ်ဆီ
လာဖို့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲဗျ...’

‘ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ရဲဘော်တွေအပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်
ဆိုတာ ပါတီကသိထားတာပဲဗျ...’

အဖေရက်ခမျာသည် ထမင်းတစ်နပ် အကပ်အစားခံနေရသည့်အစား
ဗူးထူးကြီးတစ်ခုရလိုက်သည့်အလား မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်လာရှာသည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ခဏစောင့်ကြည့်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ထမင်းစားရဦးမှာ
မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်အမဲသားကြော်လိုက်ဦးမယ်...’

‘ဟန်ကျတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လည်းတော်တော်ကို ဆာနေတာပဲဗျ’ဟု

မက်က အားရပါးရ ပြောလိုက်လေ၏။

မကြာမီ ကြက်သွန်နှင့် အမဲကြော်နဲ့သည် ဆိုင်တွင်းဝယ်ယူသင်းလာလေတော့သည်။

‘ခင်ဗျားတို့က ဒီမှာ ဘာလုပ်တာလဲဗျာ...’

အဲဒီရက်သည် အမဲကြော်နေရာက လှည့်ပေးနေပြန်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ဆိုမှာ သစ်တော်သီးတွေ အများကြီးရှိနေတယ် မဟုတ်လား အဲဒီရက်ရဲ့...’

အဲဒီရက်သည် အင်မတန် လျှို့ဝှက်ထားရသည့် အကြောင်းအရာကြီးတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားသည့်ဟန်မျိုးနှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

‘အား... ကျုပ် သိပါပြီ...’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ခင်ဗျား အမဲကြော်ကို လှန်လိုက်ဦးဗျာ...’

အဲဒီရက်သည် ဒယ်ပြားပေါ်မှ တရဲရဲမြည်နေသည့် အမဲသားကို စဉ်းစဉ်းစားစား အမှုအရာဖြင့် ဂရုတစိုက်ကြော်နေလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ သူသည် မက်တို့ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာပြန်၏။

‘ကျုပ်အဖေက ဒြဲကလေးကစစ်ခိုင်ထားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကိုတော့ ဒုက္ခမပေးကြပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ ကျုပ်ကောင်းထားတယ် မဟုတ်လား...’

‘ခင်ဗျား ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ကောင်းတာကတော့ တကယ်ပါ အဲဒီရက်ရာ’ ဟု မက်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ခြံပိုင်ရှင်ကလေးတွေဟာ ကျုပ်တို့အတွက် ဘယ်လိုမှမနစ်နာစေရပါဘူး။ ခင်ဗျားအဖေကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးလို့။ သူက ကျုပ်တို့ကို ကူညီရင် သူ့သစ်တော်သီးတွေအားလုံးကိုတောင် ခူးပေးလိုက်ပါဦးမယ် ...’

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ .... ကျုပ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်’

အဲဒီရက်သည် အမဲကြော်များကို ပန်းကန်တစ်ချပ်စီတွင် ထည့်ကာ အာလူးပြုတ်များ ထပ်ပံပံပေးလိုက်ပြီး မက်နှင့် ဂျင်ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်လေသည်။ မက်နှင့် ဂျင်က ကုန်းလွေးနေစဉ် အဲဒီရက်က ကော်ဖီပန်းကန်လုံးများ လာချပေးပြန်၏။ ပန်းကန်တက်တက်ပြောင်သွားသည့်အခါတွင်မှ ဂျင်က စားလို့ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က တကယ့်ကို ဆာနေတာဗျာဟု အားရ

စာ ပြောလိုက်လေ၏။

‘တကယ့်ကို ကောင်းတာပေါ့’ဟု မက်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်လေ၏။ ‘အဲဒရက် ခင်ဗျားဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲဗျာ ...’

‘ကျုပ်သာဒီအလုပ်မရှိဘဲ၊ ကျုပ်အဖေကလည်း မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်နေရင် ခင်ဗျားတို့ပါတီထဲမှာ ဝင်မိမှာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ကို လိုလားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း သိသွားကြရင် ကျုပ်အဖျက်ခံရမှာ သေချာနေတာပဲ...’

‘ကျုပ်တို့ဆီကတော့ သူတို့ဘယ်တော့မှသိမယူမဟုတ်ပါဘူး အဲဒရက်။ ဒါနဲ့ ဒီမြို့ကို သစ်တော်သီးခူးတဲ့ အလုပ်သမားတွေ တော်တော်ရောက်လာ နေကြပြီလားဗျ ...’

‘တော်တော်များများကို ရောက်နေကြပါပြီ၊ အများက ကျုပ်ဆိုင်မှာပဲ ထမင်းစားကြတာပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ပိုက်ဆံတစ်မတ်နဲ့ အဝကျွေးပါတယ်၊ အမြတ်ကလေး နည်းနည်းရရုံဆိုပါတော့ဗျာ ...’

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... ဒါနဲ့ အလုပ်သမားတွေမှာ ခေါင်းဆောင်များ ရှိသလားဗျ။ သူတို့အပေါ်မှာ ဩဇာညောင်းတဲ့လူပေါ့ဗျာ ...’

‘ဟင်အင်း ... ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မကြားမိဘူးဗျ...’

‘ဒီလိုဆိုလည်း သူတို့ဘယ်နေရာမှာ စတည်းချနေကြတယ်ဆိုတာကို တော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့ ...’

‘ကျွန်တော်သိတာကတော့ နှစ်စုပဲဗျ ... တစ်စုက မြို့နယ် လမ်းမကြီး ဆားက ပါလိုလမ်းမှာ စတည်းချနေကြတယ်။ နောက်တစ်စုကတော့ မြစ် ဆားမှာဗျ ... အဲဒီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ တောကြီးဖြစ်နေတာကလား’

အဲဒရက်သည် ထိုနေရာများသို့သွားရန် လမ်းကိုလည်း ကျနစွာ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။ မက်က သင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့နောက် ထမင်းစားချင်ရင် လာကြဦးပေါ့ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ အခုလို လူရှင်းတဲ့အချိန်မျိုးမှ လာကြဗျ နော်...’

မက်နှင့်ဂျင်သည် အဲဒရက် ညွှန်ပြသည့်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြစဉ်၊ လမ်းပေါ်၌ သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေသည့် ပုလိပ်က တံခါးဝမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာလေ၏။

‘မင်းတို့ဘာလုပ်နေကြတာလဲကွ ...’

မက်သည် ပုလိပ်အား တည်ငြိမ်စွာပင် ရင်ဆိုင်လိုက်ပေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က သစ်တော်သီးခူးမယ့် အလုပ်သမားတွေပါဗျာ’

‘အခုလို ညကြီးအချိန်မတော်မှာ လမ်းပေါ်မှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ခုနကမှ ကုန်ရထားပေါ်က ဆင်းလာကြတာပါဗျာ’

‘မင်းတို့ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ ...’

‘မြစ်ကမ်းဘေးက လူတွေဆီသွားမလို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား’

‘ကျွန်တော်တို့ ဟိုထမင်းဆိုင်မှာ ပယ်စားခဲ့ကြတာ ခင်ဗျား အမြင်ပဲ မဟုတ်လားဗျာ .... အခြေအမြစ်မဲ့တဲ့ တောလေတွေအဖြစ်နဲ့ အပယ်မခံရအောင်တော့ ကျုပ်တို့မှာ ပိုက်ဆံပါသေးတယ်’

ထိုအခါမှ ပုလိပ်သည် သူတို့ရှေ့မှ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာတော့မှ “ခင်ဗျားက ပုလိပ်ကို တော်တော် ရိုရို သေသေ ပြောခဲ့ပါကလားဗျ” ဟု ဂျင်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ပုလိပ်ကို ဘာပြုလို့ ရိုရိုသေသေမပြောရမှာလဲ ဂျင်၊ အဲဒါဟာ ပထမ သင်ခန်းစာပဲ... ပုလိပ်ကို ဘယ်တော့မှ ခံပြောမနေနဲ့၊ အထူးသဖြင့် ညဘက်မှာ ပုလိပ်ကို ဘယ်တော့မှ ခံမပြောနဲ့၊ ခုနက ကျုပ်တို့အဖမ်းခံလိုက်ရရင် အခြေအမြစ်မဲ့တဲ့ တောလေတွေအနေနဲ့ ရက် ၃၀ အချုပ်ခံရမှာက သေချာနေတာပဲ မဟုတ်လား”

သူတို့သည် ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ကြရာ၊ လမ်းဘေးမီးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပို၍ အလှမ်းကွာလာလေတော့သည်။

‘ကျုပ်တို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို စလုပ်မှာလဲ မက် ...’

‘ကျုပ်လည်း မသိသေးဘူး၊ ရနိုင်သမျှကို အားလုံးချရမှာပဲ ပထမတော့ ယေဘုယျ ခြုံပြီး ကြည့်ရမှာပဲ .... ပြီးမှ ရနိုင်သမျှ အသေးစိတ်ကလေးကို ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းအတွက် အသုံးချရမှာပဲ အခု သေသေသပ်သပ်တော့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြရဦးမှာပေါ့’

ဂျင်သည် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲကြီးများ လှမ်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုခုလုပ်ပါရစေ ...

‘လုပ်ရမှာတော့ မပူပါနဲ့ ဂျင်ရာ လုပ်ရလွန်းလို့ မြို့ကို ပြန်ပြေးမှာ တောင် ခိုးရိမ်နေရဦးမယ်...’

‘ကျွန်တော် မြို့ကို ပြန်ပြေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး မက်၊ အခုလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားရမိတာ မရှိသေးဘူးဗျ ... ခင်ဗျားဟောဒီလို မဖြစ် ဘူးလားဗျ...’

‘တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ဖြစ်တာပေါ့ဂျင် ... ဒါပေမဲ့ အများအားဖြင့် တော့ အလုပ်တွေ များလွန်းတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်ပြီး ဘာတွေ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို မသိနိုင်တော့ပါဘူး...’

အတော် လျှောက်မိခဲ့ကြလျှင် သူတို့သည် အဲဖရက်လမ်းညွှန်လိုက် သည့် တံကားကြီးသို့ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုတံကားကြီး၏ လက်ဝဲ ဘက်မှနေ၍ ရေနန်းနေသော ချောင်းကမ်းပါးတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မိုးမခပင် များကြားထဲသို့ ဝင်သွားသော လူသွားလမ်းကလေးကို တွေ့ကြပြီး၊ ထိုလမ်း ကလေးအတိုင်း လိုက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန်လေ၏။

ကိုင်းကျနေသော မိုးမခ သစ်ခက်များကြားမှ တိုး၍ သူတို့လျှောက်ခဲ့ ကြပြီးနောက် သူတို့သည် မီးခိုးနံ့များရလာကြကာ မကြာခင်တွင် မက်က ရှေ့တောအုပ်ထဲမှ မီးရောင်လက်လက်များကို ဂျင်အား ညွှန်ပြလိုက်လေ ၏။

‘ဒီမှာ ဂျင် ... စကားကို ကျုပ်ပြောမယ် ဟုတ်လား ...’

‘ဆိုလေ မက် ...’

လမ်းကလေးသည် ရုတ်တရက် ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုတွင် အဆုံးသတ် သွားလေသည်။ မီးပုံကြီးတစ်ခုက မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်ကို ပေးနေ၏။ ကွက်လပ်ကြီး၏ ဟိုမှာဘက်တွင်ကား ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ရွက်ဖျင် တဲကြီး ၃ တဲ ထိုးထားကာ တဲတစ်တဲအတွင်းဝယ် မီးရောင်လင်းနေပြီး တဲတွင်းဝယ် လှုပ်ရှားနေသည့် သဏ္ဍာန် ၃ ခုကို တွေ့ရနိုင်၏။ ကွက်လပ် တဲတွင်ကား လူပေါင်း ၅၀ ခန့်ရှိနေကာ အချို့မှာ စောင်များ ရစ်ပတ်လျက် မြေပြင်ပေါ်တွင် အိပ်နေကြပြီး ကျန်လူများမှာတော့ မီးပုံကြီးဘေးတွင် ပိုင်း ထိုင်နေကြလေ၏။ ဂျင်နှင့်မက်က မိုးမခပင်များကြားမှ ထွက်လာစဉ်ပင်

မီးလင်းနေသောတံအတွင်းမှ အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ တံရွက်ဖျင်ပေါ်တွင် ထင်နေသည့်အရိပ်များမှာလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြလေ၏။

‘တဲထဲမှာ တစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြားချင် ယောင်ဆောင်နေဦး .... ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမှာ ချက်ချင်းလက်ငင်း မစွက်ရဘူးဗျာ...’

မက်က ဂျင်အား ပညာပေးကာ မီးပုံကြီးဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည့် လူတစ်စုထံသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြလေ၏။

‘ဒီကလပ်ထဲမှာ ဝင်ပါခွင့်များရှိသလားဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ် အရှေးခံရဦးမှာလား’

မီးပုံကြီးကို ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများ၏ အမွှေးအမှင် ထူလျှစ်မျက်နှာများသည် မက်အား ကြည့်လိုက်ကြသည်။ လူတစ်ယောက်က ဘေးသို့ ရွှေ့ကာ နေရာဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ဒီမြေကို ဘယ်သူမှ ဝိုင်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ .... မက်ကို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် လူတစ်ယောက်က မီးပုံတစ်ဖက်မှနေ၍ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက နေရာကောင်းကို ရောက်လာတာပဲ ကိုယ့်လူ။ ထမင်းရော၊ အရက်ရော၊ မော်တော်ကားရော အားလုံး အလကားရတဲ့နေရာပေါ့....’

မက်သည် နေရာလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ဂျင်အား သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ဆေးအိတ်ကိုထုတ်ကာ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို သေသေချာချာ လိပ်လိုက်ပြီးမှ သတိရလာသည့် အမူအရာဖြင့် ‘ခင်ဗျားတို့ အရင်းရှင်တွေထဲက ဆေးလိပ်များသောက်ချင်ကြရင် ...’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

လက်အချို့က ဖြန့်ပေးလိုက်ကြရာ ဆေးအိတ်သည် တစ်လက်မှ တစ်လက်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ အခုမှရောက်လာကြတာလား ...’ ဟု မျက်နှာပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် လူက မေးလိုက်၏။

‘အခုပဲပေါ့ .... သစ်တော်သီး နည်းနည်းပါးပါး ခူးပေးပြီးရတဲ့ငွေနဲ့ အငြိမ်းစားနေတော့မလို့ဗျာ ....’

'ထို့ ... သူတို့က ဘယ်လောက်ပေးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီးပြီလား
၁၅ ဆင့်တဲ့ဗျာ ... ၁၅ ဆင့်'

မျက်နှာပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် လူက ခံပြင်းစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

'ခင်ဗျားက ဘာများလို့ချင်သေးလို့လဲဗျ ...' ဟု မက်က ဆွပေးလိုက်
လေ၏။ 'ဘုရားရေ ခင်ဗျားက ထမင်းဝဝစားချင်တယ်လို့များ ပြောမလို့
လား ... ခင်ဗျားတို့ အလုပ်လုပ်နေရင်း သစ်တော်သီးကော့ စားနိုင်ပါတယ်။
သစ်တော်သီး ချိုချိုကလေးတွေ ...' မက်၏အသံသည် ရုတ်တရက် တင်းမာ
လာ၏။ 'ဝါကယ်လို့ ကျုပ်တို့က ဒီသစ်တော်သီးတွေကို ခူးမပေးဘူးဆိုရင်
ဘာဗျာ ...'

'ခူးပေးရမှာပဲဗျာ ... ကျုပ်တို့မှာပါလာတဲ့ငွေဟာ ဒီကိုလာတဲ့ စရိတ်နဲ့
ချောနေပြီပဲ ...'

'သစ်တော်သီးချိုချို မှည့်မှည့်ကလေးတွေဟာ ကျုပ်တို့လို ခူးမပေးဘူး
ဆိုရင် အားလုံး ပုပ်ကုန်ကြမှာပေါ့ဗျာ ...'

'ကျုပ်တို့က ခူးမပေးရင်လည်း တခြားလူတွေက ခူးပေးကြမှာပဲဗျာ'

'တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ကျုပ်တို့က ခူးခွင့်မပေးဘူးဆိုရင်ကောဗျာ'

မီးပုံဘေးမှ လူများသည် ... မက်အား ဆတ်ခနဲ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်
ကြကာ မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့်လူက 'ဘာလဲ သပိတ်မှောက်ဖို့ပြောနေတာ
ဘေးဗျာ ...' ဟု မေးလိုက်၏။

"ကျုပ်က ဘာမှ မပြောပါဘူးဗျာ" ဟု မက်က ရယ်မော၍ ... လျှော
စုလိုက်လေသည်။

'သစ်တော်သီးခူးခဲ ဘယ်လောက်ပေးမယ်ဆိုတာကို လန်ဒန်သိသွား
တော့ ဒေါသထွက်လိုက်တာဗျာ။ ခင်ဗျားတွေ့တယ်မဟုတ်လား လေသင်
ဘုန်းဖြတ်တော့မလားလို့ ထင်ရတယ် ...'

ဆေးအိတ်သည် မက်ထံသို့ပြန်ရောက်လာလေသည်။ မက်သည်
ဆေးအိတ်ကို စမ်းကြည့်ရာမှ ... သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထံသို့ ပြန်ထည့်လိုက်
၏။

'လန်ဒန်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျာ'

'လန်ဒန်ဆိုတာက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်တို့က သူနဲ့

လိုက်လာတာဗျ'

'ခင်ဗျားတို့ ဆရာလား'

'ဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ'
ထိုစဉ်တဲတွင်းမှ ... အော်သံသည် ပို၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ထွက်လာသည်။

အလုပ်သမားများသည် တံဆိံသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး မီးပုံဆီသို့ လေးကန်စွာ
ပြန်လှည့်လာကြလေသည်။

'တစ်ယောက်ယောက် နေမကောင်းလို့လားဗျ' ဟု မက်က ထိုအခါမှ
မေးလိုက်သည်။

'လန်ဒန် ဈေးမလေး မီးဖွားနေတာဗျ'

'ဒီနေရာမျိုးဟာ မီးဖွားတဲ့နေရာလားဗျ၊ ဆရာဝန်ကော ရှိသလားဗျ'
'ဘယ်ရှိမလဲ ဆရာဝန်ကို ဘယ်က ရနိုင်မလဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ဒီမြို့က ဆေးရုံကို ဘာလို့ခေါ်မသွားကြတာလဲ'

'ဒီမြို့က ဆေးရုံမှာ ကျုပ်တို့လို အလုပ်သမား အစုတ်ပလုတ်တွေကို
လက်ခံမှာလားဗျာ။ သူတို့ဆီသွားရင် အမြဲတမ်း နေရာပြည့်နေတာပဲဆိုတာ
ခင်ဗျားမသိသေးဘူးထင်တယ်'

မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့် လူက ခံပြင်းစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

'ကျွန်တော် သိပါတယ် ... ခင်ဗျားတို့ သိမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ။

မီးဖွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နားလည်တဲ့ လူကောရှိရဲ့လား'

'အဘွားကြီးတစ်ယောက်တော့ ရှိလေရဲ့ ဟု ပြန်ဖြေရာက မျက်နှာရှည်
ရှည်နှင့် လူသည် မက်အား သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာဟန်နှင့် ကြည့်လိုက်လေ
သည်။ 'နေစမ်းပါဦး... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရတာလဲ...'

'ကျွန်တော်က ဒီဘက်က နည်းနည်းနားလည်ထားလို့ပါ ... ကျွန်တော့်
အနေနဲ့ အကူအညီများ ပေးနိုင်မလားလို့ ...'

'ဒီလိုဆိုလည်း လန်ဒန်ကို သွားမေးပေါ့ဗျာ...'

'အေးဗျာ သွားမေးကြဦးမှပဲ မီးလင်းနေတဲ့တဲ မဟုတ်လားဗျ ...'

မက်သည် ဂျင်အားခေါ်ကာ တဲရှေ့သို့ လျှောက်ခွဲကြလေသည်။ ဟန်
ကျတာပဲ ဂျင်၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ပဲ နိုင်နိုင်နင်းနင်း လိုက်နိုင်ရင် အခြေခံ
ရတာပဲ ... ဟု မက်က ဂျင်အား တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားက ဆေးပညာသင်ခဲ့ဖူးတာ ကျွန်တော် မသိရပါကလား'

'မသိတဲ့လူတွေက အများကြီးပေါ့ ဂျင်'

မက်သည် တဲရှေ့သို့ရောက်လာလျှင် ... လန်ဒန်၏ အမည်ကို လှမ်း
ခေါ်လိုက်လေ၏။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် .... တဲ၏ ကံလားရွက်ဖျင်ကို မကာ
လူကြီးကြီးတစ်ယောက်က ထွက်လာသည်။ ၎င်း၏ ပခုံးကြီးများမှာ ကြီး
မားလှကာ မည်းနက်သော ဆံပင်များက ခေါင်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်
တွင် ထူထပ်စွာပေါက်နေပြီး ထိပ်ကြီးမှာတော့ ဆံပင်တစ်မွှေးမှမရှိဘဲ
ပြောင်နေလေ၏။ ၎င်း၏ အမူအရာမှာ ဩဇာညောင်းသူ တစ်ဦး၏အသွင်
ကို ဆောင်ယူထားလျက်ရှိနေသည်

'မင်းတို့ ဘာလိုချင်သလဲ ...'

'ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ရောက်လာကြပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် မီးဖွားနေတယ်လို့ ကြားရလို့ ...'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွ ...'

'ခင်ဗျားတို့မှာ ဆရာဝန်မရှိဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်များ အကူအညီ
ပေးနိုင်မလားလို့ပါ...'

'မင်းက ဘာလုပ်နိုင်လို့လဲ'

'ကျွန်တော် ဆေးရုံတွေမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ် .... အရင်ကလည်း မီးဖွား
တာမှာ ကူညီပေးဖူးပါတယ် .... ဒီကိစ္စမျိုးမှာ နမောနမဲ့လုပ်လို့ရတာ
မဟုတ်ဘူး လန်ဒန်...'

'ဝင်ခဲ့လေ ကျုပ်တို့မှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ အဘွားကြီးကလည်း အသုံးကျပုံ မရပါဘူး ... ကဲ ဝင်ကြည့်ကြလေ'

ကဲအတွင်းဝယ်ကား အင်မတန်မှ ပူအိုက်လှလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်
ဘန်ချောင်းကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် စိုက်ထွန်းထား၏။ အလယ်တွင်
ကား ရေနံဆီပုံးပုပုတစ်ခုမှ ပြုလုပ်ထားသည့် မီးဖိုတစ်ခုရှိနေကာ ဘေးတွင်
အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်က ထိုင်နေ၏။ တဲထောင့်တွင် မျက်နှာဖြူဖပ်
ဖြူရော်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ တဲ၏ နောက်ဘက် နံရံနားတွင်
ကား မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မွေ့ရာဟောင်းတစ်ခုပေါ်၌ လဲလျောင်း
နေ၏။ သုံးဦးစလုံး၏ မျက်လုံးများသည် မက်နှင့် ဂျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်

ကြလေသည်။ လန်ဒန်သည် မွေ့ရာကြီးသေးတွင် ဒူးထောက်လိုက်ကာ
'ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရပါပြီကွယ် ....' ဟု မိန်းကလေးအား ပြောလိုက်လေ
သည်။ မက်ကလည်း မိန်းကလေးအား ငုံ့ကြည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြ
လိုက်လေသည်။ လှရွယ်သည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ မက်၏ပခုံးကို အားကိုး
အားထား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'သူ ... သူ ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ဆရာဝန် ...'

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ....' ဟု မက်က ပြန်ဖြေရာက အဘွားကြီးဘက်သို့
လှည့်လိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားက ဝမ်းဆွဲဆရာမလား ....'

'မဟုတ်ပါဘူး .... ဒါပေမဲ့ ကလေး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့
မွေးပေးဖူးပါတယ် မောင်ရင်ရဲ့....'

မက်သည် အဖွားကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ ဖယောင်းတိုင်
မီးရောင်နားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ လက်သည်ကြီးများမှာ ရှည်လျား
ညစ်ပတ်ကာ လက်ချောင်းများကလည်း ညစ်ပေနေကြ၏။

'ခင်ဗျားမွေးပေးခဲ့တဲ့ ကလေးတွေဟာ အသေတွေဖြစ်မှာပဲ။ မီးဖွားရင်
သုံးဖို့ အဝတ်တွေကောဗျ....'

အဘွားကြီးက သတင်းစာစက္ကူဟောင်းတစ်ပုံဆီ ညွှန်ပြလိုက်၏။
လီဆာက ဗိုက်နာတာ ၂ခါရှိပါသေးတယ် မောင်ရဲ့၊ မွေးလာတော့ ဟောဒီက
စက္ကူတွေကို သုံးမှာပေါ့....'

မက်အား ငေးစိုက်ကြည့်နေသူ လန်ဒန်ကလည်း လီဆာ ဗိုက်နာသည်
မှာ နှစ်ခါသာရှိသေးကြောင်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။ မက်သည် တံပြင်
သို့ ခေတ္တထွက်လာရန် မျက်စိပြလိုက်ရာ ဂျင်နှင့် လန်ဒန်တို့က ၎င်းနှင့်
အတူ လိုက်လာကြလေ၏။

'ဒီမှာ လန်ဒန် ခင်ဗျားအဘွားကြီးရဲ့ လက်တွေကို တွေ့တယ်မဟုတ်
လား .... ဒီလက်ကြီးတွေနဲ့သာ မီးဖွားပေးရင် ကလေးတော့ အသက်ရှင်
ချင်ရှင်မယ်၊ မီးနေသည်တော့ သွားမှာပဲ။ ခင်ဗျား အဘွားကို ကန်ထုတ်
လိုက်ရင်ကောင်းမယ်ဗျာ ....'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ဝမ်းဆွဲပေးမလား' ဟု လန်ဒန်က ပြန်မေး

သိုက်၏။

မက်သည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ 'ကောင်း ခြံ ကျုပ်ဆွဲပေးပါမယ်။ ဟောဒီက ဂျင်ကလည်း ကျုပ်ကို အကူအညီပေး လိမ့်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ အကူအညီအများကြီးလိုတယ်ဗျ။ အပြင်က လူတွေဆီက အကူအညီရနိုင်ပါ့မလား ....'

'ကျုပ်က ကူညီခိုင်းရင် သူတို့က ကူညီရမှာပေါ့ ...'

မက်သည် လန်ဒန်အား မီးပုံဘေးမှ လူများဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ သည်။ လန်ဒန်က ၎င်းတို့အား မက်ပြောမည့် စကားများကို နားထောင် ကြရန် တိုတုတ်စွာ ပြောလိုက်၏။ မက်က လည်ချောင်းရှင်းကာ စကားစ လိုက်လေ၏။

'လန်ဒန်ရဲ့ ချွေးမကလေး မွေးတော့မယ် ... သူ့ကို မြို့ဆေးရုံကို ခေါ်သွားတာ ဟိုက လက်မခံဘူး ...။ သူတို့မှာ နေရာပြည့်နေတယ်တဲ့ ကျုပ်တို့လို အလုပ်သမား အစုတ်ပလုတ်တွေကို ဆေးရုံက ဘယ်လက်ခံမှာ လဲ ...။ ကောင်းပြီ။ သူတို့က မကူညီချင်ရင် ကျုပ်တို့ကသာ ဝိုင်းကူညီရ တယ် ...'

လူများသည် မက်၏စကားများကို ကြားရလျှင် တက်တက်ကြွကြွ ခံလာကြသည်။ သူတို့သည် ပို၍ စုရုံးလာကြရာ မက်က စကားဆက် ပြန်သည်။

'ကျုပ်က ဆေးရုံတွေမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးခဲ့ပါတယ် ....။ ဒီတော့ ကျုပ် အနေနဲ့ အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီက အကူအညီကို ခံရဖို့ ကျုပ်လိုပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့လို လူတွေဟာ ဘယ်သူ ဆီကမှ အကူအညီရတာမဟုတ်တော့ အချင်းချင်း စည်းလုံး ညီညွတ်ကြမှ ပိုမိုမှာပဲ ....'

မျက်နှာပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့်လူက .... ထိုင်ရာက ထလာလေတော့သည်။ 'ကောင်းပြီ ကိုယ့်လူ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ'

မက်သည် အားရစွာပြုံးလိုက်ကာ အားလုံးအား တာဝန်အသီးသီး ခြေလိုက်လေသည်။ တချို့ကို ရေနံဆိပ်ပုံလွတ်များတွင် ရေထည့်လျက် ပွက် ပွက်ဆူဆူအောင် ကျိုခိုင်းလိုက်ကာ တချို့ကိုလည်း မရ ရသည့်နည်းဖြင့် မီးဆိပ်

များရှာခဲ့ရန် တာဝန်လွှဲလိုက်လေသည်။ ရေခွေးများ ဆူလာသည့်အခါတွင် လည်း အဝတ်များရအောင်ရှာကာ ပြုတ်ထားဖို့မှာကြားလိုက်ပြန်၏။

ခပ်စောစောက မလှုပ်မယုတ် ထိုင်နေကြသည့် လူများမှာ ချက်ချင်းပင် ပြောင်းလဲလာကြလေသည်။ အားလုံးမှာ တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြလေသည်။ မီးများကိုဖိုကာ ရေခွေး ၄ ပုံကိုကျိုကြပြီးနောက် ရေများပွက်ပွက်ဆူလာသည့်အခါတွင် လူတစ်ယောက်က စ၍ ၎င်း၏ စွပ်ကျယ် အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ရေခွေးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ ထိုလူမှာ အင်မတန်မှ အားရကျေနပ်ပုံရလေ၏။

‘ကျွန်တော်ကကော ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မက် ...’

ဂျင်သည် မက်ဘေးတွင် ရပ်နေရာက မေးလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား အကူအညီကို အထဲမှာ လိုတယ်

ဗျာ...’

တဲတွင်းသို့ရောက်လျှင် မက်က အရင်ဦးဆုံး လက်များ စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောလိုက်လေသည်။ ဂျင်ကိုလည်း .... လက်ဆေးခိုင်းကာ နောက်ထပ် ရေခွေးများ အယူခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် လူနှစ်ယောက်က မီးအိမ်နှစ်လုံးလာပေးသွားပြန်သည်။ ၎င်းတို့သည် မီးအိမ်များကို အနီးအနားမှ လယ်တဲများ မှ ‘ဘုန်း’လာကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ တဲအပြင်ဘက်တွင် ရေခွေးကို တည်နေကြသည့် အခြားလူများ၏ လှုပ်လှုပ်ရွရွအသံကိုလည်း မက်က ကျေနပ်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

မက်သည် မီးအိမ်တစ်လုံးကို မီးနေသည် လီဆာ၏ ဘေးတွင် ချထားလိုက်လေသည်။ လီဆာမြို့ထားသည့် ညစ်ပတ်သော ပွမ်းကပ်စောင်ကြီးကို ခွာယူရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း သူမက အတင်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။ လန်ဒန်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်တော့မှ လီဆာသည် မက်အား ရှက်ကြောက်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ကာ .... စောင်ကို အခွာခံလိုက်လေသည်။ မက်သည် လီဆာ၏ အတွင်းခံများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဂျင် .... အပြင်ထွက်ပြီး ဆပ်ပြာတစ်ခဲလောက်နဲ့ ရေခွေးဝတ်တစ်ခု လောက် ယူခဲ့ပါကွာ ....’

ဂျင်က အငွေ့တတောင်းတောင်းထွက်နေသော ရေခွေးဝတ် အဝတ်

တစ်ထည်နှင့် ဆပ်ပြာတစ်ခဲကို ယူလာခဲ့သည့်အခါတွင် မက်သည် လီဆာ
၏ ပေါင်များနှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပေးလိုက်လေသည်။ သူ့မှာ
အထူးညင်သာလှပေရာ လီဆာ၏ ရှက်ကြောက်မှုသည် တစ်စတစ်စ ပျောက်
ကွယ်လာလေသည်။

အပြင်က လူများသည် ရေခွေးအဝတ်ဖတ်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု
ယူလာကြ၏။ လီဆာ၏ ဓမ္မတာနာကျင်မှုမှာလည်း ပို၍ ပို၍ မြန်လာလေ
သည်။

ကလေးမွေးလာသည့်အခါတွင်ကား အရုဏ်တက်နေပြီဖြစ်လေသည်။
တစ်ခါတွင်ကား ရွက်ဖျင်တဲကြီးသည် သိမ့်သိမ့်ခါသွားလေသည်။

‘လန်ဒန် ခင်ဗျားသားတော့ မေ့လဲသွားပြီ။ အပြင်ဘက်ကို ခေါ်သွားရင်
ဘောင်းမယ်ဗျာ ...’

မက်က ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် လန်ဒန်သည် သားဖြစ်သူအား
ခွက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပခုံးတွင် ထမ်းခေါ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကလေး၏ ဦးခေါင်းသည် ထွက်လာရာ မက်က အသာဖေးဖထား
လိုက်လေသည်။ လီဆာက ခပ်သဲ့သဲ့တစ်ချက် ညည်းလိုက်ပြီးနောက်ကား
ကလေးသည် ဝမ်းထဲမှ ကျွတ်ထွက်လာတော့သည်။ မက်သည် ကလေး
မျက်ကြိုးကို ရေခွေးထဲတွင် ထည့်ပြုတ်ထားသည့် ဓားတစ်ချောင်းနှင့်
ခြောက်တောက်လိုက်လေသည်။

နေရောင်သည် ရွက်ဖျင်တဲပေါ်တွင် လာဟပ်သော်လည်း မီးအိမ်ကား
အနံ့မြည်လျက် ဆက်လင်းနေသေးလေသည်။ ဂျင်သည် ရေခွေးအဝတ်
အင်များမှ ရေများ ညစ်ထုတ်ကာ မက်ကို လှမ်းပေးပြီး မက်ကရုံတွနေသော
ကလေးကို ဆေးကြောပေးလိုက်လေသည်။ ဂျင်သည် အဘွားအိုကြီး၏
အင်များကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပေးပြီးမှ ကလေးကို ကိုင်တွယ်စေ
သ၏။ နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် အချင်းကျလာလေသည်။

‘ကဲ ... ဒါတွေ အပြင်ထုတ်ယူသွားတော့ဗျာ’ ဟု မက်က လန်ဒန်အား
အော်လိုက်လေသည်။ ‘ပြီးတော့ အဝတ်တွေအားလုံးကိုလည်း မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ’
‘မသုံးရသေးတာတွေကော မီးရှို့ပစ်ရမှာလား...’

‘ဟုတ်တယ်။ အကုန်လုံးပေါ့ဗျာ။ အသုံးမှ မကျတော့တာဟာပဲ...’

မက်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ တံကလေးအတွင်း၌ နောက်ဆုံး အကြိမ် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အဘွားကြီးသည် ကလေးငယ်ကို အနီးဖြင့် ပတ်လျက် ဓမ္မထားလေသည်။ လိဆာကား မျက်လုံးများ မှေးတာ အသက် မှန်မှန်ရှုနေ၏။

'ကဲ ... ဂျင် လာဗျာ ကျုပ်တို့သွားအိပ်ကြရအောင်'

အပြင်ဘက် ကွက်လပ်ထဲတွင်ကား အလုပ်သမားများမှာ အိပ်စက်နေ ကြပြီဖြစ်လေသည်။ မက်နှင့် ဂျင်သည် ချုံပုတ်တွေ ကြားထဲတိုးဝင်ကာ လှဲချလိုက်ကြလေသည်။

'ကျုပ်မျက်လုံးတွေဖြင့် ကျိန်းစပ်နေတာပဲဗျာ .... တော်တော်ကို ဝါးနေ ပြီ'ဟု ဂျင်က ပြောလိုက်လေသည်။

'ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးမှန်း ကျွန်တော် မသိပါလား ဗျာ...'

'ကျုပ်လုပ်မှ မလုပ်ဖူးခဲ့တာပဲဗျာ ...'

'ဟင် .... ဒီလိုဆို ခင်ဗျားဝမ်းဆွဲအတတ် တယ်လိုတတ်ခဲ့တာလဲ'

'တယ်လိုမှ မတတ်ခဲ့ပါဘူး။ အခုမှ ကြိုးပူးတာဗျာ။ ကျုပ်သိထားသမျှက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရိုရှင်ကောင်းမယ်ဆိုတာပဲ။ အခုလို ချောချောမောမောဖြင့် သွားတာပဲ ကံကောင်းလှပြီပေါ့ဗျာ။ တစ်ခုခုသာဖြစ်သွားရင် ကျုပ်တို့ကော့ ချောက်ပဲ ... ဟို အဘွားကြီးက တကယ်ဆို ကျုပ်ထက် အများကြီး နားလည် တာပေါ့ ...'

'ခင်ဗျားကတော့ တကယ်နားလည်သလို လုပ်ခဲ့တာပဲလေ'

'လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ ... အခြေအနေပေးသမျှကို ကျုပ်တို့က အသုံးပြု မယ်မဟုတ်လား .... အခု ကိစ္စဟာ အတော်ကံကောင်းလို့ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို ကျုပ်တို့က အရယူရမှာပေါ့။ ကောင်မကလေးက ကျညီလိုက်ရတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မကလေး မီးမပွဲ နိုင်လို့သေသွားဦးတော့။ အဲဒီကိစ္စကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျုပ်တို့က စည် ချဦးမှာပဲ' မက်သည် တစ်ဖက်သို့စောင်းလှည့်လိုက်ကာ စကားဆက် ပြော သည်။ 'ကျုပ်တော့ တော်တော် ဖားနေတာပဲ ဂျင်။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်လေး အားရမိသဗျာ။ တစ်ညတည်း ကျုပ်တို့ အလုပ်လုပ်လိုက်ရတယ်။ အသ

သမားတွေကလေး၊ လန်ဒန်ကလေး ... ကျုပ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားကြပြီ။ ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း ကိုယ့်ဘာကို စုခေါင်းပြီး ကိုယ့်အကျိုးကိုယ် ကာကွယ်တတ်ဖို့ ကျုပ်တို့က လက်တွေ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခုခု ပေးလိုက်နိုင်သေးတယ်ဗျ ... ကျုပ်တို့ ဒီလားရတာဟာ သူတို့ကို အချင်းချင်း စည်းလုံးခိုင်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်တတ်အောင် သင်ပေးဖို့ပဲ ဟေ့တ် လား ... ကျုပ်တို့ ရည်ရွယ်ချက်က လုပ်ခတိုးရဖို့ တစ်ခုတည်းသာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ခင်ဗျား ဒါတွေကို သိပြီးသားပါလေ ...'

'ဒါတွေကိုတော့ ကျွန်တော် သိထားပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်က မသိခဲ့ရပါဘူး ...'

'လိုက်နာရမှာက တစ်ခုတည်းလေဗျာ ... ခင်ဗျားမှာရှိနေတဲ့ အခြေ အနေကို အသုံးပြုပေါ့ ... ကျုပ်တို့မှာ စက်သေနတ်တွေ စစ်တပ်တွေ ရိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီညတော့ တော်တော် ဟန်ကျသွားတာပဲ ... အခြေ အနေကလည်း အသင့် ကျုပ်တို့ကလည်း အသင့်ဖြစ်နေခဲ့တာကလား ... အခု လန်ဒန်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘက်တော်သား ဖြစ်သွားပြီလေ ... သူဟာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဘယ်လို ခေါင်းဆောင်သွားရမယ်ဆိုတာကို သင်ပေးဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိမ်လိမ် မာမာ လုပ်ကြရမှာဗျ ... ခေါင်းဆောင်မှုဟာ လန်ဒန်ကတစ်ဆင့်သာ လာ ချော။ ခေါင်းဆောင်မှုဆိုတာဟာ အလုပ်သမားတွေဆီက လာရမှာ။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့က နည်းနာကိုပဲ သင်ပေးနိုင်တယ်။ တကယ်တမ်းတိုက်ပွဲကိုတော့ သူတို့ဘာသာဝင်ကြရမှာ။ မကြာခင်ပဲ ကျုပ်တို့ တိုက်ပွဲဝင်ရမယ့် နည်းနာ တွေကို လန်ဒန်ကို သင်ပေးလိုက်ကြမယ်။ သူက တစ်ဆင့် သူ့အောက်က အလုပ်သမားတွေကို သင်ပေးလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကြည့်ပါ။ ဒီညအကြောင်း ဟာ မကြာခင် တစ်နယ်လုံးကို ပျံ့သွားလိမ့်မယ် ...'

'ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှာလဲဗျာ ...' ဟု ဂျင်က မေးလိုက်၏။ 'ခင်ဗျားက သိပ်ပြောရတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ နာရီဝက်လိုပဲ ငစ်ခါတည်း ညီညီညာညာ ဝိုင်းကျကြတော့တာပဲ ... ဒီလိုကူညီရတာကိုပဲ သူတို့က အားရ ကျေနပ်နေကြသေးတယ်ဗျာ'

'ကျေနပ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ လူတွေဟာ ညီညီညာညာ စုပေါင်းလုပ်ကိုင်

ကြတာကို ကျေနပ်ကြတာချည်းပါပဲ .... အရေးကြီးတာက သူတို့ကို လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်နိုင်မယ့် မီးပွင့်ကလေးတစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့ .... အများအားဖြင့်တော့ သူတို့က မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။ ဒါကလည်း မဆန်းပါဘူးလေ။ သူတို့တစ်တွေ ညီညီညာညာ စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ကြတိုင်း သူတို့လုပ်အားရဲ့ အမြတ်ကို သူတို့က မခံစားရဘဲ တခြားလူဆီရောက်ကုန်တာပဲ ကြုံခဲ့ရတာကိုး။ အခု ညကတော့ သူတို့လုပ်ရတာဟာ သူတို့ကိစ္စသက်သက်ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်းလုပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားတွေ့ရတာပဲမဟုတ်လား ...'

ခင်ဗျား ရေခွေးဖတ်လုပ်ဖို့ အဝတ်တွေ ဒါလောက်အများကြီး မလိုခဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း အဝတ်တွေအားလုံးကို ဘာလို့မီးရှို့ပစ်ခိုင်းလိုက်ရတာလဲ ...'

'ဒီမှာလေ့ကျင့် ... သူ့အဝတ်အစားထဲက တစ်ခုခုကို ချွတ်ပေးခဲ့တဲ့လူတိုင်းဟာ သူတို့လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ကိစ္စတစ်ခုလို့ ခံစားခဲ့ရကြရတာပဲ။ သူတို့အားလုံးဟာ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆလာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဒီကလေးအတွက် ထုတ်ပေးခဲ့ရတာမို့ ဒီကလေးဟာ သူတို့အားလုံးရဲ့ ကလေးဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ အဝတ်တွေကို ပြန်ပေးလိုက်ရင် ဒီခံစားရမှုမျိုး သူတို့မှာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေကို လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုမှာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုနဲ့ ပါဝင်လာစေဖို့မှာ အဲဒီလှုပ်ရှားမှုအတွက် သူတို့ကို တစ်ခုခုပေးခိုင်းတာလောက် သေချာတဲ့နည်းဟာ မရှိတော့ဘူး ဂျင် ...'

'ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ကော စည်းရုံးကြဦးမလား မက်' ဟု ဂျင်က မေးလိုက်သည်။

'မလုပ်သေးဘူး ... ညကအကြောင်း ဖျံ့သွားအောင် စောင့်နေလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဒီအကြောင်းဟာ သတင်းထူးကြီးတစ်ခုဖြစ်နေတော့မှာပဲ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့အိပ်ကြဦးဖို့ဗျာ ...'

မိုးမခပင်များသည် သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ယိမ်းခွဲလှုပ်ရှားနေကြကာ သစ်ရွက်အချို့က ကြွေကျလာကြလေသည်။

'ကျွန်တော်တော့ အခုလောက်ပင်ပန်းတာမျိုးကို မကြုံဖူးသေးဘူးဗျာ'

ဘုရင်က ပြောလိုက်၏။ 'ဒါပေမဲ့လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ကို အားရ
ကျေနပ်မိတာပဲ ...'

'ခင်ဗျားဟာ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ ဂျင် ... ခင်ဗျားကို
ကျွန်ုပ်တို့လားမိတာကို ကျွန်ုပ်တို့သားမိပါတယ်။ ခင်ဗျား မနေ့ညက ကျွန်ုပ်ကို
ဘော်တော်ကူညီခဲ့တာပဲ။ ကံဗျာ ... ခင်ဗျားမျက်လုံးနဲ့ ပါးစပ်တွေကို ပိတ်
ပြီး အိပ်စမ်းပါတော့ ...'

မွန်းလွဲနေရောင်သည် သစ်တော်သီးပင်များ၏ ထိပ်များမှ စထွက်ကာ သစ်ကိုင်းများ၏ကြားမှ အစင်းလိုက်အစင်းလိုက် စွေစောင်းကျလာလျက် မြေကြီးပေါ်တွင် ကွက်ကြားကွက်ကြား ထိုးဟပ်နေလေ၏။ သစ်တော်သီးခြံကြီးတစ်ခုလုံးကား လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေလေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများတွင် လှေကားရှည်ကြီးတွေကို ကပ်ထောင်ထားကြကာ သစ်ပင်များကြားမှ လမ်းများပေါ်တွင်ကား ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးများက အစီအရီရှိနေကြလေ၏။ ခပ်စေးစေးဆီမှာကား သစ်တော်သီးရွေးသော စက်များ၏ ခုတ်မောင်းသံနှင့် သေတ္တာရိုက်သူများ၏ တူသံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလျက် ရှိနေလေ၏။

အလုပ်သမားများသည် ခြင်းတောင်းကြီးများကို ပခုံးတွင်လွယ်ကာ လှေကားပေါ်သို့ တက်ကြပြီး သစ်တော်သီးမှည့်များကို ဆွတ်ခူးနေကြလေသည်။ ခြင်းတောင်းပြည့်သွားကြသူများကလည်း လှေကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာပြီး လမ်းပေါ်က ထင်းရှူးသေတ္တာများထဲသို့ သွားထည့်လိုက်ကြလေသည်။ သေတ္တာများကြားထဲတွင် ထရပ်ကားကြီးများက သစ်တော်သီးပြည့်နေသည့် သေတ္တာများကို ကောက်ယူကာ သစ်တော်သီးရွေးသော စက်ကြီးများဆီသို့ သယ်ယူသွားနေကြလေ၏။ စာရေးတစ်ယောက်သည် သေတ္တာ

များသောတွင် ရုပ်ကာ အလုပ်သမားများ ခူးလာကြသည့် ခြင်းတောင်း အရေအတွက်ကို စာအုပ်ကလေးနှင့် ရေးမှတ်နေလေ၏။

ဂျင်သည် မိမိ၏လှေကားပေါ်မှဆင်းကာ သစ်တော်သီးအပြည့် ခြင်းကြီးကို သေတ္တာများရှိရာသို့ ယူလာပြီး သေတ္တာလွတ်တစ်လုံးထဲသို့ သွန်ထည့်လိုက်လေသည်။ စာရေးသည် စာအုပ်ကလေးတွင် ရေးမှတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။ 'သိပ် အရမ်းသွန်မထည့်နဲ့ဗျ။ သစ်တော်သီးတွေ ကြေကုန်ပါလိမ့်မယ်' ဟုလည်း ဂျင်ကို လှမ်း၍သတိပေးလိုက်လေသည်။

ဂျင်သည် သစ်တော်သီးပင်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် လှေကားအထက်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

'ဪ ... သူငယ်လေး၊ ဒါ မင်း သစ်ပင်မှန်း ငါမသိလို့ပါ'

ဂျင်သည် ပိန်ပိန်သေးသေး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ၎င်း၏လက်များတွင် အကြောတွေက စိမ်းစိမ်းကြီးတွေ ထောင်ထနေကြကာ ခြေတံများမှာတော့ တုတ်ချောင်းတွေအလား ပိန်သေးလှကြလေ၏။

'ဒီသစ်ပင်ကို ကျွန်တော် မပိုင်ပါဘူး အဘရာ' ဟု ဂျင်က ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ 'အဘလည်း ဒီအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ သစ်ပင်ပေါ် တက်နေရတုံးပဲလားဗျ ...'

အဘိုးကြီးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ တံတွေး ပစ်ခနဲထွေးချလိုက်လေသည်။

'မင်းတို့ ချာတိတ်ကလေးတွေက ငါ့ကို အလုပ်မလုပ်နိုင်အောင် အသက်ကြီးလှပြီလို့ ထင်နေကြတာကိုးကွ။ ဘယ်အချိန်မဆို မင်းတို့ထက် ငါက အလုပ်ပိုလုပ်နိုင်ပါသေးတယ် ...'

အဘိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ကြိုးစား၍ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် အမူအရာလုပ်လိုက်ကာ ခေါင်းထက်မှ သစ်တော်သီးတစ်ပြုတ်ကို သစ်ကိုင်းခါချိုးလျက် ခူးယူလိုက်ပြီး ခြင်းထဲသို့ အသီးများကို ခြွေချကာ သစ်ကိုင်းကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

'ဟေ့ ... သစ်ကိုင်းတွေကို အရမ်းချိုးမပစ်ပါနဲ့' ဟု မြေပေါ်က စာရေးက လှမ်းအော်လိုက်လေ၏။

'တော်တော် အာဏာပြချင်တဲ့ ခွေးမသားကလေးပဲ' ဟု အဘိုးကြီးက ဂျင်အား သွားဖြဲပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

'ကောလိပ်ကျောင်းသားကလေးပါ အဘရာ ... ဘယ်နေရာကိုသွားသွား ဒီလိုကောင်မျိုးကို တွေ့ရတတ်တာပဲဗျာ...'

'ဒီကောင်ကလေးတွေက ကောလိပ်ကျောင်းတက်ပြီး ဘာများသိလာလို့လဲကွာ' ဟု အဘိုးကြီးတို့ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

'သူတို့ကိုယ်သူတို့တော့ တတ်လှပြီ အောက်မေ့နေတာဗျာ' ဘယ်ကလာ တတ်ရမှာလဲကွာ ... မင်းနဲ့ငါ့ကိုကြည့်၊ ဒါဟာ သိပ်တော့ မသိလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့သိသမျှဟာ ကောင်းကောင်းသိတာချည်းပဲမဟုတ်လား ...'

'ဘာသိတာလဲဗျာ' ဟု ဂျင်က မက်၏အတုကို ယူကာ အဘိုးကြီးအား မသိမသာ ဆွပေးလိုက်လေသည်။ 'အဘဆိုရင် အသက် ၇၀ ရှိနေပေမယ့် အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ပဲမဟုတ်လား ... ကျွန်တော်ဟာဆိုရင်လည်း မသိသေးလို့ပဲ၊ ဟိုစာရေးလို အဝတ်ဖြူဝတ်ပြီး စာအုပ်နဲ့ ခဲတံ မကိုင်နိုင်သေးတာ မဟုတ်လားဗျာ ...'

'အဲဒါ တို့မှာ ဩဇာမရှိလို့ကိုးကွာ' ဟု အဘိုးကြီးက ခတ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ 'အလုပ်ကောင်းတစ်ခုလုပ်နိုင်ဖို့အရေး ဩဇာတို့၊ အဆက်တို့ လိုသကွ။ တို့ကောင်တွေက ဒါတွေမရှိတော့ နေရာတကာမှာ အနင်းခံရတာချည်းပဲ'

'အဲဒါဆို ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ကြမလဲ အဘ ...' ဂျင်၏မေးခွန်းသည် အဘိုးကြီးအား လေဖောက်ပစ်လိုက်လေသော ပူဖောင်းကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေလေ၏။ ၎င်း ခံစားနေရသော ဒေါသသည် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ၎င်း၏ မျက်လုံးများသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး အနည်းငယ်ကြောက်ရွံ့လာသည့် အမူအရာကို ယူဆောင်လာကြလေသည်။

'တို့တတွေ အလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဘုရားက သိပါတော့တယ်ကွာ'

ဟု ၎င်းက ဆိုလိုက်လေသည်။ 'တို့တတွေအနေနဲ့ ငဲ့ခံဖို့ပဲ ရှိကြတော့တာပေါ့ကွ။ တို့တတွေဟာ ဝက်တွေလိုပဲ နေရာတကာ လျှောက်အလုပ်လုပ်ရဦး အောက်က စာရေးကောင်လို ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ ဗိုလ်ကျတာကို ခံရတာပေါ့ ...'

'သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... သူကလည်း အလုပ်တာဝန်ရှိနေတာမဟုတ်လားဗျ။ သူ့အလုပ်မြဲအောင် သူက ကျွန်တော့်အပေါ် လာပြရတာပေါ့ ...'

အဘိုးကြီးသည် သစ်တော်သီးတစ်မြွတ်ကို ဂရုတစိုက် တစ်လုံးချင်း ခူးနေလိုက်လေသည်။

'ငါငယ်ငယ်တုန်းကတော့ တို့တတွေအတွက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ် ... အခုတော့ ငါ့အသက်က ၇၁ နှစ်ရှိနေပါပြီကွာ ...'

အဘိုးကြီး၏အသံမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေရှာသည်။ ထရပ်ကားတစ်စီးသည် သစ်တော်သီးအပြည့်သေတ္တာများကို သယ်ယူသွားလေသည်။ အဘိုးကြီးက စကားဆက်ပြန်၏။ 'ဝေါ့ဘလီ*' တွေ ဆူဆူပူပူလုပ်ကြတုန်းက ငါက မြောက်ပိုင်းသစ်တောတွေမှာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့တာပေါ့ကွ။ အဲဒီတုန်းက ငါဟာ ပထမတန်းစား အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ အခုထက်ထိ သစ်ပင်ကောင်းကောင်းတက်နိုင်သေးတာကိုကြည့်တော့ကွာ ... အေး အဲဒီတုန်းကတော့ ငါဟာ မျှော်လင့်ချက် တော်တော်ထားမိခဲ့ပါသေးတယ်။ ဝေါ့ဘလီတွေ ဆူခဲ့လို့လည်း နည်းနည်းတော့ အခွင့်အရေးရခဲ့ပါတယ်။ အစက တို့သစ်အလုပ်သမားတွေအတွက် အိပ်ခန်းမရှိ၊ ရေချိုးခန်းမရှိ၊ ခွေးလို ဝက်လို နေခဲ့ကြရတာ ... ဝေါ့ဘလီတွေက ဆူမှ အိမ်တို့ ရေချိုးခန်းတို့ကို ဆောက်ပေးခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမဲ့လည်း ခဏပါပဲကွာ ... ဝေါ့ဘလီတွေရဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးဟာ နောက်ဆုံးတော့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲခဲ့တာပဲ။ ငါက အလုပ်သမားအစည်းအရုံးတွေမှာ ဝင်ဝံ့ပါသေးတယ်။ တို့က ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက် ရွေးလိုက်ရင်လည်း ဘာမှမကြာခင် ဒီဥက္ကဋ္ဌက အလုပ်ရှင်ရဲ့ခင်

* အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အရင်းရှင်များနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် သစ်တော အလုပ်သမားတစ်စု

နမ်းပြီး တို့ကိုပြန်ရောင်းစားတော့တာပဲ။ အသင်းဝင်ကြေးတွေ တို့က ပေးလိုက်လို့ရှိရင်လည်း ဘဏ္ဍာရေးမှူးက ဘုံးပြေးတော့တာပဲ။ ငါကတော့ ဘာမှမသိတော့ဘူးကွ။ မင်းတို့ကောင်ငယ်ကလေးတွေအနေနဲ့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားနိုင်ရင် စဉ်းစားကြည့်ပေတော့ ...။ ငါတို့ အနေနဲ့ကတော့ လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ခဲ့ပါပြီ ...'

'ဒီလိုဆိုရင် အဘက လက်လျှော့ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီပေါ့ ...'
အဘိုးကြီးသည် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြန်သည်။

'ငါပြောမယ် လူငယ်ကလေး ... ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်ကွ။ မင်း ငါ့ကို ဒီအဘိုးကြီး ရူးနေပြီလို့ ထင်ချင်ထင်မှာပဲ ...'

'ဘယ်လိုတစ်ခုခုဖြစ်မှာလဲ အဘရဲ့ ...'

'ပြောဖို့တော့ တော်တော်ခက်သားပဲကွာ။ ဒီလိုကွာ ... ရေခွေးတည်တဲ့အခါ ဆူလာခါနီးမှာ ရေတွေက ပွက်ထလာတတ်တယ်မဟုတ်လား။ အေး ... ငါလည်း စိတ်ထဲ အဲသလိုခံစားနေရတယ်ကွ။ ငါဟာ တစ်သက်လုံး နင်းပြားအလုပ်သမားတွေနဲ့အတူတူနေလာခဲ့ရတဲ့ အကောင်ကွ။ အလုပ်သမားတွေအနေနဲ့ အတော်ခံရပေါင်းများလာလို့လား။ အလုပ်ရှင်တွေရဲ့ အကန်ခံရပေါင်း များလာလို့လားတော့ မသိဘူး ... သူတို့ဟာ ရေခွေးဆူခါနီးသလို ပွက်ပွက်ထနေကြတယ်ကွ ...'

'ဘယ်လို ပွက်ပွက်ထလာနေတာလဲ အဘရဲ့'

'သူတို့ဟာ ဒေါသထွက်လာကြပြီလေ ... မင်း ခံစားရမှာပေါ့။ တစ်ခုခုကို အင်မတန်ခံပြင်းပြီး တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် ထချတော့မယ်ဆိုရင် မင်းရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်လာတာမျိုးလေ။ အဲသလိုပဲပေါ့ကွ။ အခုဆိုရင် သူတစ်ယောက်တည်းကသာ ဒီလိုခံစားနေရတာမဟုတ်ဘူး။ လူသန်းပေါင်းများစွာက အဲသလိုခံစားနေကြရတာကွ။ ဒီလူတွေဟာ အတော်ခံခဲ့ရပေါင်း၊ အနိပ်အကွပ်ခံခဲ့ရပေါင်း များလှပြီ။ သူ့အနေနဲ့ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ မကြာခင် သူတို့ဟာ ထပြီးပေါက်ကွဲတော့မှာပဲကွ - ဘယ်နေရာကို ငါသွားသွား ရေခွေးဆူခါနီးမှာလို အလုပ်သမားတွေဟာ

တပွက်ပွက်ထနေကြတာကိုပဲ ငါတွေ့ခဲ့ရတယ် ...'

ဂျင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရိလာမိလေသည်။ 'အလုပ်သမားတွေ ထပြီးပေါက်ကွဲခဲ့ကြတဲ့အခါမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့ အဘရဲ့။ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုကြီးကြပ်ညွှန်ကြားနိုင်တဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိမှလည်း ဒီပေါက်ကွဲမှုကြီးဟာ အကျိုးရှိနိုင်တော့မှာပေါ့'

အဘိုးကြီးကား စကားပြောလိုက်ရသဖြင့် တော်တော်မောသွားပုံရှိလေသည်။ အလုပ်သမားတွေ ထပြီးပေါက်ကွဲတဲ့အခါကျရင် သူတို့ကို ထိန်းနိုင်တဲ့အစီအစဉ်လို့ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သမားတွေဟာ ခွေးခူးကြီးတစ်ကောင်လို လျှောက်ပြေးပြီး တွေ့ရာလူကို ဖမ်းကိုက်တော့မှာပဲ။ အလုပ်သမားတွေအနေနဲ့ အငတ်ခံရ၊ အနာခံရတာတွေ သိပ်များလှပြီကိုး ...

'ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေ ဒီလိုထပြီး ပေါက်ကွဲတော့မှာဆိုတာကို လူတော်တော်များများက ကြိုတင်သိထားပြီး ဘာအစီအစဉ်တစ်ခုလုပ်ထားမယ်ဆိုရင် ...'

အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါပြလိုက်လေသည်။

'အလုပ်သမားတွေက ပေါက်ကွဲလာတဲ့အခါကျရင် ငါ မရှိပါစေနဲ့တော့လို့ မျှော်လင့်မိတယ်ကွာ။ သူတို့ဟာ လည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်သောက်ကြတော့မှာကွ။ သူတို့ဟာ အချင်းချင်း ပြန်သတ်ကြမှာကွ။ အဲသလိုထပေါက်ကွဲပြီး အရှိန်သေသွားပြန်တော့လည်း အရင်ကအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ မြန်မြန်သေရင် အေးတာပါပဲကွ။ မင်းတို့လူငယ်ကလေးတွေကတော့ မျှော်လင့်ချက်ထားနေကြတာပေါ့။ ငါ့မှာတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ပါဘူး။ ကဲ ... မင်း ဖယ်ပေးစမ်းကွာ။ ငါအောက်ဆင်းဦးမယ် ... လေပန်းနေလို့ ပိုက်ဆံရတာမဟုတ်ဘူးကွ'

ဂျင်သည် အဘိုးကြီး လှေကားမှဆင်းနိုင်ရန် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်ဖယ်ပေးလိုက်ရလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် ချူပြီးသား သစ်ဆော်သီးများကို သေတ္တာတစ်လုံးထဲသို့ လောင်းထည့်ပြီးနောက် အခြားသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ဂျင်က ၎င်းအား ပေါ်လာဦးမည်လားဟု စောင့်နေလိုက်သော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်ရလေ၏။ ဂျင်သည်

ခူးပြီးသား သစ်တော်သီးများကို သေတ္တာလွတ်တစ်ခုထဲသို့ ဆင့်၍ထည့် လိုက်ပြန်သည်။ စာရေးသည် စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်လိုက်ပြန်ရာက 'မင်း အလုပ်လုပ်တာ ဒါလောက်ကြာနေရင် မင်းက တို့ကို ပိုက်ဆံပြန်ပေးနေလိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဂျင်၏ မျက်နှာကြီးလည်း နီလာလေ၏။

'ခင်ဗျားစာအုပ်သာ ခင်ဗျားမှတ်နေစမ်းပါ ...'

'ဩ ... မင်းက လူမိုက်ကိုးကွ ဟုတ်လား ...'

ဂျင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းလိုက်ကာ စာရေးအား တောင်းပန် လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ပေါ် ပြန်တက်ကာ သစ်တော်သီးများ ဆက်ခူးနေရာက 'ငါတောင်မှ ခွေးရူးတစ်ကောင်လို ဖြစ်လာပါပကော။ ငါ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး။ ငါ့အဖေခမျာ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား ...' ဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကို ပြန်ပြောနေလိုက်မိလေ၏။

ဂျင်သည် အလုပ်ကို စက်ကဲ့သို့ မှန်မှန်ဆက်လုပ်နေသည်။ ခပ်ဝေး ဝေးရှိ မြို့ဘက်ဆီမှ စက်ဥသြမှုတ်သံတစ်ခု ထွက်လာလေသည်။ သို့ရာ တွင် ဂျင်ကတော့ ဆက်၍အလုပ်လုပ်မြဲ လုပ်နေလေသည်။ သစ်တော်သီး စက်ရုံဆီမှ စက်သံများ ရပ်စဲသွားသောအခါတွင်ကား မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ် လေ၏။ ထိုအခါမှ စာရေးများက သစ်တော်သီး ခူးနေကြသူများကို အလုပ် ရပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ဂျင်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ခြင်းတောင်းထဲမှ သစ်တော်သီး များကို သွန်ပစ်ပြီး အခြားလူများနှင့်အတူ စုပုံထားလိုက်လေသည်။ စာရေး များက စုစုပေါင်း စာရင်းကို တွက်နေစဉ်တွင် အလုပ်သမားများသည် အစ လိုက်၊ အစလိုက် စကားပြော၍လည်းကောင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်၍လည်း ကောင်း ခေတ္တရပ်နေလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် သစ် တော်သီးခြံအလုပ်သမားများအိပ်စက်ရာ တံရံများရှိရာကို လျှောက်သွားကြ လေသည်။

ဂျင်သည် သူ့ရှေ့တွင် အလုပ်သမားအဘိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ အမိလိုက်လေသည်။ စကားပြောရင်း အတူတူ လျှောက်ခဲ့ကြရာ အဘိုးကြီးသည် အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်သည်တိုင် မှီခိုအား ထားစရာ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိသည့် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်ကာ အမည်မ

င်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် မသေသေးသရွေ့ ဘယ်သူ့
ဆီကမှ လက်ဖြန့်မခံဘဲ အလုပ်လုပ်သွားဦးမည်သာဖြစ်ကြောင်းကို ဂျင်
အား ပြောပြလိုက်လေ၏။ ငယ်စဉ်တုန်းက ၎င်းက အတော်ဆုံးသစ်ခုတ်
သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ထပ်ကြားနေလိုက်ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဘာများအမြတ်ရခဲ့လို့လဲဗျာ’
ဤ ဂျင်က ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ ‘ခင်ဗျား အသက်ကြီးလာတော့ သူတို့
က ခင်ဗျားကို ကန်ထုတ်လိုက်တော့တာမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားလုပ်ရတဲ့
အလုပ်က ရသမျှအမြတ်ကို သူတို့က ယူထားလိုက်ကြတာပဲမဟုတ်လား’

‘အေး ... ဒါတော့ အမှန်ပါပဲ။ အေးလေ ... ငါက အသက်ကြီးလာ
ပြီမို့လား မသိပါဘူး။ သူ ဘယ်လိုအမြတ်ထုတ်တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ကတော့
သောက်ဂရုမစိုက်ပါဘူး’

သူတို့ရှေ့တွင် ခြံပိုင်ရှင်များက အလုပ်သမားများအတွက် သီးသန့်
ဘားပေးသော တဲရံကြီးကို တွေ့လာကြရလေသည်။ ပွင့်နေသော ပြတင်း
ပေါက်အချို့မှနေ၍ အထဲတွင် ဗယောင်းတိုင်များ၊ မီးအိမ်များ ထွန်းထား
ကြသည်ကို တွေ့ရနိုင်၏။ တဲရံကြီးရှေ့တွင် ရေဘုံဘိုင်တစ်ခုရှိကာ ထို
ရေဘုံဘိုင်တွင် ကိုယ်လက်မျက်နှာ ဆေးကြောကြကာ မိန်းမများကတော့
အိုးခွက်မျိုးစုံနှင့် ရေခဲနေကြသည်။ မှောင်နေသော တံခါးပေါက်ဝများတွင်
ဘား ကလေးများသည် ကြွက်ကလေးများလို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လှုပ်လှုပ်
ရုံဖြစ်နေကြလေ၏။

တဲရံကြီး၏ မြောက်ဘက်အစွန်းတွင်ကား သစ်တော်သီးခြံပိုင်ရှင်များ
စုခုံလှစ်ထားသည့် ကုန်စုံဆိုင်က ရှိနေလေသည်။ ထိုကုန်စုံဆိုင်တွင် အလုပ်
သမားများသည် မိမိတို့၏လုပ်ခထဲမှ ဖြတ်သောစနစ်ဖြစ် လိုသမျှကို ဝယ်
ယူနိုင်ကြလေသည်။ ထိုကုန်စုံဆိုင်ရှေ့တွင်လည်း ယောက်ျားမိန်းမ
တစ်စိတ်တန်းကြီးက ဈေးဝယ်ရန် စောင့်နေကြကာ ဝယ်ပြီးကြသူများက
လည်း စည်သူတ်အစားအစာများနှင့် ပေါင်မုန့်များကိုကား ပြန်ထွက်လာ
နေကြလေသည်။

အဘိုးကြီး ဒင်က ဂျင်အား ကုန်စုံဆိုင်သို့သွားဦးမည် ... ဟု ပြော
လိုက်လေသည်။

‘ပဲတစ်ဘူးလောက်တော့ ဝယ်ဦးမှပဲ ဂျင်ရဲ့ ...။ ဒီသောက်တွေက လည်း တစ်ပေါင်ပါတဲ့ ပဲဘူးကို ၁၇ ဆင့်တောင် ပေးကြတာပဲ။ ၁၇ ဆင့်နဲ့ ဆိုရင် ပဲခြောက် ၄ ပေါင်အသားကလေး ရနိုင်တယ်ကွ။ အဲဒီပဲခြောက်ကို ပြန်ပြုတ်လိုက်ရင် ( ) ပေါင် ထွက်တယ် ...’

‘ခင်ဗျားကရော ဘာလို့ ဒီလိုမလုပ်သလဲ ...’

‘ငါ့မှာ အချိန်မရှိလို့ပေါ့ကွ။ အလုပ်က မောမောနဲ့ လာပြီး ထမင်းစား ချင်တာကိုး ...’

‘နို့ တခြားလူတွေကလည်း အဘလိုပဲပေါ့ဗျ။ မိန်းမ ယောက်ျားပါ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်လာကြရတာမဟုတ်လား။ အလုပ်သမားတွေဟာ အလုပ်ပင်ပန်းပြီး သူတို့စားချင်တာကို မြို့သွားမဝယ်နိုင်တာကို အခွင့် ကောင်းယူဖို့ ခြံပိုင်ရှင်တွေဟာ သူတို့ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဈေးတင်ရောင်း အမြတ် ထုတ်နေကြတာပဲ ...’

အဘိုးကြီးသည် ဂျင်အား ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းဟာ အရိုးတစ်ချောင်းရထားတဲ့ ခွေးကလေးလိုပါကလား ဂျင်။ ဒီအရိုးကိုပဲ မင်းက တဝါးထဲဝါးနေပေမယ့် ဘယ်လိုမှအရာမထင်ဘဲ နောက် ဆုံးတော့ သွားပဲကျိုးသွားရတာပဲ’

‘အားလုံး စုဝါးရင်တော့ အရိုးဟာ ပဲသွားမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ခွေးတွေနဲ့ရော၊ လူတွေနဲ့ရော အတူတူနေလာရတာ ၇၁ နှစ်ရှိနေပါပြီ။ အများအားဖြင့် ရထားတဲ့အရိုးကို တစ်ယောက်ဆီက တစ်ယောက်ခိုးယူနေကြတာကိုပဲ တွေ့ ခဲ့ရတယ်။ ခွေးနှစ်ကောင်က အရိုးတစ်ချောင်းကို အတူတူ ကူဝါးကြတာကို မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး’

‘အဘပြောပုံဆိုရင် စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းပါပဲလားဗျ’

အဘိုးကြီးသည် ဂျင်အား ပြုံးပြကာ တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ ‘အေး ကွာ ... အဘက အသက် ၇၁ နှစ်ရှိနေတဲ့ လူအိုကြီးဖြစ်နေပြီကိုး။ မင်းတို့ လူငယ်ကလေးတွေအတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက်ထားကြဦးမှာပေါ့လေ။ ပြီး တော့လည်း ခွေးတွေနဲ့ လူတွေက ငါ့ခေတ်တုန်းကလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ် ကြတော့မှာပါကွာ...’

ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ မက် ရောက်လာရာ ဂျင်က ၎င်းကို အဘိုးကြီး
 ဒင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးသည် မက်နှင့် သိပ်စကား
 မပြောဘဲ ဆာလှပြီဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ဆိုင်ထဲဝင်သွားလေသည်။ မက်က
 ဥင်အား ၎င်းနှင့်အတူခေါ်ခဲ့ကာ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကြရင်းက ထိုညတွင်
 လုပ်စရာတစ်ခုရှိကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ဂျင်
 မှာ ချက်ချင်းပင် ဖျတ်လတ်တက်ကြွလာလေတော့သည်။ မက်သည် ထိုနေ့
 ဘဝန်နေလုံး လန်ဒန်နှင့်အတူတကွ အလုပ်လုပ်ရင်းက သပိတ်မှောက်ရန်
 ဆွေးနွေးခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ လန်ဒန်အနေဖြင့် ၎င်း၏
 ဦးစားခံအလုပ်သမားများကို ပါလာအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်သော်လည်း အခြား
 ၈၁ ၄၀၀၀ ရှိ သစ်တော်သီးခြံတွင် သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေကြသည့်
 အလုပ်သမားအုပ်စုရှိနေသေးကာ ထိုအလုပ်သမားအုပ်စုအပေါ် ဩဇာ
 ဆွှတ်သည့်အခါ အကောင်အထည်ဖြစ်လေ၏။ ထိုညတွင် သူတို့သည် အဆိုပါ
 အကောင်အထည်သွား၍ သပိတ်မှောက်ရန်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြရမည်ဖြစ်လေ၏။

မက်သည် ထိုအကြောင်းများကို ရှင်းပြပြီး ငါးသေတ္တာတစ်လုံးကို
 ဆက်ရကာ ဂျင်အား မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားရော ... ကျုပ် ပြောသလို အလုပ်သမားတွေရဲ့သဘောကို
 ခံနိုင်ကြည့်ခဲ့သေးသလား ဂျင်’

ဂျင်က တစ်နေ့လုံး အဘိုးကြီးဒင်နှင့်သာ ဆွေးနွေးအချိန်ကုန်ခဲ့ရ
 ကြောင်းကို ပြန်ဖြေလျှင် မက်က ၎င်းကို ဝေဖန်လိုက်လေ၏။ ‘နားထောင်
 ခင် ဂျင် ... ကျုပ်တို့ရဲ့ဘော်တွေဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့လူတွေကို စည်းရုံးနေ
 တဲ့ပဲ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်ကြတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီအဘိုးကြီးမျိုးကို
 ခံနိုင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာဟာ သက်သက်အချိန်ဖြုန်းရာရောက်တာပဲ။ သူလို
 အဘိုးကြီးတွေမျိုးနဲ့ ခင်ဗျား စကားပြောရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စိတ်ပျက်
 အာသော့မှာပဲ။ ဒီလူကြီးတွေမျိုး တစ်သက်လုံးအကန်ခံလာကြရတာ
 စိတ်ဝတ်ရယ်လို့ ရှိကြတော့တာမှမဟုတ်တာပဲ ...’

အောင်ခတ်သည် လွမ်းမိုးလာလေသည်။ တဲရုံကြီး၏ ရှေ့ဘက်ကို
 ခြည့်သွင်း လှတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်။ ထိုလူကို မကြာခင်
 ခြည့်ရလေသည်။

‘ဟော ... လန်ဒန်လာခေါ်ပြီ...’ ဟု မက်က ပြောလိုက်စဉ် လန်ဒန်သည် ၎င်းတို့ဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။

‘ကျုပ် ထမင်းစားပြီးပြီဗျ။ သွားကြစို့လေ။ ကျုပ်ကား နောက်ဘက်မှာ အသင့်စောင့်နေတယ် ...’

၎င်းတို့သုံးယောက်သားသည် အတူတကွလျှောက်ခွဲကြလေသည်။ တံရံကြီးနောက်ဘက်တွင် အမိုးမရှိတော့သည့် ဖွတ်ကားအိုကြီးတစ်စီးရှိနေ၏။ ထိုင်ခုံများမှာ ပေါက်ပြဲနေရာ စပရိန်သံခွေများပင် ပေါက်ထွက်နေသည်။ လန်ဒန်က ကားမောင်းနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကားသော့ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ဂျင်က ကားအိုကြီးကို ဂေါက်တံနှင့် လှည့်၍ စက်နိုးပေးရလေ၏။ ကားအိုကြီးသည် ဆူညံစွာ စက်နိုးလာလေတော့သည်။

‘ကားကြီးက တော်တော်ဆူပေမယ့် သွားတော့ သွားသေးတာပဲဗျ’ ဟု လန်ဒန်က အော်ပြောကာ သစ်တော်သီးမြွယ်မှ မောင်းထွက်ခဲ့ရာ မကြာခင် ပြည်နယ်အစိုးရပိုင် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ကွဲနေသော ရှေ့မှန်ချပ်ထဲမှ လေသည် တဝိုးဝိုးတိုးဝင်လာရာ ဂျင်သည် ရှေ့ခုံနောက်မှီအောက်တွင် အသာဝပ်နေလိုက်လေသည်။ မြို့ကလေး၏မီးရောင်များသည် ကား နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ကားအိုကြီးသည် တစ်နာရီမိုင် ၃၀ နှုန်းဖြင့် မှန်မှန်ပြေးနေ၏။

၅ မိုင်မျှခရီးပေါက်လာမီလျှင် လန်ဒန်သည် ကားကို နှေးချလိုက်လေသည်။ ‘ဟော ဒီနားမှာ လမ်းရှိရမယ်ဗျ’ ဟု ၎င်းကဆို၍ မကြာခင်မှာပင် လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ကြလေသည်။ လမ်းကိုခွ၍ တိုင် ၂ တိုင်နှင့် ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွင်ကား ‘ဟန်တာညီနောင် သစ်သီးကုမ္ပဏီ၊ သစ်တော်သီးခြံ’ ဟု ရေးထားလေသည်။ ကားအိုကြီးသည် ထိုလမ်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာရာ ရုတ်တရက် ရှေ့တွင် လမ်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး လက်ပြဲ ရပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေကြတာလား’ ဟု ထိုသူက မေးလိုက်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး ...’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ဒီမှာ တို့က အလုပ်သမားထပ်မံလိုတော့ဘူး။ ပြည့်နေ

ပြီ’

'ကျုပ်တို့က မိတ်ဆွေတွေဆီ လာလည်တာပါ။ ကျုပ်တို့က တံလံ
ဘော(တ်)ခြံမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ ...'

'မင်းတို့ အရက်တွေဘာတွေ ရောင်းဖို့များ ယူလာကြသေးသလား၊
'မယူခဲ့ပါဘူးဗျာ'

လမ်းပေါ်က လူသည် ကားတွင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်
ပြီးနောက်မှ ကြာကြာမနေရန်မှာကာ ဆက်သွားခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

လန်ဒန်သည် လမ်းပေါ်ကလူအား ဆဲရေးတိုင်းထွာရာက ကားကို ဆက်
မောင်းခဲ့ကာ ၎င်းတို့လာခဲ့ရာ ခြံမှ တံရံကြီးအလား လူရှိသည့် အဆောက်
အဦတစ်ခုရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုတံရံကြီးတွင် အခန်းငယ်တလေး
များရှိနေသည်။ လန်ဒန်သည် ပထမဦးဆုံးတံခါးဆီသို့ ရောက်သွားကာ
ဆက်လိုက်လေသည်။ တံခါးဖွင့်ကြည့်သူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အား လန်
ဒန်က ဒက်ကင်၏အခန်းကို မေးလိုက်ရာ ထိုမိန်းမကြီးက တတိယအခန်း
ဘုင် ဒက်ကင်တို့မိသားစုနေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

ဒက်ကင်ကား မျက်နှာပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် သတိရှိသော မျက်လုံးများ
နဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းသည် လန်ဒန်အား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ
နှုတ်ဆက်ကာ အထဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ လန်ဒန်ကလည်း
ကံနှင့် ဂျင်ကို ၎င်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေးကာ မနေ့ညက ၎င်း၏ဈေးမ မီးဖွား
သည်ကို ကူညီခဲ့ပုံကိုပါ ပြောပြလိုက်လေ၏။ ဒက်ကင်က ၎င်းတို့ နှစ်
ယောက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ၎င်း၏မိန်းမနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
ပြန်လေ၏။ ဒက်ကင်၏မိန်းမကား ရင်အုံကြီးကြီး၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းရှိကာ
ရွှေသွားများ တဝင်းဝင်းနှင့်ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ဧည့်သည်များအား ဖော်
ရွှေစွာ နှုတ်ဆက်ရုံသာမက အရက်ပါထုတ်၍ ဧည့်ခံရာလေ၏။

အခန်းထဲတွင် ရိုက်ဖြန့်ခေါက်ကုလားထိုင် ၃ လုံးနှင့် ကလေးများအိပ်
ရန် ခေါက်စုတင်နှစ်လုံးရှိနေသည့် နံရံတစ်ဖက်တွင်ကား လင်မယားနှစ်
ယောက်အိပ်ရန် ခုတင်ကြီးတစ်လုံးက ရှိနေပြန်၏။

'ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ တော်တော်ဟန်ကျနေပုံရတယ်'

ဟု မက်က ပြောလိုက်ရာ ဒက်ကင်က ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လို့ဆီ
ဆာသည်။

‘ကျုပ်မှာ ထရပ်ကားတစ်စီးရှိတယ်ဗျာ။ ထရပ်ကားနဲ့ တစ်ခါကလေ ကုန်ဆွဲပေးရတယ်။ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ရွှေ့ပြောင်းလို့ရတာပေါ့လေ’

‘ကျုပ်တို့ တစ်နေရာရာသွားပြီး စကားပြောကြရအောင်လားဗျာ...’ ဟု လန်ဒန်က ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီမှာ ပြောလို့မရဘူးလား ကိုယ့်လူရ ...’

‘အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိနေလို့ပါ ...’

ဒက်ကင်လည်း သူ့မိန်းမဘက်သို့လှည့်ကာ ကလေးများကိုခေါ်လျက် အိမ်လည်သွားရန် ပြောလိုက်လေ၏။ ဒက်ကင်၏မိန်းမက ကလေးများကို ခေါ်လျက် ထွက်သွားမှ ဒက်ကင်သည် ခုတင်ကြီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ‘ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ လန်ဒန်’ ဟု မေးလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်တို့ ဒီရောက်လာမှ သူတို့အလုပ်တွေ လျှော့လိုက်တာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဒက်ကင်’ လန်ဒန်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဒက်ကင် သည် နှုတ်ခမ်းများ တွန့်သွားလေသည်။

‘ကျုပ်က ဘယ်လိုသဘောရမလဲ ခင်ဗျား ထင်သလဲ လန်ဒန်။ ကျုပ် အနေနဲ့ သြဘာမပေးမိတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ...’

‘ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့တော့ ခင်ဗျားစိတ်ကူးထားသလဲဗျာ...’

‘ကျုပ်တော့ စိတ်ကူးမရှိသေးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ဘာများစိတ်ကူး ထားလို့လဲ ...’

‘ကျုပ်တို့အလုပ်သမားတွေ စည်းရုံးပြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့များ ခင်ဗျားမစဉ်း စားမိဘူးလားဗျာ’

လန်ဒန်က ထိုသို့ပြောရင်း မက်ထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပါးနပ် သော ဒစ်ကင်က မက်ထံသို့ ခေါင်းငုံ့ပြုလျက်... ‘သူတို့က တိုးတက်တွေ လား’ ဟု မေးလိုက်၏။

* ‘လူတန်းစားနှိုင်းမယ့် လုပ်ခလှိုင်ချင်တဲ့လူတိုင်းဟာ တိုးတက်တွေပေါ့’ ဟု မက်က ရယ်လျက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သပိတ်မှောက်ကြဖို့ ပြောသည့်အခါတွင် ဒက်ကင် အင်တင်တင်ဖြစ်နေ လေသည်။

မိမိတို့ သပိတ်မှောက်လိုက်ကြပါက ခြံရှင်တွေက အခြားအလုပ်သမား

နားကို ခေါ်ယူလာကြမည်ဖြစ်ရာ သပိတ်တားကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သပိတ်
တားကြရလျှင် အဓိကရုဏ်းများဖြစ်လာကြတော့ကာ မိမိ၏ အလုပ်သမား
နားသည် ခြံရှင်များဘက်မှ မုချလာကြမည့်ပုလိပ်များကို ရင်ဆိုင်နိုင်မည်
ဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဧကဒကပြန်တက်နေလိုက်လေ၏။

'ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ သပိတ်မှောက်ခွင့်တော့ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
သပိတ်မတားရဆိုတဲ့ ဥပဒေတွေကို ထုတ်ထားပြန်တော့ ဒီအခွင့်အရေး ဟာ
အလကားဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဒီလို တစ်ဖက်သတ်ရုံးနေရတဲ့
စံစွဲမျိုးမှာ ဝင်မပါချင်ဘူးဗျာ'

'ဒီမှာ မစွတာဒက်ကင် ဒီကသစ်တော်သီးတွေ ဓူးပြီးကျရင် ခင်ဗျား
ဘယ်ကိုတက်သွားမှာလဲ' ဟု ရုတ်တရက် ဂျင်က ဒက်ကင်အား စကား
ခွဲတ်၍မေးလိုက်လေသည်။

'ဝါခြံတွေဘက် တက်သွားပြီး ဝါးစူးမှာပေါ့ ...'

'ဟိုက ဝါခြံကြီးက ဒီက သစ်တော်သီးခြံတွေထက် ပိုပြီး ကြီးကြသေး
ဘယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့က ဒီမှာ လုပ်ခလျှော့တာကို ငြိမ်ခံနေလိုက်ကြရင် ဟိုကျ
တော့ ပိုအလျှော့ခံရမှာ သေချာနေတာပဲ ...'

မက်သည် ဂျင်အား သဘောကျသောအမှုအရာနှင့် ပြုံး၍ကြည့်ကာ
ကယျာကယာဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တာပေါ့။ ဝါခြံပိုင်ရှင်တွေကလည်း လုပ်ခထပ်ဖြတ်ကြမှာ သေချာ
ပါတယ်။ သူတို့က အလုပ်သမားတွေ ထ မတိုက်မချင်း လုပ်ခတွေကို
အလျှော့တည်း လျှော့ချနေကြမှာပဲ'

ဒက်ကင်သည် ခေတ္တမျှ ကြမ်းပြင်ကိုတွေ့၍စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေ
သည်။ ပြီးမှ

'ကျုပ်ဟာ ဒုက္ခမလိုချင်ပါဘူးဗျာ' ဟု ဖြည်းညင်းစွာပြောလိုက်လေ
သည်။

'အခုထက်ထိတော့ ကျုပ်ရယ်၊ ကျုပ်မိန်းမရယ်၊ ကလေးတွေရယ်ဟာ
ဘန်ကျနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်သဗျို့။ သူတို့ဟာ ဝါခြံ
တွေကလည်း လုပ်ခထပ်လျှော့ပစ်ဦးမှာပဲ'

'ဒီတော့ ကျုပ်တို့အလုပ်သမားတွေနဲ့ စည်းရုံးပြီး ပြန်တိုက်ကြဖို့သာ

ရှိကြတော့တာပဲ... မက်က ထပ်ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

‘အင်း ... ဒီလိုပဲ လုပ်ကြဖို့သာ ရှိတော့တာပေါ့’ ဟု ဒက်ကင်ကလည်း နောက်ဆုံးတွင် လေးကန်စွာ သဘောတူညီလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့က ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ’

‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေကို ပါအောင်ဆွဲနိုင်တာပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်လူတွေကို ပါအောင်ဆွဲပါ့မယ်’ ဟု လန်ဒန်က ပြောနေစဉ် မက်က စကားဝင်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

‘မပါချင်တဲ့သူတွေကို ဘယ်လိုပါအောင်ဆွဲဆွဲ မရပါဘူးဗျား။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ အလုပ်သမားတွေကို သူတို့ရဲ့ မကျေနပ်မှုတွေ ထုတ်ပြောလာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးရမှာပဲဗျ။ အလုပ်သမားတွေကို လုပ်ခလျှော့တာနဲ့ ပတ်သက်၍ သိပ်ကိုမကျေနပ်ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်မပြောကြသေးဘူး။ အေး ... ထုတ်ပြောလာကြရင် မကြာခင် အုံကြွလာကြမှာပဲ။ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို မနက်ဖြန်သန်ဘက်ခါမှာ လိုက်ပြီးဆွဲပေးကြရမယ်။ ပြီးတော့ အစည်းအဝေးတစ်ခုခေါ်လိုက်မယ်’

‘ကျုပ်တစ်ခုစည်းစားမိတယ်ဗျ ...’ ဟု ဒက်ကင်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျုပ်တို့က သပိတ်မှောက်ကြပြီဆိုပါတော့ ... ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာသွားနေကြမလဲ။ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ဆက်နေလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနယ်က ဘယ်နေရာမှာမှ ကျုပ်တို့ နေနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်သွားနေကြမှာလဲ’

‘အဲဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း စဉ်းစားထားပါတယ်’ ဟု မက်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ‘ကျုပ်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရှိထားပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိကမြေတစ်ကွက်ပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ သွားနေနိုင်တာပေါ့’

‘အင်းလေ ... နေချင်လည်း နေလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝါရှင်တန်မှာ တုန်းက သူတို့ ဘာလုပ်ကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲမဟုတ်လား။ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်ဘူးဆိုပြီး ကန်ထုတ်ပစ်ကြမှာဗျ’

‘ဒါတွေကို ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒက်ကင် ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စခန်းကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုယ်တိုင်က ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်မယ်ဆိုရင် တော့ဗျာ ... အဲဒီအခါကျတော့ သူတို့က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

'ခင်ဗျားက ဆရာဝန်အစစ်လား ...' ဒက်ကင်က မက်ကို မယုံသကဲ့
သို့ မေးလိုက်လေသည်။

'မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တကယ့်ဆရာဝန်မိတ်ဆွေ
ဘစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို အရေးကျရင် လာကူညီ
ပဲလိမ့်မယ်'

'ဒီမှာ မက် ... ခြံပိုင်ရှင်တွေအပေါ် ကျုပ်တို့က နိုင်အောင်တိုက်ပွဲဆင်
နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ထင်သလား' ဟု လန်ဒန်က မေးလိုက်
ပြန်၏။

'ဒီမှာလန်ဒန် ... ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ရုံးသွားကြဦးတော့ ... ကျုပ်တို့ ဒီမှာ
ဆုဆူပူ လုပ်ခဲ့ကြလို့ ဝါခြံတွေကျရင်တော့ လုပ်ခဖြတ်ရဲကြတော့မှာ မဟုတ်
ဘူးဗျ ...'

ဒက်ကင်ကလည်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညိတ်ကာ ထောက်ခံလိုက်
လေသည်။ 'ကောင်းပြီလေ ... မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်က အလုပ်သမားတွေ
နဲ့ ဒီကိစ္စပြောလိုက်ပါ့မယ်။ သူတို့ တော်တော်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြ
တာတော့ အမှန်ပဲဗျ။ ဘာလုပ်ကြရမှန်းမသိကြလို့သာ ...'

'ကျုပ်တို့က သူတို့ ဘာလုပ်ကြရမယ်ဆိုတာကို ပြရမှာပေါ့ဗျာ' ဟု
မက်က ပြန်ပြောလိုက်၏။ 'ခင်ဗျားလည်း တခြားခြံတွေက အလုပ်သမား
တွေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ဆက်ကြည့်ပါဦးနော်။ ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ သွားကြ
ဦးမှပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဒက်ကင် ...'

ဒက်ကင်သည် မက်အား ဖြည်းညင်းစွာ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

'တကယ်လို့ ကျုပ်သာ သစ်တော်သီးခြံ ဧက ၃၀၀၀ လောက်ပိုင်မယ်
ဆိုရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားသိသလား မက် ... ကျုပ်က ချုံကွယ်
ဘစ်ခုကနေ စောင့်နေပြီး ခင်ဗျားဖြတ်သွားရင် သေနတ်နဲ့ ဆော်ထည့်ပစ်
ဦးကံမှာပဲကိုယ့်လူ။ ဒါမှ ကျုပ်အတွက် ဒုက္ခတွေ တော်တော်ငြိမ်းသွားမှာ
သိလား။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ထရပ်ကားစုတ်ကလေးတစ်စီးကလွဲလို့ ဘာမှ
ပိုင်တာမဟုတ်ပါဘူးလေ ...'

ရင်းတို့၏ခြံသို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဂျင်နှင့် မက်သည် လန်ဒန်နှင့်ခွဲကာ
ခွဲတို့၏ မှောင်မည်းနေသော အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂျင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အောင်တစ်ထည်ရစ်ပတ်လျက် အိပ်ချလိုက်လေသည်။ မက်သည် ထရုံကိုမှီလျက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်သောက်နေလေသည်။ ခေတ္တကြာမှ သူက ဆေးလိပ်မီးကိုသတ်ကာ ဂျင်အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ဂျင် ... အိပ်လား’

‘မအိပ်သေးပါဘူး ...’

‘ခင်ဗျား ဒက်ကင်ကိုပြောခဲ့တာ တော်တော်ဟန်ကျတာပဲ။ သူ အင်တင်တင်ဖြစ်နေတာ ဝါခြံကိစ္စ ခင်ဗျားဆွဲပြောလိုက်မှပဲ စိတ်ပါလာတာဗျ’

‘ကျွန်တော်က ကူညီချင်ပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ်ဟာ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ဘယ်လောက်စိတ်အားထက်သန်နေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားမသိဘူး မက်။ ကျုပ်အိပ်တော်မအိပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒီတိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပေါ်လာအောင် တောက်လျှောက် ဆက်လုပ်သွားချင်တော့တာပဲဗျာ...’

‘ခင်ဗျား အိပ်စမ်းပါလေ ... ကျုပ်ဟာ ရှေ့ဆိုရင် ညအလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ရတော့မှာဗျာ ...’

သောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လေသည် ပြင်းပြင်းကြီး ကိုက်ခတ်လေကာ
တော်တော်ပင် ချမ်းအေးလာလေ၏။ သစ်တော်သီးသေတ္တာများကို စာရင်း
နတ်တမ်းတင်နေသည့် စာရေးသည် သိုးရေအင်္ကျီကို ဝတ်ထားနေ၏။

'ခင်ဗျားက သိပ်ချမ်းနေပြီလား ...' ဟု ဂျင်က သစ်တော်သီးများကို
လာထည့်ရင်း ၎င်းအား မေးလိုက်လေသည်။

'ဒီလေပဲ ဆက်တိုက်နေရင် ပိုပြီး အေးလာဦးမှာပဲ ငါ့လူ'

မျက်နှာသန်သန်မွန်မွန်နှင့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း
ရောက်လာကာ သစ်တော်သီးများကို သေတ္တာလွတ်တစ်လုံးထဲသို့ ခပ်ဆောင့်
ဆောင့် လောင်းထည့်လိုက်လေသည်။

'ဟေ့ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွ ... သစ်တော်သီးတွေ ကြေကုန်ရင် ပုပ်
ဘုန်လိမ့်မယ်'

လူငယ်ကလေးသည် မီးကျီခဲကဲ့သို့ မျက်လုံးအစုံနှင့်စာရေးအား စိုက်
ထည့်လိုက်လေသည်။

'ဩ ... ဟုတ်လား'

'အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒီခြင်းတောင်းကို ငါ စာရင်းထဲ မသွင်း
နိုင်ဘူး' ဟု စာရေးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့စာအုပ်ထဲတွင် ရေးခြစ်ချလိုက်လေ

၏။ လူငယ်၏ မျက်လုံးများသည် စာရေးကို စိမ်းစိမ်းစားစားကြည့်လိုက်ပြန်လေ၏။

‘ခင်ဗျားဟာ တော်တော်အာဏာပြချင်တဲ့လူပဲ။ မကြာခင် ခင်ဗျား အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရတော့မှာပါပဲလေ’

စာရေးသည် ဒေါသဖြင့် မျက်နှာကြီး နီရဲလာလေသည်။ ‘ဟေ့ကောင်မင်း မကျေနပ်ရင် ဒီမှာဆက်မလုပ်နဲ့တော့။ မင်းသွားချင်ရာ သွားနိုင်တယ်ကွ ...’

လူငယ်ကလေးသည် ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးချလိုက်လေသည်။ ‘ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့အရင်ဦးဆုံး အဆော်ခံရမယ့်လူပါပဲ။ စောင့်သာကြည့်နေပါ။ မဟုတ်ဘူးလား မိတ်ဆွေရာ ...’ လူငယ်ကလေးက ဂျင်အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ကာ ထောက်ခံချက်တောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘မင်းအလုပ် သွားလုပ်စမ်းပါကွာ။ အလုပ်မလုပ်ရင် ဘယ်ကလာ လုပ်ရတော့မှာလဲ’ ဟု ဂျင်က ကဗျာကယာ ပြန်ဖြေလိုက်ရလေသည်။ လူငယ်ကလေးသည် လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ် ... ဟောဟိုက စတုတ္ထမြောက်အပင်မှာ ရှိတယ် မိတ်ဆွေ...’ ဟု ပြောပြီးမှ ရင်းသည် လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

‘နေစမ်းပါဦးဗျ။ ဒီကနေ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ အားလုံးက အထိမခံ ရွှေပန်းကန်ဖြစ်နေကြပါကလား’ ဟု စာရေးက ဂျင်အား မေးလိုက်လေသည်။

‘လေတိုက်လို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ လေတိုက်လာရင် လူတွေက စိတ်တစ်မျိုး တိုတတ်ကြမယ်မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ... တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပါပြီ နီလန်(ဂျင်)ရာ ...’

‘ဘာလဲဗျ ... တစ်ခုခုဆိုတာ’

‘ဘာလဲဆိုတာ မင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်လေ’ ဟု စာရေးက ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျားကိုင်ထားတဲ့စာအုပ်အမည်းကလေးကြောင့် ခင်ဗျားက ခုလောက် နုလပိန်းတုံးဖြစ်နေတာထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက စာအုပ်ကလေးကို ပြန်အပ်လိုက်ရင် အလုပ်သမားတွေ ဘာတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာကို

ခင်ဗျား သိလာမှာပါပဲ'

'ဪ ... ဒီလိုကိုးကွ ...။ မင်းတို့က ဒုက္ခပေးရအောင် အလုပ်သမားတွေကို စည်းရုံးနေကြတာကိုး'

ဂျင်သည် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ၎င်းထံမှ လှည့်ထွက်သွားရာ စာရေးက နောက်ကနေ လှမ်းအော်လိုက်ပြန်၏။

'ဟေ့ ... ဧကနေစမ်းပါဦးကွ။ မင်းဟာ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ နားထောင်စမ်း ... ခြံမြောက်ဘက်မှာ စာရေးတစ်ယောက်လိုနေတယ်ကွ။ မင်းနဲ့ဆိုရင် အံ့ကိုက်ပဲ။ မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဝင်နိုင်တယ်။ လခကလည်း ပိုရမှာကွ'

၎င်း၏မျက်လုံးများသည် ဒေါသဖြင့် နက်မှောင်လာကြပြီးမှ သူသည် မြီးလိုက်ကာ စာရေးနားသို့ တိုးကပ်သွားလေသည်။ 'ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ဘာလိုချင်သလဲဗျ ...'

'ငါ တည့်တည့်ပဲပြောမယ်။ မင်းတို့အလုပ်သမားတွေ တစ်ခုခုကြံဆကြတာကို တို့သိပါတယ်။ ခြံအုပ်က သူတို့ဘာကြံနေကြတယ်ဆိုတာ စွဲစမ်းကြည့်ဖို့ ငါ့ကို တာဝန်ပေးထားတယ်ကွ။ အဲဒါ မင်းက ငါ့အတွက် ငွေပေးမယ်ဆိုရင် ... ငါပြောတဲ့စာရေးအလုပ်ရအောင် မင်းကို ငါပြောမေးနိုင်ပါတယ်ကွ'

ဂျင်က အင်တင်တင်လုပ်နေလိုက်ရာ စာရေးသည် ထပ်ဆွယ်နေလိုက်ပြန်သည်။ ဂျင်အား အလုပ်သမားများနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းတစ်ခုရလျှင် နှုတ်ခွင့်အပြင် ဂျင်အား ဤခြံတွင် အမြဲတမ်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်ပင် ခန့်ထားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ မက်လောက်အောင် ပြောနေလိုက်လေသည်။ ဂျင်ကလည်း မိမိစုံစမ်းတီးခေါက်ကြည့်ပါဦးမည် ပြောကာ စာရေးထံမှနေ၍ ခုနက လူငယ်ကလေးရှိရာ သစ်ပင်ဆီသို့ သွားခဲ့လေသည်။ လူငယ်ကလေးသည် ဂျင်အား အလုပ်သမားများ အလုံးသပိတ်မှောက်ကြတော့မည့်အကြောင်းကို အားရပါးရ ပြောပြလိုက်လေသည်။ အလုပ်သမားများအားလုံးသည် အလုပ်လုပ်နေကြရင်း သပိတ်မှောက်ဖို့ကိစ္စကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုနေကြခြင်းကို ဂျင်သည် လူငယ်ကလေးထံမှ အားရဖွယ်ရာ ကြားသိရလေ၏။

ဂျင်သည် သပိတ်မှောက်ပါက မိမိပါ ပါဝင်ပါမည်ဟု လူငယ်ကလေးအား ခပ်တည်တည်ကတိပေးခဲ့ကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ စာရေးထံသို့ သူပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ၎င်းက ဂျင်အား ဘာများသိခဲ့ရသလဲဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးနေပြန်လေ၏။

'အလကားပါဗျာ ... ကောင်ကလေးက သက်သက်လေကြွားနေတာပါ။ ညကျတော့မှ ထမင်းစားကြရင်း အလုပ်သမားတွေ ဘာပြောနေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်စနည်းနာကြည့်ပါဦးမယ်'

အခြားသစ်ပင်တစ်ပင်မှ အလုပ်သမား ၂ယောက်ကလည်း သူငယ်ကလေးနည်းတူပင် သပိတ်မှောက်ဖို့စကားများကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည်ကို ဂျင်သည် ဝင်၍နားထောင်လိုက်ပြန်လေသည်။ တစ်ခြံလုံးရှိ အလုပ်သမားများသည် လုပ်ခကို မကျေနပ်ကြပဲ သပိတ်မှောက်ဖို့ဆန္ဒသာ ပြင်းပြလျက်ရှိနေကြကာ ထိုညတွင်ပင် အစည်းအဝေးခေါ်မလိုလို ကြားရကြောင်းနှင့် ဂျယ်ရီဆိုသောအလုပ်သမားက ဂျင်အား ပြောပြနေလေ၏။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်တွင် ဂျင်သည် မက်ကို လိုက်ရှာခဲ့လေသည်။ သစ်ပင်များကြားမှနေ၍ ထုံးဖြူသူတ်ထားသည့် သစ်တော်သီးရွေးချယ်သည့် စက်ရုံကြီးကို တွေ့လာရ၏။ စက်ရုံကြီးဘေးနားက ကုန်တင်စင်မြင့်ပေါ်တွင် ယောက်ျားမိန်းမတစ်စုထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေသည်ကို တွေ့လာရ၏။ စက်ရုံကြီး၏ထောင့်တစ်ဖက်နားတွင်တား ၃၀ ယူရှိသည့် လူတစ်စုသည် ဝိုင်းအုံကာ အလယ်ကလူတစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်လျက်ရှိကြလေသည်။ စကားပြောနေသူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်အားထက်သန်လျက် ပြောနေသော်လည်း ၎င်း၏စကားများကို ဂျင်သည် သဲကွဲစွာ မကြားရချေ။

လေသည် ငြိမ်ကျသွားပြီဖြစ်ရာ နေရောင်ခြည်၏ အပူဓာတ်ကို ဖြစ်လည်ခံစားလာရလေသည်။ ဂျင်က ထိုလူစုအနားသို့ ကပ်သွားစဉ် လူငယ်မှ မက်သည် ခွဲထွက်လာကာ စက္ကူထုပ် ၂ ထုပ်ကိုကိုင်လျက် ဂျင်ထံ လျှောက်လာလေ၏။

'ဟောဒီမှာ ကျုပ်တို့ နေ့လယ်စာလေ' ဟု မက်က ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးသစ်ပေါင်မှန်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်ဗျ'

'ကောင်းတာပေါ့ ... ကျွန်တော်က တော်တော်ဆာနေတယ်ဗျ'

'အေးဗျာ ... ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ သေနတ်နဲ့ပစ်အသတ်ခံရတာ သက် အစာအိမ်အနာပေါက်ပြီး သေကြရတာက များတာပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘက်မှာ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ ဂျင် ...'

ဂျင်လည်း မိမိမြင်တွေ့ ကြားနာခဲ့ရသမျှကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေ သည်။ ထို့ပြင် စာရေးက မိမိအား လာဘ် ၅ ဒေါ်လာထိုးပြီး အမြဲတမ်းအလုပ် ပေးမည်ဟူသော ကတိဖြင့် သူလျှို့လုပ်ခိုင်းခဲ့သည့်အကြောင်းကိုလည်း အသိ သးလိုက်ရာ မက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်လေ၏။

'ဒီလိုဆို ... ခင်ဗျားအတွက် ဘေးပန်းက ငွေရပေါက်တစ်ခု တိုးလာတာ သာ ဂျင် ...'

'စာရေးကို ကျွန်တော်က ဘာတွေပြန်ပြောရမလဲ'

'အဲ ... နေဦး။ ဒီလိုပြောဗျာ ... အလုပ်သမားတွေဟာ မကျေမနပ် ခြင်နေကြပေမယ့် ခဏပါလို့။ မကြာခင် ပျောက်သွားမှာပါလို့ ပြောလိုက် သါဗျာ'

ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ လူတစ်ယောက် ကပ်လာလေသည်။ ၎င်းမှာ ညစ်ပေသော အဝတ်အစားများနှင့် မည်းနက်လှမတတ် ဖုန်တွေလူးနေသော မျက်နှာကြီးရှိနေလေသည်။ ၎င်းသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးမှ ... ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်ကို ကော်မတီက လွှတ်လိုက်တာဗျ။ အခြေအနေက ဘယ်လို

'ဘာအခြေအနေတွေပြောနေတာလဲ ကိုယ့်လူရဲ့' ဟု မက်က ၎င်းကို နှံ့သလိုကြည့်ကာ ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ပါစာယ်လေ ... ကော် မတီက အစီရင်ခံချက် လိုချင်တယ်ဗျ'

မက်သည် ဂျင်အား နားမလည်သည့်အမူအရာနှင့် လှည့်ကြည့်လျက် နှံ့လေသည်။ 'ဟောဒီလူတော့ ရူးနေပါပြီ။ သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဂျင်... ဘာကော်မတီတဲ့လဲဗျ'

'ကျုပ် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားနားလည်ပါတယ် ရဲဘော် ရာ...' ထိုသူသည် နောက်ဆုံးပိတ်စကားသုံးလုံးကို အသံနှိမ့်လျက် ပြောလိုက်လေ၏။

မက်သည် စိတ်ဆိုးလှစွာဖြင့် ထိုလူအနားသို့ တိုးကပ်သွားလေသည်။ 'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာရဲဘော်တွေ ဘာတွေ ခေါ်နေတာလဲ။ ခင်ဗျားက ဟို တိုးတက်ကောင်တွေလားဗျ။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကဲ ... ကျုပ်လူတွေမခေါ်လိုက်ခင် ခင်ဗျားသွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ဗျာ'

ထိုသူ၏ အမူအရာသည် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားကာ မက်အား ခြိမ်းခြောက်သည့်အမူအရာနှင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

'မင်းတို့ဘာကောင်တွေဆိုတာ တို့ သိပါတယ်ကွ။ မင်းတို့ သတိထားနေကြပေတော့။ မင်းတို့ကို ငါတို့ စောင့်ကြည့်နေတယ် သိသလား ...'

ထိုလူသည် ၎င်းတို့အနီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှောက်သွားလေ၏။ 'ဒီလူက စုံထောက်လားဗျ' ဟု ဂျင်က မေးလိုက်လေသည်။

'ဒါပေါ့ ဂျင် ... တကယ့်အလုပ်သမားဟာ သူ့လောက် မညစ်ပတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က ကျုပ်တို့ကို သိနေပြီဗျ။ ကဲ ... ထိုင်ဗျာ။ နေ့လယ်စာစားကြရအောင်'

သူတို့သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြကာ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို ပေါင်မုန့်များတွင်ညှပ်လျက် စားနေလိုက်ကြလေသည်။ 'ခင်ဗျား ၅ ဒေါ်လာရဖို့ အခွင့်အရေးတော့ လွတ်သွားပြီ' ဟု ပြောရာက မက်သည် ဂျင်အား လေးနက်သော အမူအရာနှင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ 'ခင်ဗျားလည်း သတိထားနေပေတော့ ဂျင်။ အခုအချိန်မှာ အဖမ်းခံရရင် ကျုပ်တို့ကြိုးစားခဲ့ရသမျှ အလကားဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အလုပ်သမားတွေထဲကကို ၅ ဒေါ်လာရရင် သစ္စာဖောက်မယ့်ကောင်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာကို မမေ့နဲ့ ကိုယ့်လူရဲ့ စာခြားသူတွေကို စကားပြောပေစေ ... ခင်ဗျားကတော့ တတ်နိုင်သမျှ တိတ်တိတ်သာနေဗျို့ ...'

'သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုသိသွားကြတာလဲဗျာ ...'
'မပြောတတ်ဘူး ဂျင်။ မြို့စုံထောက်တစ်ယောက်ယောက်က သတင်း

ပို့လိုက်တာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ကျုပ်လည်း မြို့ကရဲသော်တွေကို ထပ်ခေါ်ဦးမှ ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့အဖမ်းခံရရင် ဆက်လုပ်နိုင်ကြအောင်ပေါ့...'

'သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းတော့မလားဗျ'

'ပထမတော့ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ခြောက်လှန့်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဂျင် နားထောင်စမ်း ... ဂျင် ... ခင်ဗျား ရှိုင်းလိုတော့ သူ့ရဲကောင်းမဆန်နဲ့ နော်။ ကျုပ်မရှိတုန်း သူတို့က ခင်ဗျားကို လာဟော့ကံကြရင် ငုံ့သာခံနေ လိုက်ဗျ။ အင်း ... ဘုရားရေ၊ သူတို့ကလည်း တော်တော်မြန်ကြတာပဲကိုး။ အင်းလေ ... ကျုပ်တို့ကလည်း မနက်ဖြန်ဆို အရေးတော်ပုံ စကြတော့မှာ ပဲ။ မနေ့ညက ကျုပ် မြို့ကို ပို့စတာတွေ ပို့ပေးဖို့ မှာလိုက်တယ်။ ဒစ်က ညည်းရုံးနိုင်ရင်တော့ ဒီပို့စတာတွေ မနက်ဖြန်မနက် ရောက်လာကြလိမ့် မယ်ထင်တယ်...'

'ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဂျင်။ အခု ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျား ပြောတာတွေကိုသာ နားထောင်နေရတယ် ...'

'စိတ်ချပါလေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ခိုင်းပြပါ့မယ်။ ခင်ဗျားအရိုးနဲ့ အရေကျန်တော့အောင် ခိုင်းပြပါ့မယ်။ ခင်ဗျား မနေ့ညက ဒက်ကင်ကို ပြောခဲ့တဲ့ ဝါခြံကိစ္စတွေကလည်း တော်တော်ဟန်ကျတာပဲ။ ဒီမနက် အလုပ် သမားတော်တော်များများကလည်း ဒါကိုပဲ ပြောနေကြတာ ကျုပ် ကြားခဲ့ ရတယ်ဗျ'

'ကျုပ်တို့ ဒီည ဘယ်ကိုသွားကြရမှာလဲ မက် ...'

'မြို့ထဲက ထမင်းဆိုင်ရှင် အဲဖရက်ကို မှတ်မိသေးသလား ဂျင်။ သူ့ ဆဖေမှာ ခြံကလေးတစ်ခြံရှိတယ်လို့ သူက ပြောခဲ့တယ်လေ။ ဒီတော့ ကျုပ် တို့အနေနဲ့ အဲဖရက်အဖေကို သွားတွေ့မလားလို့'

'အလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်ကြရင် စခန်းချစရာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် မြေကွက်ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တာဟာ ဒါကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောခဲ့တာပေါ့ ဘုတ်လား ...'

မက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ အလုပ်သမားများ၏ သပိတ် တိုက်ပွဲကြီးသည် ပေါက်ကွဲရန်အချိန်တန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဘယ်လို တင်ပေါက်ကွဲလာမည်ဖြစ်သည်ကိုတော့ မိမိ မသိသေးကြောင်း မက်က

ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

‘အလုပ်သမားတွေဟာ တော်တော်အုံကြွနေကြပြီ။ မနက်ဖြန်ညမှာခေါ်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့အစည်းအဝေးကြီးမတိုင်မီ ထပြီးပေါက်ကွဲသွားချင်လည်း သွားမှာပဲဂျင်။ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ အသင့်ဖြစ်နေချင်တယ်။ အဲဖရက် အပေရဲ့ခြံကို ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဆရာဝန် ဘာတန်ဆိုတာကို ခေါ်လိုက်မယ်။ ဆရာဝန်ဘာတန်က လူဆန်းတစ်ယောက်ပဲ ဂျင်။ သူဟာ ပါတီဝင်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါတီအတွက်တော့ အမြဲတမ်း ကူညီခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ။ သူက အဲဖရက်ရဲ့ခြံကို အလုပ်သမားတွေအတွက် ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်တဲ့သပိတ်စခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ထားရင် ကျန်းမာရေးဌာနက ဒီစခန်းကြီးကို ဘယ်လိုမှ အရေးယူနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စက်ခေါင်းတိုင် ဥသြမှုတ်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်အထိ မြေကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းအနားယူလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မခွဲခွာခင် မက်က ဂျင်အား အလုပ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းထံ အမြန်ဆုံးလာရန် မှာကြားသွားလေ၏။

စာရေးထံတွင် ဂျင်က မိမိ၏ခြင်းတောင်းကို ပြန်ယူသည့်အခါ၌ လူမရှင်းသေးရကား စာရေးက ဘာမှ မပြောဘဲနေလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျင်က သစ်တော်သီးတစ်ခြင်းလာဖို့သည့်အခါတွင်ကား ‘ဘာများ သိခဲ့ရသလဲ နီလန်’ ဟု ၎င်းက ဂျင်အား မေးလိုက်လေသည်။

‘အလကားပါဗျာ။ အပြောသက်သက်ပါ။ ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး’
‘မင်းက ဘာလို့အပြောသက်သက်လို့ ထင်ရတာလဲ’
‘အလုပ်သမားတွေ အခုလောက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား’

‘လုပ်ခအလျော့ခံရလို့ မဟုတ်လားကွ’
‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ဟန်တာရဲ့ခြံမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်က ဟန်တာဖွင့်ထားတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်က ငါးသေတ္တာတစ်လုံးဝယ်စားတာ ငါးတွေပုပ်နေလို့ နေမကောင်းဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါကို အလုပ်သမားတွေကြားရပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်လာကြတာပါဗျာ။ ဘာမှ လေးလေးနက်နက်မဟုတ်

ဤပါဘူးဗျာ'

'မင်းပြောတာ သေချာပါတယ်နော်'

'သေချာပါတယ်ဗျာ။ ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ၅ ဒေါ်လာ ဆုချမယ်ဆိုတာ ...'

'မနက်ဖြန်ကျတော့ ရမှာပေါ့ကွာ ...'

ဂျင်သည် စာရေးအား လှည့်စားခဲ့ရသည်ကို ကျေနပ်ကာ သစ်တောင် သီးခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ လှေကားတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်စဉ် သွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ အသံတစ်သံက လှမ်း၍သတိပေးလိုက်လေသည်။

'လှေကားကို သတိထားဟေ့ ... သိပ်မခိုင်ဘူးကွ'

သစ်ပင်ပေါ်တွင် ရပ်နေသူမှာ အဘိုးကြီးဒင်ဖြစ်နေသည်ကို ဂျင်က တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဂျင်သည် လှေကားထစ်များချော်နေသည့် လှေကား ပေါ်သို့ သတိထား၍ တက်ခဲ့လေ၏။

'ဘယ်နှယ်လဲဒင်' ဟု ၎င်းက အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ အဘိုး ကြီးက ညကို ပဲဘူးမှ ပဲစားပြီး စိုက်ကောင်းဖြစ်နေကြောင်းကို ညည်းလိုက် ရာလေ၏။

'အလုပ်သမားတွေကလည်း တစ်မနက်လုံး သပိတ်မှောက်ဖို့ကိပ် ပြော နေကြတာပဲကွာ။ ငါတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ အလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်ကြ ရင် ငါ ဘာလုပ်ရတော့မလဲကွ'

'အလုပ်သမားတွေနဲ့ အတူတူလိုက်ပြီး သူတို့ကိုခေါင်းဆောင်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလို ဝါရင့်အလုပ်သမားကြီးဟစ်ယောက်ကို အလုပ်သမားတွေက လေး တားကြမှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သပိတ်တားသမားတွေကို ခေါင်းဆောင် နိုင်မှာပေါ့ မဟုတ်လားဗျ'

အဘိုးကြီးသည် ဂျင်၏လှုံ့ဆော်ပေးချက်ကို လက်မခံဘဲရှိကာ သူ့ အနေနှင့် စွပ်ဖြတ်ပူပူနှင့် ကြက်ဥဖြုတ် အင်မတန်စားချင်နေမိလို့အကြောင်း ကိုသာ ဆက်ကာ ညည်းနေလေလိုက်လေသည်။

'အဘက မနေ့ကနဲ့ မတူတော့ပါကလားဗျ' ဟု ဂျင်က ၎င်းကို ကျီ စယ်လိုက်မိလေသည်။ 'မနေ့က အဘပြောပုံမျိုးဆိုရင် ဒီခြံထဲမှာရှိသမျှလူ တွေထက် အဘက ဘာလုပ်လုပ် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုဗျာ။ အခုတော့လည်း

ညည်းလှချေကလားဗျ'

ဤတွင်မှ အဘိုးကြီးသည် အညည်းရပ်သွားကာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ် လာလေသည်။

'မင်းတို့က အချိန်ရှိသလို လေပန်းနေတဲ့အကောင်မျိုးတွေထက် ငါက ဘယ်အချိန်မဆို အလုပ်ပိုလုပ်နိုင်ပါသေးတယ်ကွ' ဟု ကြိမ်းဝါးရင်းက သစ်တော်သီးများကို လက်လှမ်းမီရာ ခပ်သွက်သွက်ကြီး ခူးနေလိုက်လေ သည်။

'အဘက ဟန်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ ...' ဟု ဂျင်က ထပ်၍ကလိလိုက် ပြန်ရာ အဘိုးကြီးက 'ဒီလိုဆိုရင် မင်း ငါ့ကိုမိအောင် ပြိုင်စူးစမ်းကွာ' ဟု ချီလင်းလုပ်လိုက်လေ၏။

မကြာမီပင် အဘိုးကြီး၏ခြင်းတောင်းထဲ၌ သစ်တော်သီးများ ပြည့်လာ တော့ကာ လေးငါးလုံးက ထွက်ပြီး အောက်သို့ကျသွားလေသည်။

'ကဲ ... ဖယ်စမ်းကွာ။ ငါ့ရှေ့က ကာဆီးကာဆီးလုပ်မနေစမ်းနဲ့' ဂျင်လည်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီး သည် သစ်တော်သီးပြည့်နေသော ခြင်းတောင်းကြီးကို ပခုံးတွင်လွယ်လျက် လှေကားမှ ဆင်းသွားလေသည်။ ခဏအကြာတွင် ဝန်းခနဲအသံကြီး ကြား လိုက်ရကာ အဘိုးကြီးခမျာမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး ဖြစ်နေ လေ၏။ လှေကားထစ်နှစ်ခုမှာ ကျိုးနေသည်ကို ဂျင်က တွေ့လိုက်ရလေ၏။

'တော်တော်နာသွားသလား အဘ ...'

အဘိုးကြီးသည် မလှုပ်နိုင်ဘဲရှိနေရှာသည်။ သူ့မျက်လုံးများကား တစ်စုံတစ်ရာသောပုစ္ဆာကို ဖြေဆိုရန် ကြိုးစားနေကြသည့်အလား ခပ်တွေ တွေကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ဂျင်လည်း သစ်ပင်ပေါ်မှ တွယ်ကပ်၍ ကပျာ ကယာ ဆင်းခဲ့လေ၏။

'ဘယ်နေရာ နာသွားသလဲ အဘရဲ့...'

'မသိဘူးကွ။ ငါ လှုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ငါ့ထင်တော့ တင်ပါးရိုး ကျိုး သွားပြီထင်တယ်။ နာတော့ မနာသေးဘူး ...'

အလုပ်သမားများသည် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ပြေးလာကြလေ သည်။ သစ်ပင်များပေါ်မှ တပြုတ်ပြုတ်ဆင်းလာကြသူများကိုလည်း ဂျင်က

တွေ့ရလေသည် စာရေးကလည်း သစ်တော်သီးသေတ္တာပုံကြီးဆီမှ ပြေးလာ ပြန်၏။ လူများသည် ဝိုင်းအုံလာကြကာ အမျိုးမျိုးမေးနေကြလေ၏။ စာရေး က သူ့အား လမ်းဖယ်ပေးရန် တောင်းပန်သည်ကို ဘယ်သူကမျှ ဂရုမစိုက် ကြချေ။

'နောက်ဆုတ်ကြစမ်းပါဗျာ ... သိပ်မတိုးကြပါနဲ့' ဟု ဂျင်က အော် နေစဉ်မှာပင် ဝိုင်းအုံနေကြသည့်လူများသည် ပို၍များပြားလာလေသည်။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်လိုက်ပြန်လေသည်။

'လှေကားကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်းဗျို့'

လူတွေ၏ခေါင်းများအားလုံးသည် တစ်ပြိုင်တည်း မော့သွားကြကာ အထစ်နှစ်ခု ပြုတ်ထွက်နေသည့် လှေကားကြီးအား ကြည့်လိုက်ကြလေ သည်။

'ကြည့်စမ်းဗျို့ ... သူတို့ထုတ်ပေးတဲ့ လှေကားကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း ဗျို့ ... အဆွေးကြီးလေ'

အခြားနေရာများမှ အလုပ်သမားများ ပြေးလာကြသံများကို ဂျင်က ကြားနေရလေသည်။ သူသည် ဝိုင်းအုံနေကြသည့်လူများကို တွန်းပစ်ရန် ကြိုးစားနေလိုက်လေသည်။

'နောက်ဆုတ်ကြစမ်းပါဗျာ ... အဘိုးကြီး မွန်းသေပါလိမ့်မယ်'

'အဘိုးကြီးဒင်္ဂန်း မျက်လုံးများ မှိတ်ထားကာ သူ့မျက်နှာကြီးသည် နာကျင်တုန်လှုပ်မှုဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ လူအုပ်ကြီး ပါး စပ်တွင်ကား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြသံများက ဆူညံနေလေ သည်။

'လှေကားကိုကြည့်စမ်း ... အဆွေးကြီးထုတ်ပေးထားတာ၊ ကျမှာပေါ့'

လူအုပ်ကြီး၏ အသံသည် ပိုမိုဆူညံလာကာ ဒေါသသံများ ပါလာကြ တော့သည်။ စာရေးကမူ လမ်းဖယ်ပေးရန် တောင်းပန်ဆဲရှိလေသည်။ ထိုစဉ် အသံတစ်သံက ဒေါသဖြင့် စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်လေသည်။ 'ခွေးမသား စာရေးစုတ် ... မင်း ဖယ်စမ်း' ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်သံများနှင့် ဝိုင်းအုံကြသံများလည်း ပေါ်လာလေသည်။

'ဟေ့ ... ဂျိုး၊ လက်လွန်မယ်နော်၊ ဆွဲထားကြစမ်းပါကွာ'

'က ... စာရေးမင်း၊ ခင်ဗျား ဒီနေရာက မြန်မြန်ကြွစမ်း'

ဂျင်က ထရပ်လိုက်ကာ နောက်ဆုတ်ပေးကြရန် တောင်းပန်လေသည်။
ထိုအခါမှ ဝိုင်းအုံကာ အဘိုးကြီးကို ကြည့်နေကြသူများသည် အိပ်ရာမှ
နိုးလာသည့်အလား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြလေသည်။ အတွင်းပိုင်းမှ
လူများက အပြင်သို့ ပြန်တိုးပေးလိုက်ကြလေသည်။ မကြာမီပင် အဘိုးကြီး
ကို ကုတ်အင်္ကျီများနှင့် ပုခက်ပြုလုပ်လျက် သယ်ယူသွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စုဝေးနေကြသူများမှာ တစ်ရာခန့်မျှရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။
'လှေကားကို ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ... အဆွေးကြီးထုတ်ပေးထားတယ်' ဟူသော
စကားကိုလည်း လူတိုင်းက ပြောဆိုရေဂ္ဂုတ်နေကြလေ၏။ လှေကားကို
မော့ကြည့်နေသူတစ်ယောက်အား ဂျင်က လှည့်၍မေးလိုက်လေသည်။

'ဟိုစာရေး ... ဘားဖြစ်သွားသလဲဗျ'

'ဂျိုးတိတ်ဆိုတဲ့လူက ထိုးထည့်လိုက်တယ်လေ။ ထိုးရုံတင်ဘယ်က
မလဲ။ ခေါင်းကို ကန်နေတာ ဝိုင်းဆွဲထားလိုက်ကြလို့ပေါ့'

အလုပ်သမားများသည် အဘိုးကြီး ပုခက်နောက်ပိုင်းမှ ဝိုင်းအုံစုပြုံ
လိုက်သွားကြလေသည်။ သစ်တော်သီးမြိထဲမှ အခြားလူများကလည်း ထပ်၍
ပြေးထွက်လာနေကြလေသည်။ စက်ရုံကြီးနားသို့ရောက်လျှင် စက်သံသည်
ရပ်သွားပြန်ကာ စက်ရုံထဲမှလူများ ပြေးထွက်လာကြပြန်လေသည်။ လူအုပ်
ကြီးမှာ ယခုတော့ ငြိမ်ကျသွားကြပြီဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့သည် အသုက
လိုက်ပို့ကြသူများအလား အဘိုးကြီး ပုခက်နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်
ပါလာကြလေသည်။

မက်သည် စက်ရုံကြီးဘေးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်လာကာ ဂျင်
အနားသို့ ရောက်လာပြီး လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားလျက် အကျိုး
အကြောင်း မေးကြည့်ကြလေသည်။

'အဘိုးကြီးခင်ခေဗျာ ... လှေကားထစ်ပြတ်ကျလို့ တင်ပါးရိုးကျိုးသွား
တယ်ထင်တယ် ...'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့မျှော်လင့်နေတာ ဖြစ်လာပြီဗျို့' ဟု မက်က အားစ
စွာ ပြောလိုက်လေသည်။ 'အလုပ်သမားတွေမှာ ပေါက်ကွဲလုနီးနီးဖြစ်လာ
နေတာကို အကြောင်းပြုပြီး ထပွက်ကြတော့မှာ သေချာတာပဲ။ နောက်ဆုံး

တော့ အဘိုးကြီးက အသုံးဝင်သားပဲဗျ'

မက်သည် ဂျင်အားခေါ်ကာ လန်ဒန်ကို ပျားယိုးပျားယာ လိုက်ရှာပြန်လေသည်။ လန်ဒန်ကို လူတချို့ကြားတွင်တွေ့ရသည့်တိုင် မက်က အလုပ်သမားများ သပိတ်မှောက်ကြရန်အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

'အင်း ... ကျုပ်တို့လိုချင်တာကလည်း ဒါပဲမဟုတ်လားဗျ ...' ဟု လန်ဒန်က ဦးခေါင်းကို ကုတ်ကာဖြေလိုက်လေ၏။

'ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ ... ကျုပ်တို့က ဝင်ပြီးမကြီးကြပ်ရင် အလုပ်သမားတွေဟာ ထင်ရာလုပ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ဟောဟိုမှာ ခင်ဗျားလူတစ်ယောက် မဟုတ်လား ... ခေါ်လိုက်စမ်းဗျာ'

လန်ဒန်သည် မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့်လူကို 'ဆမ်' ဟုအော်ခေါ်လိုက်လေသည်။ မက်ကလည်း ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်ကြလေ၏။

'ကဲ ... လန်ဒန်နဲ့ ဆမ်၊ ကျွန်တော်ပြောမှာကို သေသေချာချာ နားထောင်ကြစမ်း။ အချိန်သိပ်မရဘူးဗျ။ အလုပ်သမားတွေဟာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ထပေါက်ကွဲကြတော့မှာ သေချာနေပြီ။ အဲဒီတော့ ဆမ်က သူတို့ဆီကိုသွားပြီး အစည်းအပေးခေါ်ဖို့ တွန်းပေးပေတော့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက လန်ဒန်ကို အစည်းအဝေးသဘာပတိအဖြစ်နဲ့ အဆိုတင်လိုက်။ အလုပ်သမားတွေကလည်း လက်ခံကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ အခုအခြေမှာ ဘာမဆိုကို လုပ်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေကြပြီဗျ။ ကဲ ... လန်ဒန်၊ ခင်ဗျား နားထောင်ဦး။ ခင်ဗျားကို သဘာပတိမြောက်လိုက်ကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားက သူတို့ကို စည်းကမ်းရှိဖို့ ပြောရမယ်။ ခင်ဗျားက လူဆယ်ယောက်ကို ရွေးပြီး သူတို့ကို သပိတ်ကော်မတီအဖြစ် တင်မြောက်ဖို့ မဲပေးခိုင်းရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ... နားလည်ကြပြီလား'

'နားလည်ပါပြီဗျ ...'

'နေဦး ... ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ဦး။ ခင်ဗျားက တစ်ခုခုကို မဲပေးဆုံးဖြတ်စေချင်ရင် ဟောသလိုပြောရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ရဲဘော်တို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဒါကိုလုပ်ချင်တယ်မဟုတ်လားလို့ မေးရမယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကို

မလုပ်စေချင်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒါကို မလိုချင်ကြဘူးမဟုတ်လားလို့ အော်ရမယ်။ နားလည်ရဲ့လား ... လူတွေက ခင်ဗျားပြောသမျှကို လိုက်လုပ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဘာမဆိုကို သူတို့ကို မဲပေးဆုံးဖြတ်ခိုင်း၊ နားလည်ရဲ့လား။

အလုပ်သမားများကလည်း ရုံကြီးရှေ့တွင် စုရုံးကာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြလေသည်။ လန်ဒန်က မက်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ’

‘ကျုပ်တို့ သပိတ်စခန်းလုပ်ဖို့နေရာအတွက် သွားပြောမယ်လေ။ ဪ ခင်ဗျားလုပ်စရာတစ်ခုရှိသေးတယ်ဗျို့။ မကျေနပ်ဖြစ်အနေဆုံးလူတွေကို ရွေးပြီး တခြားခြံတွေကို သွားစည်းရုံးခိုင်းလိုက်ဦးဗျ။ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာအပြောတတ်ဆုံးလူတွေကိုသာ ရွေးလွှတ်နော်။ ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ စလုပ်ကြပေတော့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဖွတ်ကားကြီးကို ကျုပ်တို့ ခဏငှားလိုက်ပါဗျ။ ကျုပ်တို့သွားရမယ့်နေရာတွေက အများကြီးပဲဗျ’

‘ယူသွားလေ’

မက်သည် မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့် ဆမ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ‘ကဲ ဆမ် ... ခင်ဗျားအလုပ်သမားတွေဆီကို သွားပေတော့။ ကိုယ့်လူတို့ ... အစည်းအဝေးခေါ်ကြရအောင် ...’ လို့သာ ကုန်းအော်ပေတော့။ ပြီးတော့ လန်ဒန်ကို သဘာပတိအဖြစ်နဲ့ အဆိုတင်ပါတယ်လို့ ဆက်အော်’

ဆမ်သည် တံရုံကြီးရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးသွားကာ လန်ဒန်က နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းလိုက်သွားလေသည်။ မက်နှင့် ဂျင်ကတော့ တံရုံကြီးကိုပတ်ကာ ဖွတ်ကားဆိုကြီးရှိရာသို့ ပြေးခဲ့ကြလေသည်။ ‘ကဲ ... ဂျင်၊ ခင်ဗျားပဲ မောင်းစမ်းဗျာ ...’

တံရုံကြီးရှေ့မှ လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံသည် ရုတ်တရက် ဟိန်းထွက်လာလေသည်။ မက်သည် ကားကို ဂေါက်နှင့်လှည့်၍ စက်နှိုးလိုက်လေသည်။ လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံသည် ပိုမို၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ မက်က အားစိုက်၍ ဂေါက်တံကိုလှည့်လိုက်ရာ ကားစက်သည် ဆူညံစွာ နိုးသွားပြီး ကျယ်လောင်လှစွာ မြည်လာကာ လူအုပ်ကြီး၏ အော်

သံကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်လေ၏။

'ကဲ ... ဂျင်၊ လန်ဒန်တစ်ယောက်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သဘာပတိဖြစ်လာပြီထင်ပါရဲ့' ဟု မက်က ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်ရင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ဂျင်သည် ကားကို နောက်ဆုတ်ကာ လမ်းမကြီးဆီသို့ မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

'အရင်ဦးဆုံး ကြေးနန်းရုံးကို မောင်း၊ ပြီးတော့ စာတိုက်ကိုသွားမယ်' ဟု မက်က စက်သံများကြားမှ အော်၍ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် မြို့ထဲသို့ ရောက်လာကြကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဂျင်က မောင်းလာခဲ့ပြီး ဝက်စတန်းယူနိုက်တက် ကြေးနန်းရုံးရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ စာတိုက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေရာ မက်က မိမိကြေးနန်းဝင်ရိုက်နေစဉ် ဂျင်အား စာတိုက်သို့သွားလျက် ဝီလျံဒေါင်ဒီအမည်နှင့် စာများတောင်းယူခဲ့ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။ ခေတ္တကြာလျှင် ဂျင်သည် စာ ၃ စောင်ကိုလျှက် ပြန်ရောက်လာလေသည်။ မက်သည် ကားထဲတွင် ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်လေ၏။ မက်သည် ဂျင်ယူလာသော စာများကို ဖောက်ဖတ်လိုက်လေသည်။

'ဘုရားရေ ... ဒီမှာ ဂျင်၊ နားထောင်စမ်း ... ဒစ်က ရေးလိုက်တဲ့စာဗျ။ ရွှိုင်းတစ်ယောက် အချုပ်ခန်းထဲက ဖောက်ပြေးသွားတာ ဘယ်ရောက်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးဆိုပဲ။ ရွှိုင်းကတော့ လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်လည်း အခုပဲ သံကြိုးရိုက်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်။ ဆရာဝန်ဘာတန်ကိုလည်း သပိတ်စခန်းကိုကိုင်ဖို့ ခေါ်လိုက်ပြီဗျ။ ကဲ ... ကျုပ်တို့ အဲဒီရက်ရဲ့ ထမင်းဆိုင်ဆီသို့ ဆက်သွားကြရအောင် ...'

အဲဒီရက်သည် ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေကာ ဂျင်နှင့် မက်ကို ချက်ချင်းပင် ပြန်လာမှတ်မိပြီး ဖော်ရွေစွာပင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ၎င်းနောက် စေတနာထက်သန်စွာပင် ၎င်းတို့အား အမဲကြော် ကျွေးလိုက်ပြန်လေသည်။

'ခင်ဗျားတို့ဆီ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဗျ' ဟု အဲဒီရက်သည် ဒယ်ပြားပေါ်တွင် ကြက်သွန်ဥများကို အမဲသားနှင့် ရောကြော်နေရာက လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။ မက်သည် ကောင်တာရှည်ပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ ယုံ

ကြည်စိတ်ချသော အမူအရာဖြင့် အဲဖရက်အား ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ အဲဖရက် ... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတာကို သိပါတယ်။ ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျုပ်တို့ မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျ ...’

မက်၏ ချီးကျူးချက်ကို သဘောကျလှသည့် အဲဖရက်ခမျာမှာ မျက်နှာကြီးပင် နီရဲလာရှာလေသည်။

‘ကျုပ် ဒီအလုပ်သာရှိမနေရင် ခင်ဗျားတို့ထဲ ဝင်ပါမှာ သေချာပါတယ်ဗျာ။ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်၊ မတရားမှုတွေ ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာကို တွေ့နေရပြီး စဉ်းစားတတ်တဲ့လူတိုင်းဟာ ခင်ဗျားတို့ကို ထောက်ခံမှာပါပဲ’

‘ဒါပေါ့ဗျာ’ဟု မက်က ကပျာကယာ အဲဖရက်ကို ထောက်ခံလိုက်လေသည်။ ‘ဉာဏ်ရှိတဲ့လူဆိုရင်၊ ဒါတွေကို သင်နေဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ သိလာကြတာပါပဲ’

အဲဖရက်သည် ဝင်းထိန်နေသော မျက်နှာကြီးကိုဖွက်ထားရန် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရှာလေသည်။ ဒယ်အိုးပေါ်မှ အမဲသားများထဲသို့ ကြက်သွန်ဥများကို ရောမွှေလိုက်ပြန်ပြီးမှ သူ့ဆီမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို တကယ်စိတ်ချနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာတွေကို စိတ်ချလက်ချ ပြောပြနိုင်ပါတယ်...’

ထိုအခါမှာ မက်လည်း သစ်တော်သီးခြံမှ သစ်တော်သီးခူးသမားများ အားလုံးသပိတ်မှောက်ကြတော့မည့်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။ အဲဖရက်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရာက ပန်းကန်ပြား ၂ ချပ်ထဲသို့ အမဲကျော်များအပြင် အာလူးပြုတ်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို တစ်ပုံကြီးထည့်ပေးကာ မက်နှင့်ဂျင်ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျားအတိုးကြီးဆီမှာ ခြံကလေးတစ်ခြံရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောထားတယ် မဟုတ်လား’ဟု မက်သည်အမဲကျော်များကို ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်းက မေးလိုက်လေ၏။

‘ဟုတ်တယ်လေ ခင်ဗျားတို့က အဲဒီမှာသွားပုန်းနေချင်လို့လား...’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒီမှာ အဲဖရက် ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ် ဒီကောင်ကြားမှာ အလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်ကြတဲ့နောက် ဘယ်သစ်တော်သီးခြံကိုမှ သစ်တော်သီးတစ်လုံးခူးပေးကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကိုယ့်လူ...’

‘ဒီလိုဆိုရင်...’

‘နားထောင်ပါဦးလေ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ခြံမှာ ကွင်းပြင်ရှိသလား...’

‘ရှိပါတယ် ၅ ဧကလောက်ရှိလိမ့်မယ်...’

‘ကျုပ် အခြေအနေကို ရှင်းပြမယ် အဲဖရက် အလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်ထွက်လာကြတဲ့အခါကျရင်၊ သူတို့အတွက် သွားစရာနေရာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေက စုစုပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် နှစ်ထောင်လောက်ရှိကြလိမ့်မယ်။ သူတို့အားလုံးကို သစ်တော်သီးခြံတွေက ကန်ထုတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။ အစိုးရမြေတွေပေါ်မှာလည်း နေခွင့်ရကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ ၅ ဧကကွင်းပြင်ထဲမှာ စခန်းချနိုင်ကြမယ်ဆိုရင်တော့၊ သူတို့ကိုဘယ်သူကမှ လာကန်ထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး...’

‘ဟာ- ခက်တာပဲဗျ... ကျွန်တော့်အဘိုးကြီးက ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်...’

‘အလုပ်သမားတွေ စခန်းချခွင့်ရရင်၊ ခင်ဗျားအဘိုးကြီးရဲ့ သစ်တော်သီးတွေအားလုံးကို၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မယူဘဲ ခူးပေးကြလိမ့်မယ်။ တခြားခြံတွေက သစ်တော်သီးတွေ ခူးမရတော့ သစ်တော်သီးဈေးကလည်း တက်မှာဗျ။ ခင်ဗျားအဘိုးကြီး တော်တော်အကျိုးကျေးဇူးရှိနိုင်တာပေါ့...’

‘ဒါကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စပြီးသွားတော့၊ ဟိုလူတွေက ကျုပ်အဖေကို ဒုက္ခပေးလာကြတော့မှာပေါ့ဗျ...’

‘ဘယ်သူတွေကလဲဗျ...’

‘ဟိုအမေရိကန် စစ်ပြန်ရဲဘော်ဟောင်းတို့ ဗာဂျီလင်တီကာကွယ်ရေးတို့က ကျုပ်အဖေကို တစ်ညအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီးပိုင်းဆော်ကြတော့မှာဗျ...’

‘ဒီထိအောင်လည်း လုပ်ကြလိမ့်မယ်မထင်ပါဘူးလေ၊ သူ့ပိုင်တဲ့မြေပေါ်မှာ သူထားချင်တဲ့လူ ထားနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးရှိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း

ကျုပ်တို့ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ကြီးကြပ်ခိုင်းပြီး ညီညွတ်အောင် သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနေကြမှာပါဗျာ...'

'ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ...'

'ခင်ဗျားအဖေရဲ့ သဘောတယ်လိုဆိုတာကို သွားမေးကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ ဘယ်နှယ်လဲ...'

'ဟာ... ကျုပ်ဆိုင်က တစ်ဖက်ရှိနေသေးတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ...'

မက်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ အဖေရက်ကိုသာ ခပ်စိမ်းစိမ်းခိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ သူသည် အမဲကျော်ကို တမြို့မြို့ဝါးရင်းက အဖေရက်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ အဖေရက်မှာ ကြာတော့ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာရှာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေရက်သည် ဆိုင်ကိုတစ်နာရီပိတ်ထားခဲ့ကာ၊ မက်တို့အား သူ့ဖခင်ကြီးထံ လိုက်ပို့ဖို့ သဘောတူလိုက်ရှာလေသည်။

အဖေရက်သည် သူ့ကားကလေးကို ရှေ့ကမောင်းသွားရာ ဂျင်တို့ကဖွတ်ကားအိုကြီးနှင့် နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် သစ်တော်သီးခြံများကို ကျော်မောင်းခဲ့ကြရရာ ခြံများတွင် အလုပ်သမားများ တစ်ယောက်မှမရှိကြတော့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် မြေလမ်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လာခဲ့ကြရပြန်သည်။ တစ်မိုင်ခန့်မောင်းမိလျှင်... ဖုန်တထောင်းထောင်းထဲအောင် မောင်းနေသည့် အဖေရက်၏ ကားသည်ခြံတစ်ခြံထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်လေ၏။ ဂျင်ကလည်း ဖွတ်ကားကြီးကို လိုက်ချိုးဝင်လိုက်ကာ အဖေရက်၏ကားဘေးတွင် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။ လေရဟတ်ကြီး တဝီဝီလည်နေသည့် ရေခုပ်စက်ကြီးကို သူတို့ရှေ့တွင် တွေ့ကြရလေသည်။ သစ်တော်သီးပင်များသည် ဆေးဖြူသုတ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်နှင့် ကပ်လျက်သား စီတန်းပေါက်ရောက်နေကြလေ၏။ မြက်ခြောက်ထားရာရှိကြီးတစ်ခု၏နံရံဘေးတွင်ကား သံဆန်ခါများ ကာထားသည့် သေတ္တာကြီးတစ်ခုရှိကာအတွင်းမှ အင်္ဂလိပ်တယ်ရီယာ အမျိုးအစား အမဲလိုက်ခွေးကလေး ၂ ကောင်က ၎င်းတို့ကို ဝမ်းသာအားရဆီးဟောင် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

'အဲဒီခွေးတွေဟာ ဒီတောင်ကြားမှာတော့ အကောင်းဆုံးပွိုင့်တာ အမဲ

လိုက်ခွေးတွေပေါ့ဗျာ... ကျုပ်အဘိုးကြီးက သူ့ခွေးတွေကို ကျုပ်ထက်ပိုချစ်
ဘာပေါ့ဗျာ... 'ဟု အဲဖရက်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းရင်းက မက်တို့အား လှမ်း
ပြောလိုက်လေသည်။

'ကွင်းပြင်ဆိုတာက ဘယ်နားမှာလဲ အဲဖရက်...'

'ဟောဟိုသစ်ပင်တွေရဲ့ တစ်ဖက်မှာဗျာ...'

'ကောင်းတာပေါ့... ကဲ... ခင်ဗျားအဘိုးကြီးကိုသွားရှာကြရအောင်၊
သူက ခွေးတွေကို အားကြီးချစ်တယ်ဟုတ်စ...'

ဂျင်သည် ဆေးဖြူသုတ် အိမ်ကလေးနှင့်ခြံကြီးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
လိုက်ကာ 'ဒီမှာနေရတာပျော်စရာကြီးဖြစ်မှာပဲနော်...' ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်
လေသည်။

'ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ... အလုပ် သိပ်လုပ်ရတာဗျာ... ကျုပ်အဖေဆိုရင်
နေထွက်က မိုးရူပံအထိ တကုပ်ကုပ်လုပ်နေတာတောင် ရှိနေတဲ့အလုပ်တွေ
မပြီးနိုင်ဘူး...'

ထိုစဉ် သစ်တော်သီးပင်များကြားထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လျှောက်
လာရာ၊ အဲဖရက်က သူ့ဖခင်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြလိုက်လေသည်။ မက်က
လည်း ချက်ချင်းပင် ခွေးလှောင်အိမ်များအနားသို့ကပ်ကာ သံဆန်ခါကြား
မှနေ၍ ခွေးများကို ပွတ်သပ်ယုယနေလိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားက ခွေးချစ်တတ်လား... ဟု ဂျင်က ပြောလိုက်ရာ 'ကျုပ်ကပါတီ
အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆိုချစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ... ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်
လေသည်။

အဲဖရက်အဖေသည် သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။ ၎င်းသည်
အဲဖရက်နှင့်မတူဘဲ၊ သူ၏တယ်ရီယာ ခွေးများကဲ့သို့ပင် ပုပုညှပ်ညှပ်နှင့်
အင်မတန် ဖျတ်လတ်သတိရှိပုံရလေသည်။ ၎င်းသည် စကားပြောသည့်အခါ
တွင်လည်း လွတ်လပ်စွာပြောတတ်သည်ကို ဂျင်ကတွေ့ရလေသည်။ အဲဖရက်
သည် ၎င်းအား ဂျင်တို့ ၂ ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေ၏။

မက်ကား ပါးနပ်စွာ ခွေး ၂ ကောင်ကို ချီးကျူးပြောဆိုနေလိုက်လေ
သည်။ အဲဖရက်၏ဖခင် အင်ဒါဆင်မှာ မက်က ၎င်း၏ခွေးများအား စိတ်
ဝင်စားနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ခွေးများ အမဲလိုက်ကောင်းလှပုံကို အားရပါး

ရကြီးပြောပြနေလိုက်လေ၏။ အဲဖရက်လည်း သူ့ကားနှင့်ပြန်မောင်းထွက် သွားမှ မက်သည် လိုရင်းအချက်ကို စကားစလိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောပါရစေ မစ္စတာအင်ဒါဆင်...’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီမှာ တစ်ခုခုလာရောင်းတာဆိုရင်တော့ ပြောနေရင် လည်း အလကားပါပဲ... ကျုပ်က ဘာမှဝယ်မှာ မဟုတ်ဘူး...’

‘ရောင်းတာကတော့ ရောင်းတာဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရောင်းမယ့်ကုန်ပစ္စည်းက အသစ်တစ်ခုပါ မစ္စတာအင်ဒါဆင်...’

အင်ဒါဆင်သည် မက်၏စကားကို စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ၎င်းတို့ ၂ ယောက်ကို မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ အင်ဒါဆင်သည် အသင့်ဖိုထားသော မီးဖိုကြီးတွင် မီးမွှေးလိုက်ပြီးမှ စားပွဲတွင်ထိုင်နေကြသော ဂျင်နှင့် မက်ဘက်သို့လှည့်လာလေ၏။

‘ကဲ... ခင်ဗျားတို့ကိစ္စကိုဆိုစမ်းပါဦး...’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမှထိန်မချန်ဘဲ အကုန်လုံး ဖွင့်ပြောပါ့မယ် မစ္စတာအင်ဒါဆင်... ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို ခင်ဗျား လက်ခံနိုင်မယ်လို့ လည်း ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ မက်ကတော့ ပလ္လင်ခံကာ၊ နောက်တစ်နေ့ တွင် အလုပ်သမား ၂၀၀၀ သပိတ်မှောက်ထွက်လာကြတော့မည်ဖြစ်ရကာ၊ ဘယ်သူကမှ သစ်တော်သီးခြံများတွင် သစ်တော်သီး ခူးပေးကြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဤတွင်စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် အင်ဒါဆင်၏လက်များသည် ကောင့်တင်းသွားကြပြီးမှ ပြန်လည်ပျော့ရွေလာ ကြပြန်၏။ မက်က စကားဆက်နေသည်။

သူတို့သပိတ်မှောက်ကြရတဲ့အကြောင်းက သူတို့လုပ်ခတွေ အလျှော့ခံ ရလို့ပါပဲ... အဲသလို သပိတ်မှောက်လိုက်ကြတဲ့အခါမှာ ခြံပိုင်ရှင်က သပိတ် ဖျက်မယ့်လူသစ်တွေကို ခေါ်သွင်းကြလိမ့်မယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီလူသစ်တွေကို သပိတ်တားကြမယ့် ကျွန်တော်တို့လူတွေကလည်း အလုံအလောက်ရှိနေပါ တယ်...’

‘အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲဗျ’ ဟု အင်ဒါဆင်က ပြန်မေးလိုက်လေသည်’

‘ဒီလိုလေ... မကြာခင်ပဲ... အစိုးရပိုင်တဲ့ မြေတွေနဲ့ လမ်းတွေအပေါ် မှာ စုဝေးခြင်းမပြုရဆိုတဲ့ အမိန့်တွေထုတ်လာကြလိမ့်မယ်ဗျ... ခြံပိုင်ရှင်တွေ

ကလည်း သပိတ်မှောက်သမားတွေကို သူတို့ခြံထဲမှာ မထားကြတော့ဘဲ
ကန်ထုတ်ကြတော့မှာပဲ...'

'ကျုပ်လည်း ခြံပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ... ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ဆီဘာလို့
သာကြတာလဲ...'

'အဲဖရက်က ပြောတယ်... ခင်ဗျားဆီမှာ ၅ ဧကလောက်ရှိတဲ့ ကွင်းပြင်
ဦးရှိတယ်တဲ့... ဒီကွင်းကိုခင်ဗျား ပုဂ္ဂလိကပိုင်ထားတာပဲ... ဒီကွင်းမှာ
ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့လူတွေကို ခေါ်ထားနိုင်ပါတယ်...'

'ခင်ဗျားခုနက ရောင်းနေတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းသစ်ဆိုတာက ဘာလဲဗျ... 'ဟု
အင်ဒါဆင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်မေးလိုက်လေသည်။

'ဒီ တောဂတ်စ် တောင်ကြားထဲက သစ်တော်သီးတွေ ထွက်မလာရင်၊
သစ်တော်သီးဈေးဟာ မုချတက်လာလိမ့်မယ်ဗျ...'

'အင်းလေ ဈေးတက်လာမှာ သေချာတာပေါ့...'

'ကျုပ်ရောင်းမယ့် ကုန်ပစ္စည်းဆိုတာက အဲဒါပဲ၊ ခင်ဗျားခြံသစ်တော်သီး
တွေ အားလုံးကို ကျုပ်တို့က အခတ်ပြားမှမယူဘဲ ခင်ဗျားဈေးအချိန်မီ
ပို့နိုင်အောင် တစ်လုံးမကျန် ခူးပေးပါမယ်...'

အင်ဒါဆင်သည် ခပ်တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ဟန်လည်း
ပျော့ကျလာလေသည်။

'ကျုပ်မြေပေါ်မှာ အလုပ်သမားတွေကို လက်ခံထားတာဟုတ်ပါရဲ့...
ဘစ်ခြံလုံးရှုပ်ပွသစ်ပတ်ကုန်မှာလည်း စိုးရသေးတယ်... 'ဟု ၎င်းက စောဒက
ပြန်တက်လာလေသည်။

'အလုပ်သမားတွေက ခင်ဗျားခြံမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေသွားကြရ
အောင် ထိန်းပေးမယ့် ကော်မတီတစ်ခုဖွဲ့ထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားခြံမှာရှိနေတုန်း
သူတို့ကို အရက်သောက်ခွင့်ကိုတောင် မပေးပါဘူး... ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်
အောင် ကြီးကြပ်ပေးဖို့လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်...
ကျွန်တော်တို့လမ်းတွေဘာတွေအတွက် ရိုက်ပြီး စခန်းကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
ထားပေးပါမယ်...'

အင်ဒါဆင်သည် ပင့်သက်တစ်ချက်မျှန်လိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားတို့ပြောတာတွေကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့... ဒီမြေကို ကျုပ်ကပိုင်တာ

ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့သပိတ်ကိစ္စပြီးသွားကြတဲ့နောက် ကျုပ်က ဒီမှာဆက်နေကျန့်ရစ် ခဲ့မှာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကိုလက်ခံထားလိုက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ခြံနီးချင်း တစ်ရပ် တည်းသားတွေက ကျုပ်ကို... ကောင်းကောင်းဝိုင်းဆော်ကြတာပေါ့...'

'နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားက ဒီမြေနဲ့ခြံကို ခင်ဗျားပိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားလုံးလုံးလျားလျား ပိုင်ထားတာလား အကြွေးတွေဘာတွေ ရှိမနေဘူး လား ခင်ဗျားခြံကိုပေါင်ပြီး ငွေချေးမထားရဘူးလား...'

'ချေးထားရတာပေါ့ဗျ... 'ဟု အင်ဒါဆင်က ခပ်လေးလေးဝန်ခံလိုက် လေသည်။

'ကဲ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ အိမ်နီးချင်း တစ်ရပ်တည်းသားတွေဆိုတာတွေ ကကော ဘယ်သူတွေလဲဗျ၊ သူတို့ဘယ်သူတွေဆိုတာကို ကျုပ်ပြောပြနိုင် ပါတယ်။ ဟန်ကာ၊ ဂီးလ်ဝေးနဲ့ မာတင် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားခြံကိုဘယ်မှာ ပေါင်ထားရသလဲ၊ တောဂတ်စ်ငွေချေးကုမ္ပဏီမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီ တောဂတ်စ်ငွေချေးကုမ္ပဏီကကော ဘယ်သူတွေလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ခြံနီး တစ်ရပ် တည်းသား ဟန်ကာဂီးလ်ဝေးနဲ့ မာတင်တို့ပဲပေါ့။ သူတို့က ခင်ဗျားကို အကျပ်ကိုင်နေကြသလား၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ခြံပြုတ်အောင် ဝိုင်းဖာနေကြ တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်လေ၊ ကျုပ် ပြောပြဖို့တောင် မလိုပါဘူးဗျ... ဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူတို့က ဒီလိုဝိုင်းမိ နေတာကို ဘယ်လောက်များ ကြာကြာခံနေနိုင်မလဲ၊ အလွန်ဆုံးနောက် တစ်နှစ်ပေါ့။ အဲဒီနောက် သူတို့ရဲ့တောဂတ်စ်ငွေချေးကုမ္ပဏီက ခင်ဗျားခြံကို ခင်ဗျားလက်ထဲကအကြွေးနဲ့သိမ်းပစ်လိုက်ဟော့မှာပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ တွေ မမှန်ဘူးလားဗျာ။ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက အခု သစ်တော်သီးတွေကို လုပ်စတင်ပြားမှမပေးရဘဲ ခူးခိုင်းပြီး၊ အချိန်မီချေးကို ပို့နိုင်တယ်ဆိုပါတော့... ခင်ဗျားဟာ တက်ချေး မိပြီး အမြတ်တော်တော်ရမှာသေချာတယ် အဲဒီအခါ ကြာရင် ခင်ဗျားခြံကို တောဂတ်စ်ငွေချေးကုမ္ပဏီရဲ့လက်ထဲက ပြန်မရွေးနိုင်ဘူး လားဗျာ...'

အင်ဒါဆင်၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပပြောင်လက်လာကြလေ သည်။ ၎င်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလိုက်လေ၏။

'အင်း... ခင်ဗျားက စကားကို ရှင်းရှင်းပြောတတ်တာပဲကိုး ... ကျုပ်

ခြံကိုသာ ဒီအကောင်တွေလက်ထဲက ပြန်ရွေးနိုင်ပြီး ဒီကောင်တွေနောက်ကျာ ကျုပ် ထိထိရောက်ရောက် ဓားနဲ့ထိုးနိုင်ရင်တော့ဗျာ ...'

'ဒီကောင်တွေရဲ့နောက်ကျာကို ခင်ဗျား ဓားနဲ့ထိုးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့က အလုပ်သမား ၂၀၀၀ ပေးနိုင်ပါတယ် မစ္စတာ အင်ဒါဆင် ...'

'ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ တခြားခြံရှင်တွေက ကျုပ်ကိုပါ မောင်းထုတ်ကြမှာဗျာ ...'

'သူတို့က ခင်ဗျားခြံကို သိမ်းလာရင် ဟောဒီတောင်ကြားထဲမှာ ရှိသမျှ ပါးကျီတွေကို ကျုပ်တို့လာ အကုန်လိုက် မီးရှို့ပေးပါ့မယ်ဗျာ'

အင်ဒါဆင်သည် အကြီးကို ကြိတ်လိုက်ကာ မက်အား ကြည့်လိုက်လေသည်။

'နေစမ်းပါဦးဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်မေးပါရစေ။ ဒီကိစ္စတွေအတွက် ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာများအကျိုးအမြတ်ရသလဲဗျာ ...'

မက်က ပြုံးလိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားမေးတာကို ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရင် ခင်ဗျား ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး မစ္စတာအင်ဒါဆင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျင်ဟာ မကြာခဏ ရိုက်အနက်ခံရပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း အခြေအမြစ်မရှိမှုနဲ့ မကြာခဏ ထောင်ထဲကို ရောက်ရပါတယ်'

'ခင်ဗျားတို့က အနီတွေမဟုတ်လား ...'

'မှန်တယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့က ခေါ်နေကြတဲ့ အနီတွေဆိုတာပါပဲ'

'ခင်ဗျားတို့က ဒီသပိတ်တိုက်ပွဲကြီးနဲ့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲဗျာ ...'

'ကျွန်တော်တို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မစ္စတာအင်ဒါဆင်။ ဒီသပိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ စရတာမဟုတ်ပါဘူး။ မန်တဂီးလ်နဲ့ မာတင်တို့က စတာပါ။ အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်လောက် ဘယ်လောက် လုပ်ခပေးတယ်လို့ သူတို့ကပဲ ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့တာမဟုတ်လားဗျာ ...'

ခြံပိုင်ရှင်များအစည်းအရုံးက ပြောခဲ့တာပါ။ အဲဒီအစည်းအရုံးကို ကြီးကိုင်နေတာကလည်း တောကတ်စံခြံငွေချေးကုမ္ပဏီပဲပေါ့ ...'

'ဟုတ်ပြီ ... ဒီတော့ ဒီသပိတ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့က စတာမဟုတ်

ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သပိတ်ကြီးစလာတော့လည်း ကျွန်တော်တို့က အနိုင်ရအောင် ကူညီချင်တာပါပဲ။ အလုပ်သမားတွေ ထင်ရာစိုင်းကုန်မှာကို ကျွန်တော်တို့က ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။ အလုပ်သမားတွေအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်လာကြဖို့ကို ကျွန်တော်တို့က သင်ပေးချင်တယ်။ ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေသရွေ့ အလုပ်သမားပြဿနာဆိုတာကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။

‘ကျုပ်အနေနဲ့ အနိတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို စိတ်ချယုံကြည်ရဲ့ပါ့မလားဗျာ ...’

‘ခင်ဗျားဟာ အနီတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချရသလားဆိုတာကို တစ်ခါမှ စမ်းမကြည့်ဖူးသေးဘူးမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တောဂကစ်စ်ငွေချေးကုမ္ပဏီအပေါ်မှာတော့ စမ်းကြည့်ဖူးခဲ့ပါပြီလေ’

အင်ဒါဆင်သည် ပြုံးလိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ် ပေါင်းလိုက်ရင် ကျုပ်စီးပွားပျက်ချင် ပျက်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မပေါင်းလည်း ကျုပ်စီးပွားပျက်ပြီး လမ်းပေါ်ရောက်ရတော့မလို ဖြစ်နေတာကို ဘုရားသိပါတယ်။ ဒီတော့ ဘာထူးတော့သလဲဗျာ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဟန်ကာကို ဒုက္ခပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကဲ ... မစ္စတာအနီကြီး ... ကော်ဖီသောက်သွားဦးဗျာ ...’

မက်သည် ထိုင်နေရာမှ သွက်လက်စွာ ထလိုက်လေသည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ပေါင်းလို့ မနစ်နာစေရပါဘူး။ ကဲ ... မနက်ဖြန်ကျတော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ ...’

သူသည် အင်ဒါဆင်အား မီးဖိုချောင်ထဲတွင်ပင် ထားခဲ့ကာ ကားဆီသို့ သွက်လက်စွာလျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

‘ကျုပ်ဖြင့် စွန့်မှ စွန့်ပါ့မလားလို့ တယ်တီထိတ်နဲ့ဗျာ။ အဘိုးကြီးက လူပါးကြီးဗျ ...’ ဟု မက်က ဂျင်အား တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

‘တောဂကစ်စ် ငွေချေးကုမ္ပဏီ လိုမာကင်၊ ဂီးလ်ဝေးနဲ့ ဟန်ကာတို့ပိုင်တယ်ဆိုတာတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိထားသလဲဗျ’ ဟု ဂျင်က ကားပေါ်တက်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

'မနက်က ပါတီအဖို့ လိုလာတဲ့အထဲမှာ အဲဒီအကြောင်း ပါတာပေါ့'
သူတို့သည် ကားဆိုကလေးကို စက်နှိုးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ညသည်
ကြည့်လင်လျက်ရှိနေ၏။ ဂျင်သည် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ကြည့်စမ်း မက် ... ကြယ်တွေလင်းနေတာကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဗျာ။
ကုဋေကုဋေလောက် ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့ ...' ဟု သူသည် ထူးခြားစွာ အားရ
ရွှင်လန်းမိသော စိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

ကြယ်တွေကို ကြည့်မနေနဲ့ ငါ့လူ ... လမ်းပေါ်ကို ကြည့်၊ နေ့ခင်းက
ခုံထောက်ပြောထားတာကို မေ့မနေနဲ့။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို သိနေပြီနော်။
ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျား သတိမလစ်စေနဲ့။ လူတွေနားက ဘယ်ကိုမှ ဝေး
ဝေးမသွားနဲ့။ ခင်ဗျား တစ်နေရာရာကို သွားချင်ရင် အဖော် ၁၀ ယောက်၊
၁၂ ယောက်လောက်ကိုတော့ အမြဲခေါ်သွားပေတော့ ...'

'သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ရန်ရှာကြမှာလား ...'

'ပြောမှ ပြောတတ်ပလေ ဂျင်ရာ ... ကျုပ်တို့ကောင်တွေ မရှိရင် သူတို့က
ဒီသပိတ်ကြီးကို အလွယ်တကူ ဖြိုခိုင်းလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားနေကြတာဗျ'
ဂျင်သည် ကားဆိုကြီးကို လမ်းဘေးလမ်းမြွှာများမှ ကွေ့ကောက်၍
မောင်းခဲ့ရာ တစ်နာရီခန့်ကြာမှ ၎င်းတို့၏ သစ်တော်သီးခြံသို့ ပြန်ရောက်လာ
ကြလေသည်။ သစ်တော်သီးပင်များ ကြားသို့ ဂျင်သည်ကားကို ထိုးဝင်ပြီး
ဂျင်သည်ကားကို နှေးချလိုက်စဉ် ရုတ်တရက်ထိန်လင်းသော မီးရောင်တန်း
တစ်ခုက ၎င်းတို့အပေါ်သို့ ထိုးချလာလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်
ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးများ ဝတ်ထားကြသည့် လူနှစ်ယောက်က လမ်းပေါ်သို့
တက်လာကြရာ ဂျင်က ကားကို ရပ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

မီးရောင်နောက်မှ အသံတစ်သံက 'ဒီကောင်တွေပဲပေါ့ ...' ဟု ပြော
လိုက်လေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီရှည်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် ကားဘေးသို့
ရောက်လာကာ ...၊ ကားတံခါးကို မှီ၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ ကားစက်ကား
ခပ်ဖြည်းဖြည်း လည်နေလေ၏။

'မင်းတို့နှစ်ယောက် မနက်ဖြန်မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီတောင်ကြားက ... ထွက်
သွားကြရမယ် ... နားလည်သလား ... မင်းတို့ကို တို့ဒီမှာ မလိုချင်ဘူးကွ'

မက်၏ ခြေထောက်သည် ဂျင်၏ခြေထောက်ကို ကျော်ကာ မော်တော်ကားဓာတ်ဆီ လီဇာကိုအသာတို့လိုက်လေသည်။ သူ့အသံကမူ အင်မတန် ဘင်ကျို ခရာသံနှင့် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က ဘာများလုပ်မိလို့လဲ နောင်ကြီးတို့ရာ ကျွန်တော်တို့က ဘာမှမဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ...’

‘တော်စမ်းပါကွ... မင်းတို့ဘာကောင်တွေဆိုတာ တို့သိထားပြီးသားပါ။ မင်းတို့ကို တို့ဆီမှာ မလိုချင်ဘူး မင်းတို့ ဒီအရပ်က ထွက်သွားကြရမယ်...’

‘ခင်ဗျားတို့က ပုလိပ်တွေလားဗျာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရိုးရိုးအရပ်သားတွေပါဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားတို့က ဖမ်းချင် ဖမ်းကြပါ။ တရားရုံးတက်ပြီး အစစ်ခံပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခွန်ထမ်းနေတဲ့ အရပ်သားတွေပါဗျ’

‘တို့က ပုလိပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူးကွ ... အရပ်သားကာကွယ်ရေး ကော်မတီကပါ မင်းတို့လို အနီကောင်တွေ ဒီမှာလာရှုပ်ပြီး ဆူဆူပူပူ လုပ်နေတာကို ငါတို့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ မင်းတို့ အခု ဒီကားစုတ်နဲ့ ဒီအရပ်က ထွက်သွားရင်သွား၊ မသွားရင် သစ်သားသေတ္တာကလေးတွေနဲ့ ထွက်သွားရလိမ့်မယ်။ တို့ပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား ....’

ဂျင်သည် မက်၏ ခြေထောက်ကို အသာဖယ်ပစ်လိုက်၏။ မက်က နားလည်ကြောင်း အသာလက်ကုတ်ပြလိုက်ရလေသည်။ ဖွတ်ကားအိုကြီး၏ စက်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်းလည်နေဆဲသာ ရှိနေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ကို အထင်မှားနေတာပါ’ ဟု မက်က ကားဘေးက လူကို ခဏယယ တောင်းပန်လိုက်ပြန်လေသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ဟာ အလုပ်သမား သက်သက်တွေပါဗျာ ကျွန်တော်တို့က ဒုက္ခလည်း မတွေ့ချင်ပါဘူး’

‘နားမလည်ဘူးကွာ မင်းတို့ကို ငါဒီကနေ ခုချက်ချင်းထွက်သွားဖို့ ပြောနေတာကွ...’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ပြန်ယူပါရစဉ်းဗျာ’

‘မလိုပါဘူး မင်းတို့ ဒီကနေ ပြန်လှည့်ပြီး တစ်ခါတည်းသာ မင်းတို့လာတဲ့ဆီကို ပြန်ပေတော့’

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ တကယ်တော့ သတ္တိရှိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး’ဟု ရုတ်တရက် မက်က အကဲခမ်းလိုက်လေသည်။ ‘ခင်ဗျားတို့က ဒီလမ်းဘေးမှာ လူ၂၀ လောက်ချထားပြီး ကျုပ်တို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာဟာ တကယ်တမ်း သတ္တိမရှိလို့ပေါ့ဗျာ ...’

‘ဘယ်သူက သတ္တိမရှိတာလဲ၊ အခု တို့သုံးယောက်ထံ ရှိတာကွ။ ဒါပေမဲ့ မနက်မိုးလင်းလို့မှ မင်းတို့ ဒီကနေ မသွားသေးရင် လူပေါင်း ၅၀ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်...’

‘ကဲ... ဂျင် မောင်းပေတော့’

မက်က အော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားစက်သံကြီးက ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာကာ ကားဆိုကြီးသည် မြင်းတစ်ကောင် အလား ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလိုက်လေသည်။ ကားဘေးမှ သူသည် ဘေးမှောင်ရိပ်ထဲသို့ လည်ထွက်သွားကာ ကားရှေ့မှလူကလည်း ၎င်း၏ အသက်ဘေးမို့ လမ်းဘေးသို့ လွှားခနဲ ခုန်ကာ ရှောင်လိုက်ရလေ၏။

‘ဂျင်သည် ကားကြီးကို အလုပ်သမား တဲရုံကြီး၏ နောက်ဘက်၌ ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ ဂျင်နှင့်မက်သည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ တဲရုံကြီးရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာတွင်ကားလူများသည် အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ပြုလုပ် စုရုံးနေကြကာ တီးတိုးစကားပြောနေကြသည်။ စုစုပေါင်း ၅၀၀ လောက်ရှိနေ၍ တခြားခြံများမှ သပိတ်မှောက်ထွက်လာကြသည့် အလုပ်သမားများပါ လာရောက် စုရုံးနေကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ၎င်းတို့ နားလည်လိုက်ရလေ၏။

လန်ဒန်၏ အခန်းကား ထင်းရှူး သေတ္တာများ ချထားလျက် ရုံးခန်းသဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။ လန်ဒန်က သူ့ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေကာ သပိတ်ကော်မတီ လူ ၇ ယောက်က ထိုင်လျက်တချို့၊ ရပ်လျက်တချို့ ရှိနေကြလေသည်။ ဂျင်နှင့် မက်တို့က ဝင်လာကြလျှင် ၎င်းတို့အားလုံးက လှည့်ကြည့်လိုက်ကြကာ လန်ဒန်က ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

မက်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ဒက်ကင်၏ အုပ်စုကပါ သပိတ်မှောက်ထွက်လာကြကာ ဂီးလ်ရေးခြံမှ

အလုပ်သမားများကိုလည်း ဘတ်ကံဆိုသူက ခေါင်းဆောင်လိုက်ပါလာကြောင်း မက်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ မနက်ဖြန်ကြာရင် လူထုအစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပပေးဖို့ ခေါ်ထားတယ်ဗျာ ...'

'ကောင်းပါတယ် ... ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ မဖွဲ့နိုင်သေးဘဲ သပိတ်ဥက္ကဋ္ဌကြီးတစ်ယောက်မရွေးနိုင်သေးသရွေ့တော့ ကျုပ်တို့ ဘာမှလုပ်နိုင်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး...'

'ခင်ဗျားတို့သွားတဲ့ ကိစ္စလည်း နေရာကျခဲ့ရဲ့လား ... ကျုပ်တော့ အလုပ်သမားတွေကို မသေချာသေးလို့ ဘာမှပြောမထားသေးဘူးဗျာဟုလန်ဒန်က ပြန်မေးလိုက်လေသည်။ မက်က အင်ဒါဆင်က သူ့ခြံကို သပိတ်စခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခွင့်ပေးကြောင်းနှင့် မိမိတို့ ၎င်းခြံမှ သစ်တော်သီးများကို အခမဲ့ခူးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးခဲ့ပုံကို ပြန်လည် ပြောပြလိုက်ရာ အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်လာကြလေ၏။ ကော်မတီအဖွဲ့ဝင် လူသုံးယောက်သည် ထိုသတင်းကား သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားများအား ပြောကြားရန် ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ပထမတိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် အချင်းချင်း အားရပါးရ စကားပြောဆိုသံများက ဆုံကြွပေါ်ထွက်လာကြလေသည်။

'ဒါနဲ့ အဘိုးကြီး ဒင်တစ်ယောက်ကော ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲဗျာဟု ဂျင်က မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

'သူတို့ အဘိုးကြီးကို ဆေးရုံပို့ပေးမလို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ဆေးရုံပို့လို့ ဘာမှ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဘာသာပဲ ဆရာဝန်ခေါ်ပြခဲ့တယ်။ သူက ခု ဟိုဘက် ၂ ခန်းကျော်မှာ ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူ့ကို မိန်းမနှစ်ယောက်က ပြုစုနေပါတယ်။ အဘိုးကြီးက သိပ်စိတ်ကျနေတာဗျာ'

'ပိုင်ရှင်တွေဆီကကော ခင်ဗျားဘာများ ကြားရပြီလဲ' ဟု မက်က မေးပြန်သည်။

'ခြံအုပ်က ကျုပ်တို့ကို လာတွေ့တယ်လေ မနက်ဖြန် အလုပ်ပြန်ဆင်းကြမှာလားတဲ့ ... ကျုပ်တို့က မဆင်းဘူးလို့ ပြောတော့ မနက်ဖြန် မနက်မှာ ဒီခြံထဲက ထွက်ရမယ်တဲ့၊ မနက်ကျရင် အလုပ်သမားသစ်တွေ ခေါ်ယူမယ်လို့ သူက ကြိမ်းသွားတာပဲဗျာ...'

'မနက်ဖြန်တော့ သူတို့အလုပ်သမားသစ်တွေ မရနိုင်သေးပါဘူးဗျ ... သပိတ်ကို ဝင်ဖျက်မယ့် အလုပ်သမားသစ်တွေ ရွေးခေါ်ဖို့ဆိုတာက အချိန် လိုသေးတာပဲဗျာ သန်ဘက်ခါကျရင်တော့ ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီသပိတ်ဖျက် ကောင်တွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ရှိနေကြတော့မှာပါ။ ဒါနဲ့ ဂျင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ အရပ်သား ကော်မတီဆိုတဲ့ ကောင်အချို့က ကျုပ်တို့ဒီပြန်လာတုန်း မှာ လမ်းက ဆီးတားပြီး ကျုပ်တို့ကို ဒီကနေ မောင်းဖို့ ထုတ်ဖို့ လုပ်ခဲ့ကြ သေးတယ်ဗျ။ ဒီတော့ အလုပ်သမားတွေကို သတိပေးထားလိုက်ပါဗျာ ... တစ်နေရာကို သွားချင်ရင် အတော်များများပါမှ သွားကြပါလို့ ...'

လန်ဒန်သည် သူ၏ လက်ရုံး ဆမ် ဆိုသူအား ထိုတာဝန်ပေးလိုက် လေသည်။ ဆမ်ထွက်သွားသည့်နောက် မကြာခင်ပင် အလုပ်သမားများ၏ ပွစိ ပွစိ စကားပြောသံများသည် ဖျံ့နံ့ဆူညံလာကြပြန်လေ၏။

မက်သည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ လိပ်နေလိုက်လေ သည်။ ကျုပ်တော့ တော်တော်များနေပြီဗျာ ... လုပ်စရာတွေကလည်း အများ ကြီးရှိနေသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်မှပဲ ကျုပ်တို့လုပ်ကြရတော့မှာပဲ'

'ခင်ဗျား အိပ်ပါတော့ဗျာ ... ဟဲ့ လန်ဒန်က ကရုဏာမကင်းပြောလိုက် လေသည်။ 'ခင်ဗျားက မနားတမ်းလုပ်နေခဲ့တာပဲ...'

'အေးဗျာ ... ကျုပ် မနားတမ်း လုပ်နေခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပါပဲဗျာ။ သူတို့မှာက သေနတ်တွေရှိနေတယ် ကျုပ်တို့မှာက ဘယ်သေနတ်မှမရှိဘူးဗျ။ သူတို့မှာ ငွေလည်းရှိနေကြတယ်။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကောင်တွေကို ဝယ်ယူ နိုင်တယ်။ ၅ ဒေါ်လာဆိုတာဟာ ငတ်တလှည့်ပြတ်တလှည့်ဖြစ်နေရတဲ့ အလုပ်သမားတွေအတွက် နည်းတဲ့ငွေမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ရတာပဲ။ ငွေရပြီး ကျုပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်သွားတဲ့အလုပ်သမားတွေပေါ်လာရင်လည်း ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ သူတို့ကို သိပ်ပြီးအပြစ်တင်နိုင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ထက် ပါးရမယ် နပ်ရမယ်၊ ယုတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ယုတ်ပစ်လိုက်ရ မှာပဲ ကျုပ်တို့ဒီတစ်ခါမနိုင်ရင် အစကို ပြန်ကြိုးစားကြရဦးမှာပဲ တွေး ကြည့်တော့ ဝမ်းနည်းစရာဗျ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လွယ်လွယ်ကလေး အနိုင် ရနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ အလုပ်သမားတွေအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မိကြပြီ ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ ပိုင်ရှင်တွေအပေါ် ကောင်းကောင်းကြီး အနိုင်ယူနိုင်တာ

ပေါ့။ ကျုပ်တို့သာ ညီညွတ်စည်းလုံး မိကြပါစေ။ ကျုပ်တို့မှာ သေနတ်မရှိ
ငွေမရှိဘဲနဲ့လည်း လက်ချည်းသက်သက်နဲ့ချည်းပဲ သူတို့ကို နိုင်အောင်တိုက်
နိုင်ပါတယ်ဗျာ...'

ယောက်ျားအချင်းချင်း စိတ်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ပြောခြင်း ခံရသည့်အခါတွင်
ဖြစ်တတ်သကဲ့သို့ပင် လန်ဒန်သည် မက် လှိုက်လှဲစွာပြောနေသည်ကို
ကရုဏာသက်စွာ နားထောင်နေမိရင်းကလည်း စိတ်ထဲက ရှက်တတ်တတ်
ဖြစ်နေမိသေးသည်။ မက်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိရလာကာ ရှက်
သွေးများဖြန်းတက်လာမိလေ၏။

'အေးဗျာ ... ကျုပ်တော့ တော်တော်များနေပြီဗျာ ... ဟု ၎င်းက ပြန်၍
စကားဖာလိုက်လေသည်။ ကျုပ်နဲ့ ဂျင် အိပ်နေတုန်း ခင်ဗျားတို့ ကြည့်လုပ်
ကြတော့ပေါ့ဗျာ .... ဪ ... ဒါ နဲ့ လန်ဒန် မနက်ကျရင် အလက်(ကံခံ)
လစ်တယ်လိနာမည်နဲ့ စာတိုက်က အထုပ်တစ်ထုပ်ရောက်လာလိမ့်မယ်...
အဲဒါ ပိုစတာ စာရွက်တွေဗျာ ... စ နာရီလောက်ဆို စာတိုက်မှာ ရောက်နေ
တော့မှာပဲ ... အလုပ်သမားတချို့ကို သွားယူခိုင်းလိုက်ပါဗျာ ... ဟုတ်
လား ပြီးတော့ ပိုစတာတွေကို လျှောက်ဝေခိုင်းလိုက်ပါ။ အကျိုးကျေးဇူး
တော့ ရှိမှာပဲဗျာ ... ကဲလာဗျာ ဂျင် .... ကျုပ်တို့သွားအိပ်ကြပါစို့။

ဂျင်းတို့နှစ်ယောက်သည် မိမိတို့၏အခန်းသို့ ပြန်လာကာ မှောင်ထဲ
မှာပင် အိပ်နေလိုက်ကြလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား သပိတ်မှောက်
အလုပ်သမားများသည် စုဝေးလျက် စောင့်စားနေကြဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။
၎င်းတို့၏ အသံများသည် ထရံများကိုသာမက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပါ
ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။ ထို့နောက်တွင်
ကား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘာဂျာမူတ်လိုက်ရာ စကားသံများသည် တိတ်
ဆိတ်သွားကြလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဘာဂျာသံမှအပ အင်မတန် တိတ်
ဆိတ်သွားလေ၏။ ဂျင်သည် အိပ်ပျော်ခါနီး၌ ကြက်တစ်ကောင်တွန်နေ
သံကိုပင် ကြားလိုက်ရလေ၏။

အပြင်ဘက်မှ အသံများကြောင့် ဂျင်နိုးလာသည်အခါတွင် နေသည် ဖြူရော် မှန်ရုံစွာ စတင်နေပြီဖြစ်လေ၏။ အပြင်မှ သူတို့အား မေးနေသံကို ကြားရလေရာ၊ မက်သည် နိုးလာရာ ထထိုင်လိုက်လေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူကား သူတို့၏ ရဲဘော်ဒစ်ပင်ဖြစ်နေရာ၊ ၎င်းအား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်မိကြလေ၏။ ဒစ်က သူနှင့်အတူ ဆရာဝန် ဘာဟန် ဆိုသူလည်း ပါလာကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား အဝတ်အစားတွေက သပ်ရပ်လှချေကလား ဒစ်ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီ အသစ်နဲ့ မီးပူတိုက်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ စမတ်ကိုကျနေပါကလား’

ဂျင်က အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်နေသော ဒစ်ကို ကြည့်ကာ နောက်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ရာ ဒစ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ လူရှိသေမယ့် လူလည်းပါဦးမှပေါ့ဗျာ ...’

‘ဒစ်က တောဂတ်စ်မြို့မှာ ရှိသမျှ ပန်းရောင်တွေရဲ့ ဧည့်ခန်းတိုင်းကို သွားရမှာ ဂျင်ရဲ့ ...’ ဟု မက်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ ‘နားထောင်စမ်း ဒစ် ... ဟောဒီမှာ လိုလာသူတွေစာရင်း ကျုပ်တို့လိုချင်တာပဲပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ရွက်ဖျဉ်တဲတွေ ရွက်ဖျဉ်ထည်တွေ ခုတင်တွေ ရရင်လည်း လိုချင်ပါတယ် ... ခင်ဗျား အဆက်ရရင် ကျုပ်တို့က ပစ္စည်းတွေသယ်ဖို့ ကားတွေ လွှတ်ပေး

နိုင်ပါတယ် .... ကျုပ်တို့ အလုပ်သမားတွေ အထဲမှာ ကားရှိတဲ့လူတွေမနည်းဘူး ပါလာပါတယ်ဗျာ ....'

'ကောင်းပြီ မက် ... အခြေအနေကကော ဘယ့်နှယ်လဲ...'

'တစ်ဟုန်ထိုးတက်နေတာပဲ ဒစ် ကျုပ်တို့က လိုက်မိအောင် မနည်းကြီးစားကြရမယ် .... ဒါနဲ့ ဆရာဝန်ဘယ်မှာလဲဗျာ .... ခေါ်လိုက်လေဗျာ ဆရာဝန် .... ဗျို့ ... ဆရာဝန်ဝင်လာခဲ့လေဗျာ ....''

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာလေသည်။ ၎င်း၏ကြီးမားသော မျက်လုံးများမှာ ရွှေလမင်းမျက်လုံးတွေအလား ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်သည့် အရိပ်အရောင်များ ယုတ်သန်းလျက်ရှိနေလေသည်။ ၎င်းသည် ဆရာဝန်များ ကိုင်ဆောင်သည့် ဆေးအိတ်တစ်အိတ်နှင့် လက်ဆွဲသားရေအိတ် တစ်အိတ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

'နေကောင်းရဲ့လား မက် .... ဒစ်က ခင်ဗျားဆီက သံကြိုးစာရတာနဲ့ ကျွန်တော်ကို ဝင်ခေါ်လာခဲ့တယ်လေ ...' ဟု ၎င်းက နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျား အခုလို မြန်မြန်ကြီးရောက်လာနိုင်တာ ဝမ်းသာသဗျာ ... ခင်ဗျားကို ဒီမှာ အရေးတကြီးလိုနေတယ်ဗျာ ... ဟောဒါက ဂျင်နီလန်တဲ့'

ဂျင်က ဆရာဝန် ဘာတန်အား နှုတ်ဆက်နေစဉ် မက်သည် ဒစ်အား မြို့သို့သွားကာ ရန်ပုံငွေစတင်ရှာဖွေ တိုက်တွန်းနေလိုက်လေသည်။ အဲဖရက်၏ ထမင်းဆိုင်တွင် နံနက်စာတော့ အလကားစားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ၎င်းက ဒစ်အား (တစ်)ပေးလိုက်လေသည်။

ဒစ်ထွက်သွားသည့်နောက် မက်သည် ဆရာဝန် ဘာတန်အား အခြေအနေကို ရှင်းပြနေလိုက်ပြန်သည်။

'ကျွန်တော်တို့မှာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်မြေ ၅ ဧကရထားတယ် ဆရာဝန်ရဲ့... ခင်ဗျားလိုသမျှ အကူအညီလိုလည်း ကျွန်တော်တို့က ပေးနိုင်ပါတယ် ... ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်က ဒီမြေ ၅ ဧကကို ကျန်းမာရေးဌာနက အပြစ်မယူနိုင်အောင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး စနစ်ကျတဲ့သပိတ်စခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် ကြီးကြပ်စီစဉ်ပေးဖို့ပါပဲ .... ဘယ့်နှယ်လဲ ... ခင်ဗျားလုပ်နိုင်ပါ့မလား...'

'လုပ်နိုင်ပါတယ် .... ကျုပ်ကို အကူအညီ လုံလုံလောက်လောက်သာ

ပေးပါ။ ပြီးတော့ ကာဘော်လစ်ဆီ ၅ ဂါလံလောက်ရှာပေးပါ ... အဲသလို
ဆိုရင် ကစ်နယ်လုံး ကာဘော်လစ်နဲ့သင်းနေအောင် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့
မခန်းကို စင်စင်ကြယ်ကြယ်ထားပေးပါမယ်'

ဟုတ်ပြီ .... ကျွန်တော်တို့က သပိတ်သမားတွေကို ဒီကနေ့ အဲဒီနေရာ
ကို ရွှေ့မလို့ဗျ ... ဒီတော့ မရွှေ့ခင် ခင်ဗျားက သူတို့ကို ကျန်းမာရေး
စစ်ဆေးပေးပါဦး။ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာရှင်ပါ မပါ အထူးဂရုစိုက်
စစ်ဆေးပေးပါဗျာ ဟုတ်လား။ ကျန်းမာရေးဌာနဘက်က လူတွေက ကျုပ်
တို့ကို ကျကျန လာစစ်မှာ သေချာနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ သူတို့အရေး
ယူနိုင်တာတွေနဲ့ .... တစ်ပြိုင်နက် ဆော်ထည့်လိုက်ကြမှာ သူတို့က ကျုပ်တို့
အလုပ်လုပ်နေတုန်းတော့ ခွေးတွေ ဝက်တွေလို နေနေရတာကို ဂရုမစိုက်ကြ
ဘူး။ သပိတ်လည်း မှောက်လိုက်ကြရော ကျုပ်တို့ကျန်းမာရေးကို တယ်ဂရု
စိုက်လာကြတော့တာပဲ...'

ထို့နောက် ၎င်းသည် ဆရာဝန်ဘာတန်အား လန်ဒန်နှင့် တွေ့ဆုံရန်
ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ လန်ဒန်ကား သူတို့ဝင်သွားမှပင် အိပ်ရာက နှိုးလာ
လေသည်။

'ဘုရားရေ .... မနက်မိုးလင်းနေပြီလားဗျ... ' ဟု ၎င်းသည် ခုတင်ပေါ်
က ထထိုင်ရာက မေးလိုက်ရှာ၏။ မက်ကလည်း ၎င်းကို ဆရာဝန်ဘာတန်
နှင့် မိတ်ဆက်လိုက်ကာ၊ အကူအညီလူများ လိုမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြော
လိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားလူဘယ်နှစ်ယောက်လောက် လိုချင်သလဲ ဆရာဝန်ရဲ့...'

'ခင်ဗျားတို့ သပိတ်သမားတွေက စုစုပေါင်းလူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေ
သလဲ'

'၁၀၀၀နဲ့ ၁၅၀၀ ကြားမှာပဲ ဆရာဝန်...'

'ဒီလိုဆိုရင် အပြင်သို့ထွက်ကာ လူတစ်ယောက်အား ၎င်း၏ လက်ရုံး
ဆစ်အား ရှာဖွေခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ...
အင်ဒါဆင်၏ ကွင်းပြင်တွင် ထိုနေ့နံနက် ၁၀ နာရီတွင် အစည်းအဝေး
ကျင်းပရန် ချိန်းဆိုထားပြီး၊ အင်ဒါဆင်ခြံသို့ သပိတ်သမားများအားလုံး
မကြာခင် ရွှေ့ပြောင်း လာကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို မက်အား ပြောပြနေ

လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ဆမ်ရောက်လာကာ ဆရာဝန်ဘာတန်နှင့်အတူ သပိတ်စခန်းအကွက်ချ စီစဉ်ရန် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

‘ဒီလူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ’ဟု မက်က လန်ဒန်အား ဆရာဝန် ဘာတန်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည် ‘ရုပ်ကြည့်တော့ မိန်းမလျှာ လိုလို ဘာလိုဖြစ်နေပေမယ့်လည်း သတ္တိတကယ်ကောင်းတဲ့လူဗျာ၊ အလုပ် လုပ်ရာမှာလည်း အင်မတန်နဲ့စပ်သေချာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ လန်ဒန် စားစရာများ ဘာရှိသလဲဗျာ...’

‘ပေါင်မှန်တစ်လုံးနဲ့ ဒိန်ခဲတော့ရှိသဗျာ ...’

‘ဒီလိုဆိုထုတ်လာဗျာ ဂျင်နဲ့ ကျုပ်က ညက ထမင်းစားဖို့ မေ့သွားခဲ့ သဗျာ...’

“ကျွန်တော် ညတုန်းက တရားနိုးကြတော့ ထမင်းမစားရသေးတာ သတိရမိပါသဗျာ’ဟု ဂျင်က ပြုံးလျက် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။ တစ်ည လုံး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့် လူအများ၏ စကား တတွတ်တွတ်ပြောဆိုသံများ သည် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ နေသည် ကြည်လင်ထွန်းလင်း လာကာ နီရဲသော နေဝန်းကြီးက သစ်ပင်များ ကြားမှ ပြူထွက်လာလေ၏။

‘ဒါနဲ့ လန်ဒန် အစည်းအဝေးကျရင် ဒက်ကင်ကို သပိတ်ဥက္ကဋ္ဌကြီး တင်လိုက်ကြရအောင်လား ခင်ဗျားဘယ့်နယ်သဘောရသလဲဗျာ ...’

မက်က ပေါင်မှန်ပလုတ်ပလောင်းစားရင်းက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ သည်။ လန်ဒန်သည် မျှော်လင့်ချက်မကိုက်ဘဲဖြစ်သွားပုံ ရလေသည်။ ‘ဒက်ကင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ’ဟု ၎င်းက ဖြေးညင်းစွာ ပြန်ဖြေ လိုက်လေသည်။ ‘ဒက်ကင်ကို ကျုပ်သိခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ ...’

လန်ဒန်မျှော်လင့်ချက် မကိုက်ဖြစ်သွားသည်ကို သိသော မက်ကလည်း ရှင်းရှင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တည့်တည့်ပဲ ပြောမယ် လန်ဒန် .... ခင်ဗျား ဆိုရင် ဥက္ကဋ္ဌနေရာနဲ့ တော်တော်ကိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက စိတ်တို တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ။ ဒက်ကင်ကို ကြည့်ရတာတော့ ဘယ်တော့မှ စိတ်တိုတတ်ပုံမရဘူး။ ကျုပ်တို့သပိတ်ခေါင်းဆောင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကသာ

စိတ်တို့ပြီး တစောက်ကန်းလျှောက်လုပ်ကုန်ရင် ကျုပ်တို့ အရေးတော်ပုံကြီး ပျက်သွားတော့မှာပဲ'

မက်ကို ခုလို ရှင်းရှင်းဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်းကို လန်ဒန်ကလည်း ကျေနပ်စွာ လက်ခံလိုက်လေသည်။ 'အေးဗျာ ကျုပ်က စိတ်ထိန်းနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒက်ကင်အကြောင်းကို ခင်ဗျားပြောတာကလည်း မှန်တယ်။ သူက စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ်ဘူးဗျ။ အမြဲတမ်း ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဟွက်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ အခြေအနေက ဆိုးလာလေလေ ဒက်ကင် ငြိမ်လေလေပဲဗျ . . .'

'ဒီလိုဆိုရင် အစည်းအဝေးကြီးကျတော့ ဒက်ကင်ကို ဥက္ကဋ္ဌတင်ဖို့ ခင်ဗျားက ထောက်ခံပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား . . .'

'စိတ်ချပါ . . .'

'ဘတ်(က်) ဆိုတဲ့လူ အကြောင်းတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ လန်ဒန် ဒါပေမဲ့ ဒက်ကင်နဲ့ ခင်ဗျားက သူ့ကို ဝိုင်းထိန်းနိုင်ကြမယ်ထင်ပါရဲ့။ ကဲ အင်ဒါဆင်ရဲ့ ခြံကို ပြောင်းကြရင်လည်း ခပ်စောစော ပြောင်းကြတာကောင်းတယ်။ ဒီခြံက တော်တော်ဝေးတာဗျ . . .'

'သပိတ်ဖျက် အလုပ်သမားတွေ ဘယ်တော့ရောက်လာကြမယ်ထင်သလဲ မက်'ဟု လန်ဒန်က ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

'မနက်ဖြန်မတိုင်မီတော့ လာကြဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး လန်ဒန်။ ဒီခြံပိုင်ရှင်တွေကလည်း ကျုပ်တို့ သပိတ်ကြီးကို သိပ်အလေးအနက်ယူဆပုံကို မရသေးပါဘူး . . .'

'အလုပ်သမားသစ်တွေ ရောက်လာတော့ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ကြမှာလဲ . . .'

'ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ဘူဟာရုံမှာ သွားကြိုကြရမှာပေါ့ဗျာ . . .'

သူသည် စကားရပ်လိုက်ကာ တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ အပြင်ဘက်မှ စကားတကွတ်ကွတ် ပြောနေကြသံများသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်ဆူညံလာကြပြန်သည်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင်ကား လန်ဒန်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ အပြင်တွင် လန်ဒန်ချထားသည့်

အစောင့် ၃ ယောက်က တံခါးဝကို ပိတ်ဆို့ရပ်ထားကြကာ၊ ၎င်း၏ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ကား ရင်ဘတ်တွင် မြို့သူကြီးလက်ထောက် ကြယ် ပွင့်တံဆိပ်ကလေးတွေ တပ်ထားကြသော တစ်ယောက်စီ ရပ်နေကာ၊ ၎င်း တို့၏ လက်အသီးသီးတွင်တော့ နှစ်လုံးပြူးသောနတ်တစ်လက်စီ ကိုင်ထား ကြလေ၏။ ခြံအုပ်သည် အစောင့်တွေကိုကျော်၍ လန်ဒန်အား လှမ်း၍ကြည့် လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် စကားပြောချင်တယ် လန်ဒန် . . .’

လန်ဒန်က မက်အား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ မက်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်လေသည်။ သပိတ်သမား လူအုပ်ကြီးကား ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ လန်ဒန်လည်း ခြံအုပ်က ၎င်း၏ ကိုယ်ရံတော် များကို အပြင်တွင်ထားခဲ့လျက် တစ်ယောက်တည်းဝင်လာရန် ပြောလိုက် လေ၏။ ခြံအုပ်သည် ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက်မှ ၎င်း၏ သေနတ် ကိုင် ကိုယ်ရံတော် ၂ ယောက်ကို အပြင်တွင် ထားခဲ့ကာ၊ အထဲသို့ လှမ်းဝင် လိုက်လေသည်။ လန်ဒန်သည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာကို အလုပ်သမားတွေ ကြားရအောင် အပြင် မှာ ဘာလို့မပြောနိုင်ရတာလဲ’ဟု လန်ဒန်က ခြံအုပ်ကို စမေးလိုက်ပြန်လေ သည်။

ခြံအုပ်သည် မက်နှင့် ဂျင်ကို ထိုအခါမှ တွေ့သွားကာ စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးဖြစ်လာလေသည်။

‘ဒီလူနှစ်ယောက်ကို အပြင်ထုတ်လိုက်ပါ လန်ဒန် . . .’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ . . .’

‘ဒီမှာလန်ဒန် ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဘာသာ မသိ သေးပါဘူး။ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ကန်ထုတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားကို အလုပ်ပြန်ဝင်နိုင်ခွင့် ကျုပ်ကပေးနေတာဗျ . . .’

သူတို့ကို ကျုပ်က ဘာလို့ကန်ထုတ်ရမှာလဲဗျ၊ သူတို့က လူကောင်း တွေပဲ . . .’

‘သူတို့ ၂ ကောင်ဟာ အနီတွေဗျ။ အလုပ်သမားကောင်းတွေကို သက် သက်လိုက်ဆွပြီး ဒုက္ခပေးနေကြတဲ့ အကောင်တွေပါ။ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်

သမားတွေကို သူတို့က ဘာမှကရုစိုက်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သမားတွေကို ဆူဆူပူပူဖြစ်အောင် မြှောက်ပေးဖို့သာ သူတို့အလုပ်ဗျ၊ ဒီတော့ သူတို့ ၂ ကောင်ကို ခင်ဗျား ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်၊ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်သမားတွေအားလုံး အလုပ်ပြန်ဝင်နိုင်တယ် . . .’

‘သူတို့ကို ကျုပ်က ကန်ထုတ်လိုက်ပြီဆိုပါတော့ ကျုပ်တို့တောင်းတဲ့ လုပ်ခကို ခင်ဗျားတို့ တိုးပေးမှာလား’ဟု လန်ဒန်က ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

‘လုပ်ခတော့ တိုးမပေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခြံပိုင်ရှင်တွေက ခင်ဗျားတို့ သပိတ်မှောက်ခဲ့တာကို အရေးမယူဘဲ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ပြန်အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ် . . .’

‘ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ သပိတ်မှောက်ခဲ့ရတာ ဘာအကျိုးကျေးဇူးရှိမှာလဲဗျ . . .’

ခြံအုပ်သည် ရုတ်တရက် အသံကိုနှိမ်ချလျက် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဘာပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျားကသာ အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်ပြန်ဝင်ခိုင်းရင် ခင်ဗျားကို ခြံအုပ်လက်ထောက်ရာထူးပေးမယ်။ တစ်နေ့ ၅ ဒေါ်လာနဲ့ ခင်ဗျား အမြဲတမ်း ဒီမှာလုပ်သွားနိုင်တယ် . . .’

‘ဟောဒီက ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေအတွက်ကောဗျာ . . .’

‘ဒီတောင်ကြားက သူတို့ထွက်ခွာသွားကြမယ်ဆိုရင် သူတို့ကို တစ်ယောက် ဒေါ်လာ ၅၀ စီပေးလိုက်မယ် . . .’

ဂျင်သည် လန်ဒန်၏ မှန်ကုတ်တွေဝေနေသော မျက်နှာကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ မက်ကတော့ ပြုံးစပ်စပ်လုပ်နေ၏။ ‘ကျုပ်က ၂ ဖက်စလုံး ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ . . .’ဟု လန်ဒန်က မေးလိုက်ပြန်သည်။ ‘တကယ်လို့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားပြောတာတွေကို သဘောမတူဘူးဆိုရင်ကော . . .’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို နာရီဝက်အတွင်း ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရတော့မှာပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ တစ်အုပ်လုံးကို ကျုပ်တို့က နာမည်ပျက်စာရင်းထဲ သွင်းထားလိုက်ကြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘယ်နေရာကိုမှ သွားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ဘယ်နေရာမှ အလုပ်လုပ်နိုင်

တော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ကျုပ်တို့ဘက်မှာ အသုံးလိုလာရင် မြို့သူကြီး လက်ထောက်အရာရှိ ၅၀၀ တောင် ခေါ်သုံးနိုင်တယ်ကိုယ့်လူ။ ခင်ဗျားတို့ ဟာ ဘယ်နေရာမှာမှ နောက်ထပ် အလုပ်မရတော့အောင် ကျုပ်တို့က လုပ် နိုင်တယ် . . . ဟောဒီက ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ၂ ယောက်ကိုလည်း ကျုပ်တို့က တောင်ထဲသွင်းထားလိုက်ပါသေးတယ် . . .

လန်ဒန်သည် မက်ထံသို့ ညွှန်ကြားချက်တောင်းသည့်အလား၊ လှမ်း ကြည့်လိုက်လေသည်။ မက်ကမူ တမင်သက်သက် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်လေ သည်။

'ကဲ . . . ဘယ်နှယ်လဲ လန်ဒန် ကျုပ်ပြောတာဘယ်လိုလဲ . . . ခင်ဗျား အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်ပြန်ဝင်နိုင်ရင် ခင်ဗျားအတွက် တစ်နေ့ ၅ ဒေါ်လာ မှန်မှန်ရသွားတော့မှာပဲ . . .။ ဟောဒီခင်ဗျား မိတ်ဆွေအနီ တွေက ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုမှ ကူညီနိုင်ကြမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး . . .'

ဂျင်သည် ခံပြင်းမှုနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရိုလာမိလေသည်။ မက်က တော့ လန်ဒန်အား ကြည့်နေကာ၊ ခြံအုပ် သတိမထားမိသည့်အချက်ကို သတိပြုလာမိလေသည်။ လန်ဒန်၏ ကြီးမားလှသော ပခုံးများက လှုပ်ရှ တောင့်တင်းလာနေကြကာ လည်ဝတ်ကြီးက ပုတိုဝင်နေကြပြီး မျက်လုံး ကြီးတွေက တလက်လက် တောက်ပလာနေကြလျက်၊ ပါးများ နီရဲတက် လာနေကြခြင်းများပင် ဖြစ်လေသည်။ မက်သည် ရုတ်တရက် 'လန်ဒန် . . .'

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းခေါ်လိုက်မှ ၎င်း၏ ကိုယ်ကြီးက ပြန်လည် ပျော့ကျသွားလေ၏။ ဤတွင် မက်က ခပ်သွက်သွက်ပြောလိုက်လေသည်။

'ကျွန်တော်တို့လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုရှိတယ် လန်ဒန် . . . ဟောဒီ ခြံအုပ် မင်းဒီမှာရှိနေတုန်း၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို အစည်းအဝေး ခေါ်ကြရအောင်လား . . . သူတို့ကို ကျုပ်တို့ကရောင်းစားဖို့ ဟောဒီခြံအုပ် မင်းက ကျုပ်တို့ကို ဘာတွေပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို အလုပ်သမားတွေကို ပြော ပြပြီး ကျုပ်တို့လက်ခံဖို့၊ မခံဖို့ သူတို့ကို မဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခိုင်းရအောင်လား။ ကဲ ပြီးတော့ အလုပ်သမားတွေကို ခြံအုပ်မင်းကို နီးရာသစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချသတ်မပစ်လိုက်ကြအောင်လည်း ကျုပ်တို့က ဟော်တော်ကာကွယ် ပေးရမှာပဲဗျ . . .'

ခြံအုပ်မင်းကား ဒေါသဖြင့် မျက်နှာကြီး နီရဲလာလေတော့သည်။

'ဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားပဲ လန်ဒန် . . . လက်ခံချင်ခံ မခံရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီခြံထဲက ထွက်သွားကြပေတော့ . . .

'ကျုပ်တို့ ထွက်သွားမလို့ပါပဲဗျာ . . .' ဟု မက်က ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

'မင်းတို့တတွေအားလုံး ဒီအရပ်က ထွက်သွားကြရမှာကို ပြောနေတာ ကွ၊ မင်းတို့မသွားရင် တို့က သွားအောင် မောင်းထုတ်ပစ်ရမှာပဲ . . .'

'ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် တို့ကို မောင်းမထုတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားတွေ စခန်းချဖို့ ပုဂ္ဂလိကပိုင် မြေကွက်ရှိနေပါတယ်ဗျ၊ အဲဒီမြေရှင်က ကျုပ်တို့ကို လာနေနိုင်ပါတယ်လို့ ခွင့်ပြုထားပြီးပါပြီ . . .'

'မဟုတ်နိုင်တာပဲဗျာ . . .'

'ဒီမှာ နားထောင်စမ်း ကိုယ့်လူ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ရံတော် ၊ ယောက် ဒီက ဘေးမထိ ရန်မပြန်သွားနိုင်အောင် ကျုပ်တို့က အလုပ်သမားတွေကို မနည်းကြိုးစား ထိန်းပေးရမှာဗျ၊ အခြေအနေပိုဆိုးအောင် လုပ်မနေပါနဲ့ . . .'

'မင်းတို့က ဘယ်သူ့မြေပေါ်များ သွားနေနိုင်မှာလဲ . . .'

မက်က ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ တင်းမာစွာ ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ 'ကျုပ်တို့က အင်ဒါဆင်ရဲ့ မြေပေါ်မှာ သွား စခန်းချ ကြမလို့ပဲ ကိုယ့်လူ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဒီမြေပေါ်က ကျုပ်တို့ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျုပ် သိထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ လက်ခံရမလားဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့က အင်ဒါဆင်ကို လက်စားချေဖို့ ကြံစည်ကြဦးမှာပဲ . . . ဒီတော့ ခင်ဗျားကို . . . ကျုပ် အခု ကတည်းက ... ပြောထားလိုက်ပါရဲ့ . . . ခင်ဗျားတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကများ အင်ဒါဆင်ကို လက်ဖျားနှင့်ထိရင် ဒါမှမဟုတ် အင်ဒါဆင်ရဲ့ သစ်တစ်ပင်ကို လက်ဖျားနှင့် လာထိရင် ကျုပ်တို့အလုပ်သမား ၁၀၀၀ က ထွက်လာကြတော့မှာပဲ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာလည်း မီးခြစ်ဘူး တစ်ဘူးစီ ရှိကြလိမ့်မယ်ဗျ၊ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား . . . ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့က ခြိမ်းခြောက်တယ်လို့ ယူဆချင် ယူဆကြ . . . ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား

တို့က အင်ဒါဆင်ရဲ့ခြံကို တစ်ခုခုလာလုပ်ရင် . . . ဒီတောင်ကြားထဲမှာ ရှိသမျှ ခြံတိုင်း အိမ်တိုင်းကို ကျုပ်တို့က ပြာကျအောင် မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြတော့မှာပဲ . . .’

မက်မှာ ဒေါသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ထွက်လာလေသည်။ သူ့ရင်အုပ်ကြီးမှာလည်း လှိုင်းကြွလှုပ်ရှားလျက်ရှိနေ၏။

ခြံအုပ်သည် လန်ဒန်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ “တွေ့သလား လန်ဒန် . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်ဆိုတာကို . . . မီးရှို့မှုနဲ့ဆိုရင် ထောင်ဘယ်နှစ်နှစ် ကျနိုင်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိထားသလား . . .’

‘ဟေ့လူ ခင်ဗျားထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ဗျာ . . .’ လူ လန်ဒန်သည် ရှုပ်တည်းထားရသော အသံကြီးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ ခင်ဗျား ထွက်မသွားရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်မိလိမ့်မယ် . . . ကဲ . . . ဒီလူကို ပြန်ခိုင်းစမ်းပါဗျာ။ ကြာရင် ကျုပ်စိတ်ကို နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး . . .’

ခြံအုပ်သည် ကိုယ်ကြီးယိမ်းထိုးနေသော လန်ဒန်ရှေ့မှ နောက်ဆုတ်သွားကာ တံခါးကို ကပျာကယာ ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ “ကြည့်စမ်း . . . ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ခြိမ်းခြောက်တယ်”ဟု လည်း ရေရွတ်လိုက်ရာ မက်က ‘ခင်ဗျားမှာ သက်သေမရှိပါဘူး’ ဟု ကပျာကယာ လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ခြံအုပ်သည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကာ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် စီခြံရံလျက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ စုရုံးနေကြသော အလုပ်သမားများထံမှကား ဘာသံမှ ထွက်မလာကြချေ။ ၎င်းတို့သည် စိတ်ဆိုးနေကြသော မျက်လုံးများနှင့် ၎င်းတို့ကြားထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားကြသည့် လူသုံးယောက်ကို လိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။ ထိုလူသုံးယောက်က ကားတစ်စီးပေါ်တက်ကာ ခောင်းထွက်သွားကြသည့်တွင်မှ လန်ဒန်၏ ပွင့်နေသောတံခါးဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြပြန်လေ၏။ လန်ဒန်သည် တံခါးတွင် ရုတ်တရက် အားအင်ကုန်ခမ်းနေသူအလား မှီရပ်လျက်ရှိနေ၏။ မက်သည် တံခါးဝတွင် ပေါ်လာကာ၊ လန်ဒန်၏ ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်လေ၏။ မက်သည် အလုပ်သမားများအား အော်ပြောလိုက်လေသည်။

‘နားထောင်ကြစမ်း . . . ရဲဘော်တို့ . . . ဟို . . . လူတွေမသွားခင်

ခင်ဗျားတို့ကို ဒီအကြောင်း ... မပြောရဲခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ဟိုလူတွေကို
 ငယ်တေးသလို . . . တောကြမှာစိုးလို့ပါပဲ။ ခြံအုပ်က လန်ဒန်ဆီလာပြီး
 ခင်ဗျားတို့ကို ရောင်းစားဖို့ ပြောသွားခဲ့တာပဲ။ လန်ဒန်ကို သူတို့က အမြဲ
 ဘမ်းအလုပ်ပေးပြီး . . . ခင်ဗျားတို့ကို သပိတ်ပြန်လုန်ခိုင်းမလို့တဲ့လေ’
 လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဒေါသသံကြီးသည် အံ့ကြွတက်လာရာ မက်က လက်
 နှင်ဖက်ကို မြှောက်လျက် စကားဆက်လိုက်ပြန်လေသည်။

‘နေကြစမ်းပါဦး ခင်ဗျားတို့ ဒေါသထွက်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့
 မှတ်ထားကြဖို့ကို ကျုပ်က ပြောနေတာပါ။ လန်ဒန်ကို သူတို့က ငွေပေးဝယ်
 ခဲ့ပေမယ့် လန်ဒန်က ခင်ဗျားတို့ကို ရောင်းမစားခဲ့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
 မှတ်ထားကြဖို့ပါပဲ။ ကံ ခဏကလေး တိတ်တိတ်နေပြီး ကျုပ်ပြောတာကို
 နားထောင်ကြစမ်းပါဦး။ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကသွားကြရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့
 စခန်းချဖို့ ခြံတစ်ခြံရထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စည်းကမ်း
 ရှိကြရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ကားရှိတဲ့လူတွေက မိန်းမတွေနဲ့
 ကလေးလေးတွေရယ် ပြီးတော့ လူသယ်လို့မရတဲ့ ပစ္စည်းတွေရယ်ကို သယ်
 ယူပေးကြပါ။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ခြေလျှင်လျှောက်ကြရမှာပဲ။ အဲ ...
 ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့က အခုနေတော့ ဘာမှအကြမ်းပတမ်း မလုပ်ကြပါနဲ့ဦး။
 ခင်ဗျားတို့ ပြင်ဆင်နေကြတုန်း သပိတ်ကော်မတီဝင်တွေက လန်ဒန်နှင့်
 လာတွေ့ကြပါ ...’

မက်၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူအုပ်ကြီးသည် ဆူဆူ
 ညံညံ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် တဲရုံကြီးအတွင်း
 မှ အိုးခွက်ကောင်း စသည်တို့ကို ယူလာကြကာ မြေကြီးပေါ်တွင် စုပုံထား
 လိုက်ကြလေသည်။ လူတိုင်းမှာပင် အားရတက်ကြွနေကြကာ ရယ်မောသံ
 စကားပြောသံများသည် တစ်ခြံလုံးတွင် ဆူညံနေလေတော့၏။

လန်ဒန်သည် ကော်မတီဝင်များအား အခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်ကာ
 တံခါးပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ၎င်းတို့သည် တည်ကြည်ရင့်ကျက်သော
 မျက်နှာထားများနှင့် . . . ထင်းရှူးသေတ္တာများပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စောင့်
 စားနေလိုက်ကြလေသည်။

‘လန်ဒန် ကျွန်တော်တို့ကို စကားပြောပါရစေဗျာ’ဟု မက်က ခွင့်တောင်း

လိုက်ရာ လန်ဒန်က ကြည်ဖြူစွာပင် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်က နေရာတကာမှာ ဆရာလုပ်တယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့ဗျာ . . . ကျွန်တော့်မှာ ဒီကိစ္စမျိုးအတွေ့အကြုံရှိနေလို့ပါ။ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လို အခက်အခဲမျိုးတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြနိုင်ပါတယ် . . .’

‘ပြောပါလေ . . . ကျုပ်တို့ နားထောင်ပါ့မယ်’ ဟု ကော်မတီဝင်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့အလုပ်သမားတွေ ခက်တာက အဲဒါပဲဗျ။ တစ်ချိန်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ တက်ကြွနေပေမယ့် နောက်တစ်ချိန်မှာ ကျတော့ စိတ်ပျက်ချင်လာကြတာမျိုးလား။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့လုပ်ရမှာက အလုပ်သမားတွေကို အရမ်းကာရောလည်း မတက်ကြွစေဘဲ၊ စိတ်လည်း မပျက်ကြရအောင် ကြည့်ထိန်းပေးဖို့ပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်က အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်။ ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားပြီး လက်ခံလို့ရှိရင် အလုပ်သမားတွေကို ဆန္ဒပေးဆုံးဖြတ်ခိုင်းပါ။ သပိတ်တွေ အများအားဖြင့် ပြိုကွဲရတာဟာ စည်းကမ်းမရှိလို့ပဲဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က အလုပ်သမားတွေကို သပိတ်တပ်စုကလေးတွေဖွဲ့ပြီး တပ်စုတစ်စုတိုင်းမှာ တပ်စုတစ်စုခေါင်းဆောင်ကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခိုင်းကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ။ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရတဲ့ ခေါင်းဆောင်တိုင်းကလည်း ကိုယ့်တပ်စုကို တာဝန်ယူရမယ်။ အဲသလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အထိန်းရလွယ်မှာပဲ . . .’

မက်၏ အကြံပေးချက်ကို ကော်မတီဝင်များက အနည်းငယ် ပြန်လည်ဆွေးနွေးကြပြီးနောက်၊ အားလုံးက လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

‘ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင် အစည်းအဝေးကြီးကျ ဒီကိစ္စတင်ရအောင် အလုပ်သမားတွေကို ခင်ဗျားတို့ သွားဆွေးနွေးကြပါတော့ ဂျင်။ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်နားမှာ နေဗျာ . . .’

‘ခင်ဗျား ကျုပ်နားမှာနေပါ ဂျင်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အသုံးလိုရင်လို့ မှာဗျ . . .’

အင်ဒါဆင်၏ မြဲကြီးရှိ ၅ ဧကကွင်းပြင်ကြီးမှာ ၃ ဘက် ၃ တန်တွင် သစ်
 တော်သီးပင်များက ဝိုင်းရံထားလျက် စတုတ္ထဘက်တွင်ကား တောလမ်း
 ကလေးတစ်လမ်း နယ်နိမိတ်ခြားထားလေသည်။ သပိတ်မှောက် အလုပ်
 သမားများသည် ဆူညံရယ်မောလျက် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာ
 ကြရာ၊ အားလုံးသူတို့အတွက် အသင့်ပြင်ထားနေသည်ကို တွေ့ကြရလေ
 သည်။ စခန်း၏လမ်းများကို ငုပ်တိုင်များစိုက်လျက် သတ်မှတ်ထားကာ
 စုစုပေါင်း လမ်း ၅ လမ်းရှိလျက် လမ်းဆုံတိုင်းတွင် အိမ်သာအတွက် တွင်း
 ကြီးတစ်တွင်းစီ တူးထားပြီး ရှိနေလေ၏။

စခန်းကို မဆောက်ကြခင် . . . အလုပ်သမား လူထုအစည်းအဝေး
 ပွဲကြီးကျင်းပကာ၊ ဒက်ကင်အား သပိတ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ကြ
 လေသည်။ ၎င်းနောက် ဒက်ကင်ရွေးချယ်သည့် အလုပ်အမှုဆောင်ကော်
 မတီအဖွဲ့ကိုလည်း အတည်ပြုကာ သပိတ်တပ်စုများ . . . ဖွဲ့စည်းဖို့ကို
 လည်း အားတက်သရော လက်ခံလိုက်ကြလေ၏။

စခန်းကိုစတင်ဆောက်လုပ်နေကြစဉ်မှာပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး
 ပုလိပ် ၅ ယောက်သည် လမ်းပေါ်သို့ရောက်လာကြကာ ဆိုင်ကယ်များကို
 မှီရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။ ဆရာဝန် ဘာတန်၏ ကြီး

ကြပ်မူဝယ် တံရှင်များကို စနစ်တကျ ထူထောင်လိုက်ကြလေသည်။ အလုပ်သမားများ၏ ကားအိုကားစုတ် ၁၀၀ နီးပါးမှာလည်း လမ်းကို မျက်နှာပြုလျက် စီတန်းရပ်ထားကြလေသည်။ ရွက်ဖျဉ်တဲအဟောင်းများကို ထိုးတိုင်း ဆရာဝန်ဘာတန်က ပထမဦးစွာ ရွက်ဖျဉ်များကို ဆပ်ပြာနှင့် စင်ကြယ်အောင်ဆေးကြောခိုင်းခဲ့လေသည်။

မြီပိုင်ရှင် အင်ဒါဆင်သည် သူ၏မြေပေါ်၌ အလုပ်သမားများ၏ သပိတ်စခန်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်ကို စိတ်ပူပန်သောမျက်လုံးများနှင့် လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။ မွန်းတည့်အချိန်တွင်ကား စခန်းကြီးသည် ပြီးသွားတော့ရော၊ အလုပ်သမားပေါင်း ၉၀၀ ခန့်သည် ရသမျှတောင်းစုတ်ပလုံးစုတ် အိုးခွက်များကိုယူလျက် အင်ဒါဆင်၏ သစ်တော်သီးများကို တပျော်တပါးကြီး တက်ခူးပေးကြလေတော့သည်။ နေဝင်သည့်အခါတွင် သစ်တော်သီးအားလုံးကို ခူးပြီး သွားကြတော့ကာ၊ သစ်တော်သီးအပြည့်ထင်းရှူးသေတ္တာများမှာ အင်ဒါဆင်၏ ကျီထဲတွင် အသင့်သိုလှောင်ထားရှိနေလေတော့၏။

ဒစ်ကလည်း မြို့ထဲတွင် သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ခဲ့လေရာ . . . သူခေါ်သမျှ . . . မြို့ကို စေလွှတ်လိုက်သည့် ထရပ်ကားကြီးသည် ရွက်ထည်တဲမျိုးစုံကို တင်ဆောင်လျက် ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုရွက်ထည်တဲများကိုလည်း စခန်းကြီး၏ လမ်းများတွင်ထပ်၍ ထိုးလိုက်ကြလေသည်။

ထမင်းချက်ပြုတ်ခြင်းတာဝန်ကိုလည်း ဘာတန်ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်ခဲ့လေသည်။

နေဝင်သွားသည့် အခါတွင် ကားစောင့်ကြည့်နေသော မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပုလိပ် ၅ ယောက်ကို မြို့သူကြီးကြီးလက်ထောက်အရာရှိ ၅ ယောက်က တာဝန်ယူလိုက်ကြလေသည်။ ခေတ္တမျှ ၎င်းတို့သည် လမ်းပေါ်တွင် စစ်သားများအလား ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ဟန်ပြနေကြပြီးမှ လမ်းဘေးမြောင်းထဲတွင် ဆင်းကာ သပိတ်စခန်းကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

စခန်းတွင်ကား မီးရောင်များသည် နည်းပါးလှကာ။ ရွက်ဖျဉ်တဲအချို့

မှာက လက်ဆွဲမီးအိမ်များကို ထွန်းကြလေသည်။ စခန်းကြီး၏ ၁ လမ်းတွင် ကား သပိတ်ခေါင်းဆောင်ဒက်ကင်၏ ရွက်ဖျဉ်တဲကြီးက ရှိနေလေသည်။ သို့တဲကြီးမှာ ကြီးမားလှကား၊ အခန်း ၂ ခန်းခွဲထားနိုင်လောက်သည်။

မှောင်လာသည့်အခါ၌ လန်ဒန်၊ မက်နုနှင့် ဂျင်တို့သည် ထိုတဲကြီးဆီ သို့ လျှောက်သွားကာ အထံသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ တဲတွင်းဝယ်ကား၊ ဒက်ကင်နှင့်အတူ မျက်နှာမူန်ကုတ်ကုတ်နှင့် အိုင်းရစ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဘတ်(က်)ဆိုသူက ပုလိပ်များကို ရန်ရှာချင်သည့်စကားပြောနေရာ ဒက်ကင်က ပုလိပ်များကို ဘယ်မှသွားရန် မစရန် သတိပေးလိုက်လေသည်။ မက်ကား . . . ဆရာဝန် ဘာတန်အတွက် စိတ်ပူနေကာ၊ ၎င်းသွားလေရာသို့ ကိုယ်ရဲတော်များ ထည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုလိုက်ရာ မက်က ချက်ချင်းပင် ဘတ်(က်)အား ထိုတာဝန်ဆောင်ရွက်ခိုင်းစေလေသည်။

၎င်းနောက်သူတို့သည် သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားများကို အစားထိုး ဝင်လုပ်မည့် အလုပ်သမားသစ်များ မနက်ဖြန်တွင် ရောက်လာကြမည့်အရေး ကို ဆွေးနွေးနေလိုက်ကြလေသည်။

‘သူတို့ မနက်ဖြန် မီးရထားနဲ့ ရောက်လာကြမှာဆိုရင် ကျုပ်တို့က သူတို့ကိုသွားပြီး အခြေအနေကို ရှင်းပြကြရအောင်လားဗျာ’ဟု ဒက်ကင်က အကြံပေးလိုက်ရာ မက်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျာ’ ဟု မက်က စကားဆက်လိုက်ပြန် လေသည်။ ‘ပုလိပ်တွေက ကျုပ်တို့ကို ဘူတာရုံမရောက်ခင် လမ်းက ဆီး တားကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က မိုးမလင်းခင်ကလေးမှာ လူတွေကို တစ်သုတ်စီ ခွဲလွှတ်မှဖြစ်မယ်ဗျာ . . .’

ဒက်ကင်ကလည်း မက်၏အကြံကို အားရစွာ လက်ခံလိုက်ကြလေ သည်။ သို့ရာတွင် ညတွင်းချင်း ထိုအကြောင်းကို အလုပ်သမားများအား အသိမပေးဘဲ ထားလိုက်ဖို့ကို အားလုံးက သဘောတူညီလိုက်ကြလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် ဘတ်(က်) သည် တဲတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာကာ ဆရာဝန် ဘာတန်၏ တဲတွင်း၌ အလုပ်သမား ၁၀ ယောက် အစောင့်ချထားခဲ့ကြောင်း ကို အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် စခန်းထဲ၌ ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေရာ

တဲတွင်းမှ လူ ၆ ယောက်သည် ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ဆူညံ
နေကြသူများကား လမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည့် လူတစ်စုပင်ဖြစ်လေ
ရာ ဒက်ကင်သည် ထိုသူများအထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့လေ၏။

‘ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ . . .’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ’ဟု လမ်းပေါ်က အသံတစ်သံက စိတ်ဆိုးစွာ ပြန်အော်
လိုက်လေသည်။ ‘ခင်ဗျားတို့လူတွေက ကျုပ်တို့ကို ခဲတွေနဲ့ လှမ်းပေါက်နေ
တယ်ဗျ။ နောက်တစ်ခါကျုပ်တို့ဘက်ကို ခဲတွေကျလာရင်တော့ ကျုပ်တို့
ကလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှန်မှန် သေနတ်နဲ့ ပြန်ပစ်ရလိမ့်မယ် ကြားရဲ့လား . . .’

မက်သည် သူ့ဆားတွင်ရပ်နေသည့် ဂျင်ဘက်သို့လှည့်ကာ တိုးတိုးပြော
လိုက်လေသည်။ ‘သူတို့က သေနတ်နဲ့ ပစ်ရင်လည်းအကောင်းသား။ ဂျင်
တစ်ခုခုဖြစ်မလာရင် ဒီတစ်ခုနေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ တစ်စတစ်စ
ပြိုကွဲလာကြလိမ့်မယ်ဗျာ အချင်းချင်းတောင် ပြန်ချကုန်ကြလိမ့်မယ် . . .’

လန်ဒန်သည် အလုပ်သမား တစ်စုထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ပုလပ်များအား
ရန်မစကြဖို့ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုပြီး လူစုခွဲခိုင်းလိုက်လေသည်။ အလုပ်သ
မားများက လန်ဒန်၏ စကားကိုနာခံကာ လူစုကွဲသွားကြသည့်အခါတွင်မှ
မက်ကလည်း ဂျင်ကိုခေါ်ကာ ဆရာဝန်ဘာတန်အား လိုက်ရှာပြန်လေ၏။

ဆရာဝန်ဘာတန်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်။
ရေနံဆီမီးရောင်အောက်တွင် အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းအား
ပတ်တီးစည်းပေးသည်ကို ၎င်းတို့တွေ့ကြရလေသည်။ ဘာတန်သည်
တော်တော်ပင်ပန်းလျက်ရှိနေကာ သစ်တော်သီးခြုံထဲသို့ အေးအေးဆေးဆေး
သွားထိုင် အနားယူလိုက်ဦးမည်ဟု ၎င်းက မက်အားပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့လို့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါ
ရစေလားဗျာ’ဟု မက်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဘာတန်က ကြည်ဖြူစွာပင် ခွင့်
ပြုလိုက်လေ၏။

‘မက် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အတွက် လူဆန်းတစ်ယောက်ပဲဗျာ . . .’

၎င်းတို့သုံးယောက်သား သစ်တော်သီးပင်များ ကြားမှလျှောက်လာ
ကြရင်း ဘာတန်က ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ‘ခင်ဗျားဟာ
လူတွေနဲ့ စကားပြောတိုင်းပဲ ဒီလူတွေရဲ့ စကားပြောပုံကို အတုယူပြီးစကား

ပြောတတ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ လန်ဒန်ကို ဒက်ကင်တို့နဲ့ ရှိနေရင် သူ့သို့ပြော
သလို ပြောတတ်တယ်။ ကျုပ်နဲ့ကျတော့လည်း ကျုပ်ပြောသလို ပြောတတ်
တာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ အခန်းအမျိုးမျိုး ကနေရတဲ့ သဘင်သည်တစ်ယောက်
လိုပါပဲ. . .

'ကျွန်တော်က ဟန်လုပ်ပြီး ဒီလိုပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ' ဟု
မက်က ပြန်လည်ဖြေရှင်းလိုက်လေ၏။ စကားပြောရာမှ ခံစားမှုလည်း
ပါတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ခံစားရမှု အလိုက်စကားပြောမိတာပဲ။
တမင်လုပ်ပြီးပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပြီးတော့လည်း ဒေါက်တာ...
လူတွေဟာ သူတို့ ပြောသလို မပြောတတ်တဲ့လူတွေအပေါ်မှာ သံသယရှိ
တတ်ကြတယ်ဗျ။ လူတစ်ယောက်ကို သူ့နားမလည်တဲ့ စကားလုံးတစ်လုံး
သုံးပြောတာ သူ့ကို စော်ကားသလိုဖြစ်နေတာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ
ထုတ်မပြောဆိုမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ကြိတ်ချဉ်သွားတော့တာပေါ့။ ခင်ဗျား
တော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ... အလုပ်သမားတွေကိုယ်တိုင်က
ခင်ဗျားဟာ သူတို့နဲ့ မတူတဲ့လူဆိုတာကို လက်ခံထားတာကလား။ ဒီတော့
ခင်ဗျား ပြောပေမယ့်လည်း သူတို့က ခွင့်လွှတ်တတ်ကြပါတယ် . . .'

မက်နှင့် ဆရာဝန်ဘာတန်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ
သစ်တော်သီးပင်အိုကြီးတစ်ခုကို ကျောမှိုထားလိုက်ကြလေသည်။ ဂျင်က
၎င်းတို့ရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွေလျက် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားဟာလည်း ကျွန်တော်အတွက်တော့ လူဆန်းတစ်ယောက်ဖြစ်
နေတာပဲ ဒေါက်တာ . . .' ဟု မက်က စကားခက်လိုက်ပြန်လေသည်။
'ခင်ဗျားဟာ ပါတီဝင်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ
ကျွန်တော်တို့နဲ့ တောက်လျှောက်ပေါင်းခဲ့တာပဲ . . . ခင်ဗျားက ကျွန်တော်
တို့တိုက်ပွဲတွေမှာ ဝင်ကူနေလို့လည်း ခင်ဗျားမှာ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ ရှိခဲ့
တာမဟုတ်ပါဘူး . . . ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့လို ယုံကြည်လျက်ရှိနေ
သလား။ မရှိဘူးလားဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့မသိရပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ
အလုပ်ကိုသာ အစဉ်တစိုက်လုပ်နေခဲ့တာပဲ . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်
အရင်ကလည်း ကွင်းဆင်းခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ယုံကြည်
ချက်ကို လက်ခံထားသေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်မိတာ

ပဲဗျာ . . . '

ဆရာဝန်ဘာတန်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ရယ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ တော်တော်ပြောရခက်တာပဲဗျာ . . . ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိတာတွေတချို့ကို ကျွန်တော်ပြောပြနိုင်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို ခင်ဗျားတို့က ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မှာဗျာ . . . '

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ကြားပါရစေ . . . '

'ခင်ဗျားကပြောတယ် . . . ကျွန်တော့်မှာ ယုံကြည်ချက်မရှိဘူးတဲ့ . . . အဲသလို ယုံကြည်ချက်မရှိဘူးဆိုတာကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတာနဲ့ အတူတူ ဖြစ်နေတာပဲဗျာ။ အရင်ကလည်း ကွန်မြွန်းလို့ခေါ်တဲ့လူတွေ သာတူညီမျှ စုဝေးနေထိုင်ခဲ့တာ ရှိခဲ့ပါပြီ။ ရှေ့ကိုလည်း ရှိဦးမှာပါပဲ . . . ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ပါတီသမားတွေသာ ဒီစနစ်ကိုရောက်ရင်၊ တာဝန်ကုန်ပြီလို့ ထင်နေကြတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဟာမှ ရပ်မသွားပါဘူး မက် . . . ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုကို မနက်ဖြန် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီဆိုပါတော့ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ အကောင်အထည်ပေါ်လာပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စတင် ပြောင်းလဲနေတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ယုံကြည်သလို လူတွေဟာ အကျိုးတူ ခံစားချက်အတွက် စုပေါင်း လုပ်ကိုင်နေထိုင်တဲ့စနစ်ကြီးကို ထူထောင်နိုင် လိုက်ပြီဆိုပါတော့ ဒီစနစ်ကြီးဟာလည်း စတင်ပြောင်းလဲသွားဦးမှာပဲဗျာ...'

'ဒီလိုဆို.....ခင်ဗျားကကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ဟာ မကောင်းဘူး လို့ ထင်နေတာပေါ့.....'

ဘာတန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ 'ကဲ...ကြည့်ပေတော့... ကျွန်တော်တို့ဟာ နောက်ဆုံးတော့ ဒီပြဿနာကိုလည်း ပြန်ရောက်လာရ တော့တာပဲ.....ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သိပ်မပြောချင်တာဗျာ...ဒီမှာမက်... ကျွန်တော် အသိတွေကာပြည့်စုံပြီလို့မဆိုချင်ပါဘူး.....ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာ ရှိသမျှဟာ ဒီအသိကလေးပဲဗျာ.....ဒီတော့ကျွန်တော်က ဒီအသိကလေးနဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ကားလုံးကို မြင်ချင်တယ်ဆိုပါတော့...ကျွန်တော်အသိရဲ့ မျက်လုံးမှာ ကောင်းတာတို့ မကောင်းတာတို့ဆိုတဲ့ မျက်မှန်ကြီးတွေ တပ်မ ကြည့်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခုလုံးကို မြင်ချင်တယ်၊ သိချင်တယ်ဆို တာကို ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလားဗျာ.....'

‘နေစမ်းပါဦးဗျ...လူနေမှု စနစ်မတရားတာတို့...အမြတ်ထုတ်မှုစနစ် တို့ဆိုတာတွေဟာ မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ သူတို့အားလုံးမကောင်းဘူး ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားဝန်ခံရမှာပါပဲ...’

‘မက်ရယ်...မတရားမှုဆိုတာတွေဟာ နေရာတကာမှာ ရှိနေတာပဲ... ကျုပ်တို့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေမှာတောင် မတရားမှု ရှိနေတာပဲ... အကြောဆွဲ ရောဂါရဲ့မတရားမှု၊ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါရဲ့မတရားမှု၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ပိုးတွေ ရဲ့လူမိုက်ဆန်မှုတွေ... ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် ရုံးလုပ်ကွင်းပဲပေါ့ဗျာ...’

‘တော်လှန်ရေးနဲ့ကွန်မြူနစ်စနစ်ကတော့ လူနေမှုစနစ် မတရားတာကို ကုပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ...’

‘ဟုတ်ပြီလေ... ကျုပ်ပြောတဲ့မတရားမှုတွေကိုလည်း၊ ဆေးတွေ ကုပေး နိုင်တာပေါ့...’

‘ဒါပေမဲ့ တခြားစီပဲဗျာ...လူနေမှုစနစ်မတရားမှုတွေ စလုပ်နေတာက လူတွေပဲဗျာ...ခင်ဗျားရဲ့မတရားမှုတွေက ရောဂါပိုးကြောင့်ဖြစ်လာတာပဲ...’

‘ကျွန်တော်တော့ ခြားနားမှုသိပ်မမြင်ဘူးဗျာ...’

‘ဟာဗျာ...ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကြောဆွဲတဲ့ရောဂါဆိုတာကို နေရာတိုင်း မှာတွေ့နိုင်တာပဲ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါဆိုတာကိုလည်း သူ့ဌေးတွေ လူကုသ် တွေကလည်း ခံစားနေရတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်တော်သား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာလို့ပေါင်းနေရတာလဲ...’

‘ကျွန်တော် ကြည့်ချင် သိချင်လို့ ဆိုပါတော့ ခင်ဗျား လက်ကိုစားရှု ပြီး၊ အနာထဲကိုရောဂါပိုးတွေဝင်သွားရင် အနာရောင်လာပြီး ပြည်တည်တော့ တာပဲ... ရောင်လာတာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာရောဂါပိုးတွေကို တိုက် နေတာပဲဗျာ...ကိုက်တာ နာတာက တိုက်ပွဲပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကပဲ အနိုင်ရမလား၊ ရောဂါပိုးတွေကပဲ အနိုင်ရမလားဆိုတာကို ခင်ဗျားမပြော နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနာဟာတော့ စစ်မြေပြင်ကြီးပေါ့။ အခုခင်ဗျားတို့ သပိတ် တွေဟာလည်း ဒီအနာတွေလို့ပဲပေါ့ မက်။ အလုပ်သမားတွေအထဲကို တစ် ခုခုဝင်ပြီးသူတို့ဟာ ဆူပူထကြွလာကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီအနာရဲ့အရင်း အမြစ်ကို ကြည့်ချင်သိချင်တယ် မက်...’

‘ဒီသပိတ်ကိုလည်း ခင်ဗျားက အနာတစ်ခုလို့မြင်နေတာပေါ့ ဟုတ်

လား 'ဟု မက်က ပြန်မေးလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် မက် ... စုဝေးနေကြတဲ့လူတစ်စုဟာ အမြဲတမ်းတစ်ခုခု တော့ ဝင်ပြီးစွဲကပ်နေတတ်တာပဲ။ အခုသပိတ်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ အနာကြီးတစ်ခုလို့ ကျွန်တော်တော့မြင်နေမိတာပဲ.... အဲဒီအနာကိုကျွန်တော်က ကြည့်ချင်တယ်မက်လေ့လာချင်တယ် မက်။ လူတစ်ယောက်နဲ့လူစုဟာ မတူဘူးလေ။ လူစုထဲမှာရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူကိုယ်တိုင်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်အင်္ဂါတစ်ခုရဲ့ ကလာပ်စည်းတစ်ခုသာဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီလူစုကို ကြည့်ပြီးသူတို့ဟာ ဘယ်လိုဆိုတာကို သိချင်မိတယ်....'

'ခင်ဗျား ပြောတာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ...'

'ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ။ စုဝေးထားတဲ့လူတွေဟာ တစ်ခုခုလုပ်ချင်ပြီဆိုရင် စံတစ်ခုတင်ရတယ်ဗျ။ အဲဒီလူစုဟာ 'သာသနာမြေကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေလက်ထဲက ပြန်သိမ်းရဖို့ဘုရားသခင်က အလိုရှိတော်မူတယ်....'လို့ စံတစ်ခု တင်လာတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း 'လူနေမှုစနစ်ရဲ့ မတရားမှုကို ကွန်မြူနစ်ဝါဒနဲ့ သုတ်သင်ဖယ်ရှားပစ်မယ်....'လို့ စံတင်ကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့ဟာ သူတို့တင်တဲ့စံကို သိပ်ဂရုမစိုက်ကြပါဘူး။ လူစု လူဝေးကြီးဟာလှုပ်ရှားချင်တာ၊ တိုက်ချင်ခိုက်ချင်တစ်ခုပဲ ရှိမယ်ထင်တာပဲ။ အဲသလို ဘာသာရေးတို့၊ ဒီမိုကရေစီရေးတို့၊ ကွန်မြူနစ်စနစ်ထူထောင်ရေးတို့ဆိုတာတွေဟာ ဒီလူစုလူဝေးကြီးမှာအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂလိကလူရဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်ကို နှစ်သိမ့်စေဖို့သာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲလို့သာ ကျွန်တော်ပြောတာနော်....'

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ကတော့ ခင်ဗျားပြောသလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ.....'ဟု မက်က ကြေးကြော်လိုက်လေသည်။

'အေးလေဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တွေ့မိတာကတော့ အဲသလိုပဲ....ဗျ'

မက်သည်ထိုင်နေရာမှထကာ၊ ဆောင်းဘီမှ ဖုန်တွေကို ခါပစ်လိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားလာပြီး လေ့လာလွန်းအားကြီးရင် ဘာမှလုပ်ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်

ဘူးဗျ...'

ဘာတန်ကလည်း ထလိုက်လေသည်။ 'ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွေးတစ်ခုကို နားထောင်မယ့်လူ မရှိဘဲနဲ့ ထုတ်ပြောလိုက်ရတာက တော့ အဲဒီဟာတွေကို တော်တော်ပြတ်သားလာစေတာပဲဗျာ....'

သူတို့သုံးယောက်သားသည် အိပ်ပျော်နေသော စခန်းဆီသို့ဖြည်းညင်း ဇွာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

'ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားလိုမြင့်မြင့်ကြီး တွေးတွေးမနေနိုင်ဘူး ဒေါက်တာ.....'ဟု မက်ကပြောလိုက်ပြန်သည်။ 'မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် တို့မှာ သပိတ်ဖျက်မယ့်ကောင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့သာရှိနေကြတယ်....'

ဘာတန်သည် ရုတ်တရက် စကားလွှဲလိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားတို့အင်ဒါဆင်ရဲ့ ခွေး ၂ ကောင်ကိုတွေ့ပြီးပြီလား မက်။ သိပ်လှ တဲ့ ခွေးတွေပဲဗျာ.....သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဖြင့် ကာမဂုဏ်တစ်ခုခံစား ရသလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကျေနပ်မိတာပဲဗျာ...'

ကြားသလား ကျွင်.....'ဟု မက်က ကျွင်အား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

'အဲဒီဟာ ဘာတန် ဘယ်လိုလူစားဆိုတာကိုပြတာပဲဗျာ.....အင်မတန်ကောင်း တဲ့ ခွေး ၂ ကောင်က ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတန်အတွက်ကတော့ ဒီခွေး တွေဟာ ခွေးမဟုတ်ကြတော့ဘူး။ ခံစားရချက်တွေဖြစ်နေပြီ.....ကျုပ်အတွက် ကတော့ ခွေးဟာ ခွေးပါဘဲ။ ပြီးတော့ ဟောဟိုရွာမှာအိပ်နေကြတဲ့ အလုပ် သမားတွေဟာလည်း ကျုပ်အတွက်ကတော့ လူတွေပဲ.....ထမင်းစားဖို့ ဗိုက်ရှိကြတဲ့လူတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီက ဆရာဝန်ဘာတန်အတွက်က တော့ သူတို့ဟာ လူတွေမဟုတ်ကြဘူး။ စုပေါင်းတဲ့ လူ့ဘီလူးကြီးဖြစ်နေ တယ်။ သူသာ ဆရာဝန်မဟုတ်ရင် သူ့ကိုကျုပ်တို့ခေါ်မထားနိုင်ပါဘူး။ သူ့ကျွမ်းကျင်ရာကို ကျုပ်တို့လိုပေမယ့် သူ့ဦးနှောက်မျိုးကိုတော့ မလိုဘူးဗျာ' ဘာတန်ကတော့ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

'ကျုပ် ခင်ဗျားဘယ်လိုယူဆနေတယ်ဆိုတာကိုသိသားနဲ့ ဘာလို့ စကား ဆက်ပြောနေမိမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလိုလက်တွေ့သမား တွေဟာ ထမင်းစားဖို့ ဗိုက်ရှိတဲ့ လက်တွေ့သမားတွေလိုပဲ ခေါင်းဆောင်ကြ တာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားတို့က အမြဲတမ်းကိုယ့်ဟာကိုယ် မနိုင်တော့ဘဲ

ဖြစ်လာတတ်ကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နောက်လိုက်တွေဟာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ချမှတ်တဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို အမြဲတမ်းမလိုချင်ဘူး။ အဲသလို ထမင်းစားဖို့ ဗိုက်ရှိတဲ့လူတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ယူဆချမှတ်ထားတဲ့ မူတစ်ခုခုပိုနေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က တွေးလာမယ်၊ စဉ်းစားလာမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ လက်တွေ့သမားတွေ စိတ်ကူးယဉ်သမားရယ်လို့.....ကုန်းအော်ကြတော့တာပဲ....

‘ကျုပ်တို့မှာ လုပ်စရာတာဝန်တွေရှိနေတယ်ဗျာ့ဟု မက်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျုပ်တို့မှာစိတ်ကူးယဉ်းနေဖို့ အချိန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး.....’

‘ဒါနဲ့ပဲ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘယ်လိုအထိရောက်နိုင်ဆုံးလုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ မသိဘဲ စလုပ်တော့ အဆင်မပြေဖြစ်ကုန်ကြရတာပေါ့’

သူတို့သည် အလုပ်သမားတဲများအနီးသို့ရောက်လာကြလေသည်။ မဲမဲသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ထ၍ရပ်လိုက်လေ၏။

‘ဘယ်သူလဲဟေ့ဟု ထိုသဏ္ဍာန်က လှမ်း၍မေးလိုက်ပြီးမှ ‘ဪ... ခင်ဗျားတို့ပါလားဟုဆိုလိုက်သည်။

၎င်းတို့သည် ထိပ်ချွန်းချွန်းနှင့်ရွက်ဖျဉ်တဲကြီးတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

‘ကျုပ်တော့ အိပ်တော့မယ်ဗျာ့ဟု ဆရာဝန်ဘာတန်က ပြောလိုက်၏။ ‘ကျုပ်ကိုယ်ရဲတော်တွေက ဒီထဲမှာအိပ်တာပေါ့.....’

ဆရာဝန်ဘာတန်က တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် မက်က စခန်းကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောရာ ဂျင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ၎င်းနောက်မှ အရိပ်ပမာ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့လေသည်။ မက်သည် စခန်းအစပ် လမ်းမကြီးဘေးသို့ရောက်လာလျှင် လမ်းတစ်ဖက်မှ ပုလိပ်တွေနှင့်သွား၍ စကားပြောဦးမည်ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

‘ဘာလုပ်ဖို့ သွားစကားပြောမှာလဲဗျာ့’
 ‘သပိတ်တိုက်ပွဲတစ်ခုကို နည်းနှစ်နည်းအောင်မြင်နိုင်တယ် ဂျင်.... အလုပ်သမားတွေက မမှိတ်မသုန် ဇွဲနဲ့ပဲနှင့် တိုက်ပွဲဝင်တာကတစ်နည်း။

နောက်တစ်နည်းကတော့ လူထုရဲ့ ထောက်ခံမှုရလာတဲ့နည်းပဲ။ အခုဆိုရင် ဒီတောင်ကြားဟာ လူတစ်စုရဲ့ လက်တွင်းမှာ ရှိနေတာဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တို့လူတွေ ပြိုင်တာဆိုင်တာဆိုလို့ သိပ်မရှိတော့တာပေါ့။ လမ်းပေါ်ကလူတွေဟာ အထူးရဲတွေပဲ။ ရင်ဘက်မှာပုလိပ်တံဆိပ်တပ်ထားရတဲ့ သူလိုငါလို အလုပ်သမားတွေပဲပေါ့။ ဒီတော့ ဒီသပိတ်နှင့်ပတ်သက်လို့ သူတို့သဘောထားဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သွားပြီး တီးခေါက်ကြည့်မလို့ ဂျင်။ သူတို့သဘောထားဟာ သူတို့ကိုအလုပ်ပေးထားတဲ့ ခြံပိုင်ရှင်တွေထားခိုင်းတဲ့ သဘောထားပဲ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နေရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သွားတော့ တီးခေါက်ကြည့်ဦးမယ်လေ'

'ခင်ဗျားကို သူတို့ဖမ်းလိုက်ရင်တော့ဗျာ.....ဟိုနေ့ညက ကျုပ်တို့ကို လမ်းပေါ်ကဆီးဖမ်းဖို့ ကြံခဲ့တာကိုလည်း စဉ်းစားပါဦး'

'ဒီကောင်တွေက အခုမှ ကောက်ခန့်လိုက်တဲ့ အထူးရဲသားတွေပါဗျ။ သူတို့က မှတ်မိမှာမဟုတ်ပါဘူး။'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ပါလိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ.....'

'လိုက်ခဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် စခန်းကိုသာ အမြန်ဆုံးပြေးပြီး အလုပ်သမားတွေဆီ အကူအညီတောင်းပေတော့'

မက်နှင့်ဂျင်သည် ရပ်ထားသော မော်တော်ကားနှစ်စီးကြားမှ တိုးဝင်ကာ စီးကရက်တရဲနှင့်ရပ်နေကြသော လူတစ်စုထံသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြလေသည်။

'ဟော့လူတွေ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ဆီလာလို့ရမလား'ဟု မက်က ထိုလူစုထံ လှမ်းအော်လိုက်လေသည်။ အထူးရဲသားများအနက်မှ တစ်ယောက် 'မင်းတို့ဘာလိုချင်လဲ'ဟု လှမ်းအော်မေးလိုက်လေ၏။

'ကျုပ်တို့အိပ်မပျော်လို့ဗျာ လာစကားပြောတာ ဆိုပါတော့'

ရဲသားတစ်စုအနားသို့ရောက်သွားလျှင် မက်က သူဆေးလိပ်ကို ထုတ်လျက် စည်းရုံးရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

'ဆေးလိပ်သောက်ကြမလား.....ဆေးလိပ်တော့ ပါတယ်ဗျို့'

'ငါတို့မှာ ဆေးလိပ်ရှိပါတယ်ကွ မင်းတို့ ဘာလိုချင်တာလဲ'

'ဒီလိုဗျာ ကျုပ်ကိုအလုပ်သမားတွေက ခင်ဗျားတို့ ဒီသပိတ်နဲ့ပတ်သက်

လို့ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာကို သိချင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့သဘောထားကို စုံစမ်းရအောင် ကျုပ်တို့ကို လွှတ်လိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ တကယ်တော့ ဘဝတူတွေဆိုတော့ အချင်းချင်း မကူညီချင်ဘူးလားလို့ မေးခိုင်းလိုက်တယ်ဗျာ...'

မက်၏စကားများအဆုံးတွင် အထူးရဲသားတွေမှာ တိတ်ဆိတ်နေကြ လေသည်။ မက်လည်း စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာမိသည်။ ရုတ်တ ရက်အမိန့်ပေးလိုက်သံ တစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

'ကဲ.....လက်မြှောက်လိုက်ကြစမ်း ဟောကောင်တွေအသံတစ်ချက်ထွက် တာနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်မယ်....'

'ဟာ.....ခင်ဗျားတို့ဘာလုပ်ကြတာလဲဗျာ....'

'ဟော... ဂျက်နဲ့ မက် ...ဒီကောင်တွေနောက်က ရပ်နေလိုက်ကြစမ်း... ဒီကောင်တွေကျောကို သေနတ်နဲ့ချိန်ထားလိုက်ကြ... ယီးကီးယားတားလုပ် ရင် ပစ်သတ်လိုက်ကွာ။ ကဲ.... ကောင်နှစ်ယောက် ရှေ့ဘက်ကို လျှောက် ကြစမ်းဟော....'

မက်နှင့်ဂျင်တို့၏ ကျောပြင်များကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝများက ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ တွန်းလိုက်ကြလေသည်။ အမိန့်ပေးလိုက်သူ၏ အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

'မင်းတို့ကိုမင်းတို့ လည်လှပြီ ထင်နေတယ်ပေါ့ကွာ... ဟုတ်စ။ နေ့ ဘက် ပုလိပ်တွေက မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာကောင်တွေဆိုတာ တို့ကို ညွှန်ပြ ထားတာကွ....'

အထူးရဲသားများသည် ဂျင်နှင့်မက်အား လမ်းကိုဖြတ်ကူးစေလျက် တစ် မက်မှသစ်ပင်များကြားသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

'မင်းတို့ကသပိတ်သမားတွေကို မိုးမလင်းခင် စခန်းထဲကခေါ်ထုတ် သွားဖို့ စီစဉ်ထားတာကိုလည်း တို့မသိဘူးများ ထင်နေသလားကွ... မင်းတို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး ၁၀ မိနစ်အတွင်းမှာ တို့ကသိနေပြီ.....'

'ခင်ဗျားတို့ကိုဘယ်ကောင်က လာပြောသွားတာလဲ...'

'မင်းတို့မသိချင်ဘူးလားကွာ...ဟား.....ဟား.....'

အထူးရဲသားများသည် ဂျင်နှင့်မက်၏ ကျောပြင်များထဲသို့ သေနတ်

ပြောင်းဝများဖြင့် ထိုးကာထိုးကာ သစ်ပင်များကြားထဲသို့ ဆက်သွားခိုင်းကြ ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ုပ်တို့ကိုဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲဗျာ... ထောင်ကိုလား...’

‘ဘယ်ကလာ ထောင်ကိုခေါ်ရမှာလည်း မင်းတို့အနီကောင် ၊ ယောက် ကို တို့က ဗာဂျီလင်တီကော်မတီ(တာကွယ်ရေး)တွေဆီ ခေါ်သွားမလို့ကွ... မင်းတို့ ကံကောင်းရင်ဖြင့် သူတို့က မင်းတို့ကို အရေလည်အောင် ရိုက်ပြီး ဒီနယ်ထဲက ဖောင်းထုတ်လိုက်မှာပဲ။ မင်းတို့ ကံဆိုးရင်တော့ သူတို့က မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချပစ်လိုက်ကြမှာပေါ့.... မင်းတို့လို တိုးတက်တွေကို ဒီနယ်က မလိုချင်ဘူးကွ....’

‘ဟာ...ခင်ဗျားတို့ဟာ ပုလိပ်တွေပဲဗျာ...ဥပဒေအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ထောင်ကိုသာ ခေါ်သွားပေါ့....’

‘ဒါက မင်းတို့ကထင်တာကိုးကွ...မင်းတို့ကို တို့က အိမ်ကလေး တစ်အိမ်ဆီ ခေါ်သွားမလို့။ ပုဂံမှာက ချောင်ကျပြီး အေးအေးဆေးဆေး ရှိတယ်ကွ....’

ထိုစဉ် ဂျင်က ရုတ်တရက်အော်လိုက်လေ၏။

‘မက်....လုံချလိုက်ဗျို့’

ဂျင်သည် အော်ရင်းပင် မြေပြင်ပေါ်သို့လှဲချလိုက်ရာ ၎င်းနောက်က လိုက်လာသူသည် ၎င်းကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ထပ်ရက်သား လဲကျသွားလေ သည်။ ဂျင်သည် သစ်ပင်ခြေရင်းတစ်ခုကိုပတ်၍ ကိုယ်ကိုလှိမ့်လိုက်ကာ၊ ထရပ်ပြီး ခြေကုန်သုတ်ပြေးလေတော့သည်။ သစ်ပင်တစ်တန်းကို ကျော်လွန် လာသည့်အခါ၌ ဂျင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ကာ သစ်ကိုင်းများ ကြားတွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်လေ၏။ အောက်တွင် ရုန်းကန်နေသံများနှင့် နာကျင်စွာညည်းတွားသံများ ပေါ်လာကာ အဝတ်စုတ်ပြဲသွားသံနှင့်အတူ တဖုတ်ဖုတ် ပြေးသွားသံများကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ရုန်းကန်သံများ ထွက်ပေါ်ရာနေရာမှ စိတ်ဆိုးစွာ ငြင်းခုံအပြစ်တင်နေသံများကလည်း ထပ်၍ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဂျင်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ အသာဆင်းကား စခန်းဆီသို့ သတိထား၍ ခြေကုန်သုတ်လာခဲ့ရာ မော်တော်ကားများရပ်ထားရာနေရာတွင် သပိတ်သမား

အစောင့်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းထံမှပင် ခုနက မက် ပြေးလာပြီး ယခု ဒက်ကင်၏ တံတွင်း၌ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။ ဂျင်သည် ဒက်ကင်၏ တံသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ခဲ့ရာ အတွင်း၌ မက်နှင့် ဒက်ကင် အပြင် အခြားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဘတ်(က်) ပါ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်လှုပ်ရှားသံကြီးနှင့် ပြောနေရာက ဂျင်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် စကားဖြတ်လိုက်ကာ 'ဂျင်... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ... ' ဆိုလိုက်၏။ 'ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ကယ်ရအောင် အခုပဲ လူစုထွက်လိုက်ကြတော့မလို့ဗျာ...'

'ခင်ဗျား ဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ...'

'ကျုပ် လဲ့အိပ်ချလိုက်တာပေါ့။ နောက်က ကောင်က ကျုပ်ကိုခလုတ် တိုက်အလံမှာ ကျုပ် ထပြေးလာခဲ့တာပဲ...'

ဘတ်(က်)သည် မက် ကျောဘက်တွင် ရပ်နေရာ မက်က ဒက်ကင်အား အသာမျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်ကို ဂျင်က တွေ့ရလေသည်။ ဤတွင် ဒက်ကင်က ဘတ်(က်)အား စခန်းကိုလှည့်လည်စစ်ဆေးကြည့်ချေပါဟု ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ဘတ်(က်)သည် ပထမတော့ အင်တန်တန်လုပ်နေသေးသော်လည်း ဒက်ကင်က ထပ်ခိုင်းလိုက်သည့်အခါ၌ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုအခါ မက်လည်း ဒက်ကင်အား ပြောစရာရှိသည်ဟု လက်တို့ကာ တဲပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားလေ၏။

မက်၊ ဂျင်နှင့် ဒက်ကင်တို့သည် တဲပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

'ကျုပ်တို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖောက်နေကြပြီ ဒက်ကင်... ' ဟု မက်က စပြောလိုက်၏။ 'ကျုပ်တို့တော့ သပိတ်တားရအောင် ဒီစခန်းကနေ မိုးမလင်းခင် ထွက်ကြမယ်ဆိုတာကို အထူးရဲတွေက သိထားနေပြီဗျာ...'

'သစ္စာဖောက်တဲ့လူက ဘတ်(က်)လို့ ခင်ဗျားက ဆိုချင်တာလား။ ကျုပ်တို့တိုင်ပင်ကြတုန်းက ဘတ်(က်)ရှိခဲ့တာမှမဟုတ်တာ...'

'ဘယ်သူရယ်လို့ ကျုပ်က အတိအကျ မစွပ်စွဲသေးပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တံအနားမှာ ယောင်လည်ယောင်လည်လာလုပ်နေတဲ့လူတိုင်း ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာကို ကြားရနိုင်တာပဲ...'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ခင်ဗျားတို့က ဘာမဆိုနားလည်

နေကြတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား... ဒက်ကင်၏ အသံမှာ အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေ၏။ 'ခင်ဗျားတို့ အနီတွေဟာ ကျုပ်တို့တတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ်လို့ ကျုပ်မထင်ဘူးဗျာ။ ဒီညပဲ လူတစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဆီကို လာပြောသွားတယ်။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ခြံပိုင်ရှင်တွေက ကျုပ်တို့နဲ့...စကားပြောမယ်တဲ့....'

'ကျုပ်တို့ မရှိတော့ကော့ ခံပိုင်ရှင်တွေက ခင်ဗျားတို့ကိုအလျှောပေးလိမ့်မယ်ဗျား ထင်နေသလား။ ကျုပ်တို့ ဒီကိုရောက်မလာခင်ကတည်းက ခြံပိုင်ရှင်တွေက လုပ်ခတွေလျှော့ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလည်း သတိပြုပါဦး။ ကျုပ်တို့က သပိတ်တိုက်ပွဲအောင်မြင်အောင် ကူညီနေတာပါဗျာ...'

'ခင်ဗျားတို့ဒီလို ကျုပ်တို့အရေးမှာ ဝင်ပါနေတာ ခင်ဗျားတို့ဘာရသလဲ...'

'ဘာမှမရပါဘူးဗျာ...'

'ဘာမှမရဘူးဆိုတာကို ကျုပ်ကဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ...'

'ကျုပ်တို့ဘာမှမရဘူးဆိုတာကို သက်သေတွေဘာတွေတော့မပြနိုင်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်ရမှာပဲ....'

'ခင်ဗျားတို့ပြောသလို ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာမှမရဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ယုံကြည်ရဖို့ဟာ တော်တော်ခက်သားပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခုခုရနေတယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်တယ်။ ဒီလူဟာ အမိန့်ကို နာခံနိုင်နာခံမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သစ္စာဖောက်လိမ့်မယ်လို့ တွက်နိုင်တယ်။ ဘာမှမရတဲ့ လူဆိုရင်တော့ ဒီလူဘာလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ပြောလို့မရဘူး....'

ကဲ...ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ အလုပ်သမားတွေက ကျုပ်တို့ကို တကယ်ကန်ထုတ်ချင်တဲ့အခါကျရင် သူတို့မဆန္ဒပေးခိုင်းပါ။ ပြီးတော့ကျုပ်တို့ကလည်း သူတို့ရှေ့မှာထုချေပါမယ်။ အခုလို ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ အချင်းချင်းပြန်ငြင်းနေရတာ ဘယ်သူ့အတွက်မှအကျိုးရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ.....'

'ကဲ...ထားလိုက်ပါတော့...ကျုပ်တို့အခုဘာလုပ်ကြမလဲ ပုလိပ်တွေက သိနေပြီးသားဆိုရင် ကျုပ်တို့စခန်းက မိုးမလင်းခင် တိတ်တိတ်ခိုးထွက်လို့လည်း အပိုပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့....'

'ဟုတ်တယ်လေ... ကျုပ်တို့ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ လမ်းအတိုင်းတစ်စု

တစ်ရုံးထဲ ချီတက်သွားကြတာပေါ့ဗျာ....'

ဒက်ကင်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ဖိနှပ်တစ်ဖက်ပွတ်နေရာက မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

'ခင်ဗျားကျူပ်ကို အပြင်ခေါ်လာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ...'

'ကျူပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်သူရှိနေပြီဆိုတာကို ပြောပြဖို့ပေါ့ဗျာ... ဒီတော့ ပုလိပ်တွေမသိစေချင်တဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားမှာရှိနေရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်မပြောပါနဲ့...'

ဒက်ကင်သည် ၎င်း၏ တဲသို့ပြန်သွားသည့်နောက် မက်နှင့်ဂျင်တို့သည် နှစ်ယောက်သား မြေပြင်ပေါ်တွင် စောင်များခင်းလျက် လှဲအိပ်လိုက်ကြပြီး နောက် ဂျင်က မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်လိုက်လေသည်။

'ဒီမှာမက်....ပုလိပ်တွေက ကျူပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒါလောက်လိုချင်နေကြတယ်ဆိုရင် ဘာလို့စခန်းထဲ ဝင်လာပြီး မဖမ်းကြတာလဲ....'

'စခန်းထဲဝင်ဖမ်းရမှာကို သူတို့ ကြောက်နေလို့ပေါ့ ဂျင်ရယ်.....သူတို့က စခန်းထဲဝင်လာရင် အလုပ်သမားတွေရဲ့ ဒေါသအိုးကြီး ပေါက်တွဲလာမှာကို သူတို့ သိကြတယ်....'

ဂျင်သည် ရွက်ဖျဉ်တဲကလေး၏ အပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ တဲအတွင်းမှ အမှောင်ထုနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် အပြင်လောကမှ ညမှာဖြူရောင်ရောင်ဖြစ်နေသေး၏။ မြေကိုနင်း၍ လျှောက်သွားသော ခြေသံများသည် သူတို့တဲကလေးဘေးမှ ကျော်ဖြတ်သွားကြလေသည်။

'မက်....ကျူပ်တို့အရေးတော်ပုံအောင်မြင်ပါ့မလားဗျာ'ဟု ဂျင်ကလှမ်းမေးလိုက်ပြန်၏။

'အရင်ညကဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျူပ်ပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ဂျင်.....ကျူပ်တို့ ဒီအရေးတော်ပုံအောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ...ဒီအရပ်က ခြံရှင်တွေက ကျကျနန စည်းရုံးထားကြတာပဲ... သူတို့က ကျူပ်တို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီးတောင် လိုက်လာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျူပ်တို့အလုပ်သမားတွေ အများအပြားဟာ လစ်ပြေးကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို တွေးပူမနေပါနဲ့ ဂျင်ရယ် ဒီအလုပ်သမားတိုက်ပွဲတွေဟာ တစ်စတစ်စပျံ့နှံ့လာမှာပါ။ အဲဒီလိုပျံ့နှံ့လာရာက တစ်နေ့ကျရင် ကျူပ်တို့ဟာ

အောင်ပွဲခံရမှာပါပဲ....ဒါကိုမှ ကျုပ်တို့ကမယုံကြည်ရင် ကျုပ်တို့ဒီကိုလာခဲ
မှာမဟုတ်ပါဘူး.....အရင်းရှင်စနစ်ကို တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တို့က ဖြိုလှဲပစ်လိုက်
နိုင်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ထားရမယ် ဂျင်....'

'ဟယ်ရီက အစကတည်းက ဒီလိုပဲပြောခဲ့တာပါပဲ'ဟု ဂျင်က ဖြည်း
ညှင်းစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ 'လူတိုင်းက ကျုပ်တို့ကို မုန်းတာပဲနော်...'

'အဲဒါဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အခက်ဆုံးပေါ့... လူတိုင်းကကျုပ်တို့
ကို မုန်းကြတယ်ဂျင်....ရန်သူ့ဘက်ကတင်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဘက်က
လည်း ကျုပ်တို့ကို ပြန်မုန်းတာပဲ။ ကျုပ်တို့နောက်ဆုံး အောင်ပွဲခံရဦးတော့
ကျုပ်တို့ကို ကျုပ်တို့ဘက်ကပြန်သတိကြမှာပဲ...ကဲဗျာ...အိပ်ကြပါစို့....'

မိုးကောင်းကောင်း မလင်းခင်မှာပင် စခန်းကြီးသည် နိုးနိုးကြားကြား လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြစ်လာလေသည်။

ထင်းခုတ်သံများ၊ သံမီးဖိုကြီးများတွင် ယောက်မခေါက်သံများသည် ဟိုကဒီကထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် ထင်းသားနှင့် သစ်တော်သီးများအား မီးလောင်သည့် အမွှေးနံ့သင်းသင်းသည် စခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ပျံ့နှံ့လာလေသည်။

ထမင်းချက် တာဝန်ခံများသည် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေကြတော့သည်။ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေကြသည့် သံမီးဖိုကြီးများပေါ်တွင် ကော်ဖီအိုးကြီးများကို တည်နေကြလေသည်။ ပဲဟင်းကိုလည်း ချက်ပြုတ်ရန် အသင့်ဆေးကျောထားပြီး သံပုံးများတွင် ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ ရွက်ဖျဉ်တံများမှ အလုပ်သမားများကလည်း မီးပုံကြီးများနားတွင်လာ၍ ဝိုင်းဆုံစုပြုနေကြလေ၏။

ဒက်ကင်၏ ထရပ်ကားကြီးသည် ခြံပိုင်ရှင်အင်ဒါဆင်၏ နေရာသို့ မောင်းထွက်သွားပြီး ရေစည်လုံးစဉ်နှင့် ပြန်ရောက်လာလေသည်။ 'တပ်စုခေါင်းဆောင်တွေကို ဒက်ကင်ကစကားပြောချင်လို့ ဟူသော စကားသည် ခဏကြာလျှင်တစ်ခန်းလုံးတွင် ပျံ့နှံ့လာ၏။

ကြည်လင်လာသည့် ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် သစ်တော်သီးခြုံကြီးသည် ဝိုမို၍ပြတ်သားလာကာ၊ လမ်းမပေါ်တွင်စီတန်းရပ်ထားသည့် ကားတန်းကြီးကို ထင်ရှားစွာမြင်လာရလေသည်။ ထမင်းချက် စားဖိုမှူးသည် အလုပ်သမားတွေယူလာကြသည့် အိုးခွက်စလုံးပန်းကန်များထဲသို့ ကော်ဖီနှင့်ပဲများကို ဇွန်းကြီးများဖြစ် ခပ်၍ထည့်ပေးကြလေသည်။ အစာဝင်၍ သွေးပူလာကြသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမများသည် ရှင်ရှင်ပျူဖြစ်လာကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်စုကိုတစ်စုလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြလျှက် ဆူဆူညံညံစကားပြောလာကြလေ၏။

ထိုအတွင်းဒက်ကင်သည် ဘတ်(က်)နှင့် လန်ဒန်တို့ ခြံရံကာ၊ ၎င်း၏ ရွက်ဖျဉ်တံရှေ့တွင် ရပ်နေ၏။ ဒက်ကင်၏ရှေ့တွင်ကား သပိတ်တပ်စုမှူးများသည် စုရုံးရောက်ရှိနေကာ ၎င်းတို့အထဲတွင် ဂျင်နှင့် မက်တို့ကလည်း အပါအဝင်ဖြစ်နေသည်။ ဒက်ကင်သည် မိမိရှေ့မှ သပိတ်တပ်စုမှူးတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ပြောစရာရှိသည်ကို စပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်လိုက်တာဟာ၊ အခြေအနေဘယ်လို ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ပြောပြဖို့ပါပဲ။ အခြေအနေကို သိပြီးလို့ နောက်ဆုတ်ချင်တဲ့လူရှိရင် ဆုတ်သွားနိုင်ကြတယ်။ မလိုချင်ဘဲ လိုက်လာကြရတဲ့ လူမျိုးကိုတော့ ကျုပ်တို့ မလိုချင်ဘူး။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့သပိတ်ဖျက်မယ့်အကောင်တွေ မီးရထားတစ်စီးအပြည့် ရောက်လာကြတော့မယ်။ ကျုပ်တို့က မြို့ထဲကို သွားပြီး ဒီကောင်တွေကို သပိတ်တားဖို့ ကြံရွယ်ထားကြတယ်။ သူတို့ကို ကျုပ်တို့ကို ပထမစကားပြောမယ်... စကားပြောလို့မှမရရင် သူတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ ချကြရမှာပဲ... အဲဒါ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရကြသလဲ။’

သပိတ်တပ်စုမှူးများထံမှ ထောက်ခံသံများက ထွက်ပေါ်လာကြရာ ဒက်ကင်က စကားဆက်ပြန်လေသည်။

‘ကောင်းပြီ ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ မြို့ကိုချီတက်ကြမယ်...ခင်ဗျားတို့က ခင်ဗျားတို့ လူတွေကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လိုက်လာအောင် ထိန်းကြပါ...ဒါပေမဲ့ သူတို့က လမ်းမှာ ကျောက်ခဲတွေ ကောက်လာချင်ကြတယ်ဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ကန့်ကွက်စရာ မလိုပါဘူး’

တပ်စုမှူးများက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

‘ကောင်းပြီ။ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့ နားလည်ကြပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ လူတွေကို အသိပေးလိုက်ကြပါတော့ စခန်းကိုစောင့်နေဖို့တော့ ကျုပ်က လူတစ်ရာလောက် ထားခဲ့မယ်.....ကဲ... သွားကြပေတော့...’

တပ်စုမှူးများက မီးပုံများရှိရာသို့ ကပျာကယာ လျှောက်သွားကြစဉ် တွင် ဂျင်နှင့်မက်ကတော့ သပိတ်ခေါင်းဆောင်များအနားသို့ ချဉ်းကပ်လာ ခဲ့ကြလေသည်။

‘သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ပျော့စိပျော့ဖတ်နဲ့ ချစရာရှိရင် အားကိုးရမယ့် လူတွေနဲ့ မတူပါဘူးဗျာ...’ ဟု လန်ဒန်က အလုပ်သမားများကို ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချနေသည်။

‘မနက်စောသေးလို့ပါဗျာ...’ ဟု မက်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ ‘သူတို့ကို တဲထဲဝင်လာကြတဲ့နောက် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာကြပါလိမ့် မယ်...’

‘ခင်ဗျားတို့ ၂ ယောက်ကော လိုက်လာကြမလို့လား’ ဟု ဒက်ကင်က မေးလိုက်လေသည်။

‘လိုက်မှာပေါ့ကွာ ဒါနဲ့ ဒက်ကင် သပိတ်သမားတွေအတွက် ရိက္ခာ ရှာဖို့ ကျွန်တော်တို့လူတွေ လွှတ်ထားတယ်ဗျာ... သူတို့ဆီက စကားလာရင် တချို့ကားတွေကို သူတို့ဆီ လွှတ်ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးပါဦးဗျာ...’

‘ကောင်းပြီ...စားနပ်ရိက္ခာတွေကို ဒီလိုရမှလည်း ဖြစ်မှာဗျာ၊ ပဲတွေက အားလုံးကုန်သွားပြီလေ။ ဒီလောက်များတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို စားနပ် ရိက္ခာကျွေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူးဗျာ...’

‘မြို့ထဲရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သပိတ်ဖျက်မယ့်ကောင်တွေကို ကျုပ်တို့ တစ်ခါတည်းဝင်ချရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ’ ဟု ဘတ်(က်)က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ ‘ဒါမှ ဒီကောင်တွေ ကြောက်ပြေးကုန်ကြမှာ...’

‘သူတို့ကို ပထမတော့ စကားပြောကြည့်ပါဦးဗျာ...’ ဟု မက်က ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ ‘သူတို့ကို ရေလည်အောင် ရှင်းပြရင် တစ်ဝက်လောက် ပြန်ကုန်ကြတာ ကျုပ်တွေဖူးပါတယ်... သူတို့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ဝင်ချကြ ရင် တချို့က ကြောက်ပြေးကြပေမယ့် တချို့က ကျုပ်တို့ကို ဒေါပွပြီး ပြန်ချ ကုန်ကြမှာဗျာ...’

'ကဲ...ကျုပ်တို့သွားစို့...ဟု ဒက်ကင်က စကားဝင်ဖြတ်လိုက်သည်။
'ဒီမှာ ချန်နေရစ်ရမယ့် လူတွေကို ကျုပ်ရွေးပါမယ် ကျုပ်ထရပ်ကားနဲ့
ဘတ်(က်)နဲ့ လန်ဒန်တို့ ၂ ယောက် လိုက်ခဲ့ကြပေါ့...'

နေပြူထွက်စ ပြုလာချိန်တွင် အလုပ်သမားများသည် မညီမညာတန်း
စီလျက် စခန်းမှ စတင်ချီတက်ခဲ့ကြလေသည်။

တပ်စုမှူးများသည် မိမိတို့လူများအား လမ်းဘေးတစ်ဖက်တွင် ကပ်၍
လျှောက်စေကာ တပ်စုမှူးတစ်ယောက်က မိမိ၏ လူများအား မီးရထားလမ်း
သို့ရောက်မှ ကျောက်ခဲများကောက်ယူခဲ့ရန် ပြောနေသည်ကို ဂျင်က ကြား
လိုက်ရလေသည်။ အလုပ်သမားတန်းကြီး၏ ရှေ့မှ ဒက်ကင်၏ ပြောင်လက်
နေသော ထရပ်ကားစိမ်းကြီးက ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းသွားလျက်ရှိနေ၏။
စခန်းတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ယောက်ျားမိန်းမများက ချီတက်သွားကြသူများ
ကို လက်များထွေရမ်းအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ပုလိပ်ဆယ်ယောက်က
ပေါ်လာကာ အလုပ်သမားတန်းကြီး၏ ဘေးမှ ကပ်၍လိုက်ပါလာကြလေ
သည်။ လမ်းအတိုင်း မိုင်ဝက်မျှခရီးတွင် လာခဲ့လျှင်ကား လူအပြည့်
တင်လာသည့် အမိုးဖွင့်ထားသော ကားတစ်စီးက ရှေ့တွင် ပေါ်လာပြန်ကာ
လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်လေသည်။ ကားပေါ်တွင် ပါလာကြ
သူများအားလုံးမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုယ်စီကိုင်ထားကြပြီး အထူး ရဲကြယ်
တံဆိပ်ကို အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင် ကိုယ်စီ တပ်ဆင်ထားကြလေ၏။

ကားမောင်းလာသူသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထရပ်လိုက်ကာ အလုပ်သမား
များထံအော်ပြောလိုက်လေသည်။

'မင်းတို့တတွေကို သတိပေးထားလိုက်ပါရဲ့ လမ်းပေါ်က အသွား
အလာတွေကို မပိတ်ဆို့သမျှတော့ မင်းတို့ ချီတက်နိုင်ကြပါတယ်...ဒါပေမဲ့
ဘယ်သူ့ကိုမှ မင်းတို့ရန်ရှာဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့ ဒါပဲ...'

ထို့နောက် ၎င်းလည်း ပြန်ထိုင်ကာ ကားကို ဒက်ကင်၏ ထရပ်ကား
ရှေ့မှနေ၍ ဖြည်းဖြည်းမောင်းသွားလေတော့သည်။

ဂျင်နှင့်မက်တို့သည် ဒက်ကင်၏ ထရပ်ကားနောက်ပေ ၅၀ အကွာ
ခန့်မှ ချီတက်လိုက်ပါလာ၏။

'သူတို့က ကျုပ်တို့အတွက် ကြံ့ဆိုရေးအဖွဲ့ လွတ်လိုက်တာပဲကိုယ့်လူ တို့...တော်တော် စေတနာရှိတဲ့လူတွေပါပဲဗျာ...သူတို့က ပြောကြတယ် မင်းတို့မှာ သပိတ်မှောက်ခွင့်တော့ရှိပါတယ်တဲ့...ဒါပေမဲ့ သပိတ်တော့ မတားရဘူးတဲ့...သပိတ်မတားရင် ဘယ်တော့ သပိတ်တိုက်ပွဲဟာ အောင်မြင် နိုင်မှာလဲ ကိုယ့်လူတို့...'

မက်၏ လှုံ့ဆော်ပေးသော စကားများကို အလုပ်သမားများက အင် တိုက်အားတိုက် တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုကြရာ မက်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာ လေ၏။

'ကျုပ်တော့ တယ်အားမရဘူး ဂျင်...' ဟု မက်က ပြောလိုက်လေ သည်။ 'ဒီလူတွေဟာ သိပ် တက်တက်ကြွကြွမရှိလှဘူး... ဒီလူတွေ ထိန်း မနိုင် သိမ်းမရ ဒေါသထွက်လာအောင် တစ်ခုခုဖြစ်လာပါစေလို့ ကျုပ် တို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ' နို့မဟုတ်ရင် ဒီတိုက်ပွဲဟာ အဖျားရှူးသွားရလိမ့် မယ်...'

သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားတန်းကြီးသည် မညီမညာနှင့် မြို့ထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ အားလုံးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာများရှိလေ သည်။ မြို့ထဲမှ လူများသည် အိမ်ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ အလုပ်သမား များကို ချောင်းကြည့်နေကြလေသည်။ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်ကြည့်ကြသည့် ကလေးများကိုမူ ၎င်းတို့၏ လူကြီးမိဘများက ကပျာကယာ အိမ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသွားကြလေ၏။

လမ်းများပေါ်တွင်လည်း မြို့သူမြို့သားအနည်းငယ်ကသာ သွား လာလျက်ရှိနေ၏။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပုလိပ်များသည် အလုပ်သမားများ ဆားမှ ကပ်၍ ၎င်းတို့ဆိုင်ကယ်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းကာ လိုက်ပါ လာကြလေသည်။ အထူးရဲများ၏ ကားကရှေ့ဆောင်လာသည့်အလုပ်သမား တန်းကြီးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ဘူတာရုံအတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေတော့၏။ ဘူတာရုံစင်္ကြံတွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နှင့်၊ မျက်ရည်ယိုမှုံးကိုင် လူ ၂၀ ခန့်က စီတန်းရပ်နေကြရာ အလုပ်သမားများ သည် ၎င်းတို့ရှေ့တွင်ရပ်သွားလေ၏။

ဒက်ကင်နှင့် လန်ဒန်တို့သည် ထရပ်ကားကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာကြကာ၊

အလုပ်သမားများကြားထဲသို့ တိုးဝင်လျက် ညွှန်ကြားချက်များ ထပ်ပေး
နေလိုက်ကြလေသည်။ အလုပ်သမားများသည် သပိတ်ဖျက်မည့် လူများ
အား ပထမဦးစွာ စကားနှင့် ဖျောင်းဖျဉ်း ကြိုးစားကြရမည်ဖြစ်ရာ ရဲများနှင့်
ပဋိပက္ခမဖြစ်ရန် သတိထားကြရမည်ဟု ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်က မှာ
ကြားနေလေ၏။

အလုပ်သမားများမှာ တစ်ဖက်တွင် မီးရထားလက်နက်များနှင့်၊ ကျန်
တစ်ဖက်မှ ရဲသားများတွင် ညှပ်နေကာ တိတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။ ၎င်း
တို့သည် ပို၍ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်နေကြတာ၊ ကြောက်ရွံ့လာကြပုံလည်း
ရလေသည်။ အထူးရဲသားများကား သေနတ်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်
ကိုင်လျက် ရှေ့တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ချထားလေသည်။

‘ပုလိပ်တွေကလည်း ကြောက်နေကြတာပါပဲ ... ဟု မက်က ပြောလိုက်
လေသည်။’

လန်ဒန်ကမူ အလုပ်သမားတစ်စုအား အားပေးနေလေသည်။ ‘သူတို့က
သေနတ်နဲ့ မပစ်ရဲကြပါဘူးကွာ .... မကြောက်ကြပါနဲ့ ... သူတို့သေနတ်
နဲ့ပစ်ရင် အခြေအနေ ပိုဆိုးလာမှာကို သူတို့သိကြပါတယ်ကွာ ....’

‘ဟော ... ရထားဝင်လာပြီဗျို့။’

လူတစ်ယောက်က အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မီးရထားအလံသည်
မျိုးထားပြီးဖြစ်ကာ သစ်ပင်အုပ်ပေါ်တွင် မီးခိုးတန်းကလေးတစ်ခုကို လှမ်း
တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ သပိတ်သမားများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြ
ရာ မင်းတို့လူတွေကို ကြည့်ထိန်းထားကြဟေ့ ....’ ဟု လန်ဒန်က သပိတ်
တပ်စုမှူးများအား အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

စက်ခေါင်းတွဲကြီးနှင့် နောက်မှ ရထားတွဲများ ဘူတာရုံဝင်းထဲသို့
တဖြည်းဖြည်း ခုတ်ဝင်လာနေလေ၏။ ရထားတွဲများ၏ တံခါးပေါက်များ
လူများ စုပြုံရပ်နေကြသည်ကို သပိတ်သမားများက တွေ့ကြရလေသည်။
ရထားကြီးသည် စကြိုဘေးတွင် ကျွဲကနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

စကြို၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်း၏ တစ်ဖက်တွင်ကား စတိုးဆိုင်များ
နှင့် အပေါ်ထပ်က တည်းခိုခန်းများ လုပ်ထားသည့် ပျော်ပွဲစားရုံများ ရှိနေ
လေသည်။ ထိုတည်းခိုခန်း၏ ပြတင်းပေါက်များတွင်ကား အပြင်သို့

ပြုထွက်နေကြသည့် လူများ၏ ဦးခေါင်းများနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိနေကြလေ၏။

'ကျုပ်တော့ စိတ်ထဲတယ်မသန့်ဘူးဗျာ' ဟု မက်က ထိုလူများကို ကြည့်ကာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ သူတို့တစ်ခုခုလုပ်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျာ ... ကြည့်ပါလား မိန်းမဆိုလို့ တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရဘူး ... အားလုံး ယောက်ျားတွေချည်းပဲဗျာ ...'

ရထားတွဲများ၏ တံခါးဝများတွင် ရပ်နေကြသည့် သပိတ်ဖျက်လူသစ်များသည် သပိတ်သမားများနှင့် လက်နက်ကိုင်ရဲများကို ကြည့်ကာ တွဲများပေါ်မှ မဆင်းကြသေးဘဲ ရှိနေကြလေ၏။ ထိုစဉ် လန်ဒန်သည် ရှေ့တိုးလာရာ မီးရထားဘက်မှ အစောင့်တစ်ယောက်သည် ၎င်း၏ သေနတ်ပြောင်းဝကို လန်ဒန်၏ ဗိုက်တွင်ထောက်ထားပြီး၊ နောက်သို့ တစ်လှမ်း ဆုတ်သွားလေသည်။ လန်ဒန်သည် သေနတ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပါးစပ်တွင် လက်များကို အော်လန်ကြီးကဲ့သို့ ဝိုင်းထားလိုက်ကာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

'ရထားပေါ်က ရဲဘော်တွေ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘဝတူတွေပါ... ပုလိပ်တွေကို မကျညီကြပါနဲ့။ ကျုပ်တို့နဲ့သာ လာပူးပေါင်းကြပါ ...'

သို့ရာတွင် ၎င်း၏အသံကို ရုတ်တရက် ရထားခေါင်းတွဲကြီးမှ ပန်းထွက်လာသည့် ရေခွေးငွေ့များ၏ တရိုးရိုးအသံက လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။ ရေခွေးငွေ့ပန်းထွက်သံသည် ကျယ်လောင်စူးရှလေရာ အခြားဘာသံကိုမှ မကြားရတော့ဘဲရှိလေ၏။ သပိတ်သမားများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြကာ ရှေ့သို့ တိုးလာကြလေသည်။ လက်နက်ကိုင် မီးရထားရဲများကလည်း ၎င်းတို့၏ သေနတ်များကို သပိတ်သမားများဘက်သို့ လှည့်ချိန်လိုက်ကြလေ၏။ ရှေ့တိုးလာကြသည့် အလုပ်သမားများမှာလည်း ပြန်တုံ့ရပ်သွားလေသည်။ ထိုအတွင်း မီးရထားစက်ခေါင်းမှ ပန်းထွက်နေသော ရေခွေးငွေ့များ၏ စူးရှကျယ်လောင်သောအသံက ဆက်လက်မြည်နေလေ၏။

ရထားတွဲတစ်တွဲ၏ တံခါးဝတွင် ရုတ်တရက်ယောက်ယက်ခတ် ဖြစ်လာလေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် တံခါးဝတွင် စုပြုံရပ်နေကြသည့်

လူတွေကြားမှ အတင်းတိုးထွက်လာကာ စကြီပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရား .... ရွှိုင်းပါကလား' ဟု မက်က ဂျင်၏ နားဝဋ်အော်ပြောလိုက်လေ၏။

ရွှိုင်းသည် မီးရထားတံခါးဝဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် တစ်စုံတစ်ရာပြောကာ သပိတ်သမားများဘက်သို့ လက်တရမ်းရမ်းလုပ်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် စက်ခေါင်းမှ ပန်းထွက်နေသော ရေခွေးငွေ့သံကြောင့် ၎င်း၏အသံကို ဘာမျှမကြားရနိုင်ဘဲရှိနေ၏။ လက်နက်ကိုင်ရဲများကား သပိတ်သမားများကိုကြည့်လိုက် မီးရထားတွဲများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ဖြစ်နေကြလေ၏။

မီးရထားတွဲ၏ တံခါးဝတွင် ရပ်နေကြသူများသည် စကြီပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။ ရွှိုင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောပြန်၍... သပိတ်သမားများဘက်သို့ ညွှန်ပြပြီး လျှောက်လာတော့ရာ ၎င်းနောက်မှ လူဆယ်ယောက်ခန့် စုပွဲလိုက်လာကြတော့၏။

ထိုစဉ် မီးရထားစက်ခေါင်းကြီးမှ ပန်းထုတ်နေသော ရေခွေးငွေ့သံတရိုးရိုးကြားမှနေ၍ သေနတ်သံတစ်ချက်သည် ခိုင်းခနဲခိုင်းခနဲ ဆင့်ကဲမြည်ဟိန်းသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ရေခွေးငွေ့ ပန်းထွက်သံကြောင့် သိပ်ပြီးကျယ်လောင်လှသည်ကား မဟုတ်ချေ။ မက်သည် လမ်းတစ်ဖက်မှ ဆိုင်များဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်များမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သုံးလေးလက်ကို ကပျာကယာ အထဲသို့ ပြန်ရပ်ယူလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရွှိုင်းခမျာ ခြေလှမ်းနေရာက မျက်လုံးကြီးများ ပြူး၊ ပါးစပ်ကြီးဟလျက် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားလေသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် ပါးစပ်မှသွေးများ အံကျလာကာ ရုပ်အင်္ကျီပေါ်သို့ စီးဆင်းလာလေသည်။ ထို့နောက် မောက်လျက်ကြီး လဲကျသွားကာ မြေကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကုတ်ချစ်နေရာပြန်သည်။ လက်နက်ကိုင်များ မြေကြီးပေါ်တွင် လူးနေသည့် သဏ္ဍာန်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ ရေခွေးငွေ့ပန်းထွက်နေသံလည်း ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားရာ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး

ကို လွှမ်းသွားလေတော့၏။

သပိတ်သမား လူတန်းကြီးသည် ပကတိငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြကာ မြေကြီးပေါ်မှ ရှိုင်းအား တွေဝေဝေးမောစွာ ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။ ရှိုင်းသည် လက်ကို အားပြုထောက်ကာ ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်အလား ခေါင်းကြီးထောင်လာလေသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းသည် ငိုက်စိုက်ပြန်ကျ သွားပြန်လေတော့၏။

သပိတ်သမားများသည် နှေးကွေးလေးကန်စွာ စတင်လှုပ်ရှားလာကြ လေသည်။ လန်ဒန်သည် စက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အလား ရှေ့သို့တိုးလာရာ... သပိတ်သမားများကလည်း ၎င်းနောက်က လိုက်တိုးလာကြသည်။

လက်နက်ကိုင်များသည် သေနတ်များနှင့် ချိန်လိုက်ကြသော်လည်း သပိတ်သမားလူတန်းကြီးသည် ရှေ့သို့သာ တိုးလာကြလေသည်။ လက်နက် ကိုင်များသည် ကပျာကယာ ဘေးသို့ဖယ်သွားကြလေသည်။ ရထားတွဲ များပေါ်မှ အလုပ်သမားများမှာလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ အန်ထွက်လာနေကြ လေ၏။ အလုပ်သမားများသည် မြေပြင်ပေါ်မှ ရှိုင်း၏ အလောင်းကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

ဂျင်သည် တုန်ရိစ္ဆာဖြင့် မက်၏လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်လေသည်။ မက်သည် ဂျင်အား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

'ရှိုင်းဟာ သူ့တစ်သက်မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အကျိုးရှိတာကို လုပ်ခဲ့ ပြီဂျင်...သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ရှိုင်း သူသိရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသားလိုက်လိမ့်မလဲဗျာ...ပုလိပ်တွေကို ကြည့်လိုက်စမ်း...ဂျင်'

လက်နက်ကိုင်ရဲများကား ကြောက်နေကြလေသည်။ အဓိကရုဏ်းများ၊ ရန်ပွဲများကိုတော့ သူတို့သည် ရင်ဆိုင်နှိမ်နင်းနိုင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အခုလို အလုပ်သမားများအား အိပ်ငွေချခံနေရသူများအလား ဖြည်းဖြည်း ချင်း ရှေ့တိုးလာနေကြသည်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ကြလျှင်ကား...သူတို့သည် ကြောက်လန့် လာကြလေသည်။

သပိတ်ဇုန်ရန် ရောက်လာကြသည့် အလုပ်သမားများအားလုံးမှာ ရထားတွဲများပေါ်မှ ဆင်းလာနေကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ အချို့မှာ ရထားတွဲ များ အောက်မှ လျှို၍လျှို၍ ထွက်ပြေးသွားကြသော်လည်း အများစုများမှာ

ကား ရွှင်း၏ အလောင်းကို ခိုင်းထားကြသည့် သပိတ်သမားများကြားထဲ သို့ ပြုတ်သိပ်တိုးဝင်နေကြလေသည်။

လူအုပ်ကြီး အစပ်နားတွင် ရပ်နေသော ဒက်ကင်ကို မက်ကတွေ့လိုက် ရလေ၏။

‘သူ့အလောင်းကိုယူပြီး ထရပ်ကားပေါ်တင်လိုက်ကြရအောင်လား ဒက်ကင်...’

‘သူ့ကို ဘယ်ယူလို့ရမလဲ...၊ ပုလိပ်တွေက ယူသွားမှာပေါ့...’

‘ပုလိပ်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ဟိုပြတင်းပေါက်ကလူတွေကို သွားမဖမ်း တာလဲ သူတို့က ကြောက်နေကြတာဗျ၊ သူ့အလောင်းကို ကျုပ်တို့ယူသွား ရမယ် ဒက်ကင်၊ ကျုပ်တို့ သပိတ်သမားတွေ သွေးဆူတက်ကြွလာအောင် သူ့အလောင်းကို ကျုပ်တို့ အသုံးပြုရမယ်လေ၊ ဒီအလောင်းကို အကြောင်းပြု ပြီး အလုပ်သမားတွေဟာ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ဆက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်လာကြလိမ့် မည်ဗျ...’

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသော မက်အားကြည့်ကာ ဒက်ကင်ကမဲ့ လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ကရုဏာကင်းမဲ့သူပဲ ခင်ဗျားဟာ သပိတ်တိုက်ပွဲ ကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်ဘူးလား...’

‘ဒီမှာဒက်ကင် ဒီလူခမျာမှာ ကျုပ်တို့ကို ကူညီဖို့ ကြိုးစားရင်း အသတ် ခံသွားရတာပါပဲ၊ သူသေရတာ အချည်းနှီးမဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူကူညီခဲ့တာကို ခင်ဗျားက မတားဆီးပါနဲ့...’ဟု ဂျင်ကလည်း ဝင်၍ တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်၏။ ဒက်ကင်သည် မက်နှင့်ဂျင်တို့၏ မျက်နှာများကို အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက် လေသည်။

‘ဒီလူက ကျုပ်တို့ကို ကူညီဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ပြောနိုင်တာလဲ။ သူ ခုနက ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ကြား ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာ...’

‘သူ့ကို ကျုပ်တို့သိပါတယ်...သူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပဲ’ဟု မက်က ပြောလိုက်လေ၏။

ဒက်ကင်ကား မက်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။ မိတ်ဆွေဟုတ်လား ဒါတောင်မှ ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို သေတာတောင် အေးအေးမနေစေဘဲ ခုတုံးလုပ်ဦးမလို့ပေါ့...ဟုတ်စ-ခင်ဗျားတို့ဟာ တကယ့်ကို ကရုဏာခေါင်းပါးတဲ့လူတွေပါကလား...'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့အကြောင်းမသိလို့လည်း...ကျုပ်တို့ ရဲဘော် ရှိုင်းဟာ ဘယ်တော့မှ အေးအေးနေချင်တတ်သူ မဟုတ်ဘူး...အေးအေးလည်း မနေတတ်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်သမားတွေအတွက် အစဉ်တစိုက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ လူဗျ-သူသိရဲ့လား။ သူ့မမျှာ အလုပ်သမားတွေအတွက် ထိထိရောက်ရောက် တိုက်ပွဲဝင်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးရနေတာကို ခင်ဗျားက ပိတ်ပင်မလို့လား...'

မက်နှင့် ဒက်ကင်တို့၏အသံများကြောင့် အလုပ်သမားအချို့မှာ ၎င်းတို့အား လှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။ ဒက်ကင်သည် မက်အား ခေတ္တမျှ ကြည့်နေပြီး နောက်မှ 'ကဲ-လာ-ဟုခေါ်ကာ အလောင်းရှိရာသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

'ရဲဘော်တို့ ဖယ်ပေးကြပါဗျာ...ဒီလူအလောင်းကို ကျုပ်တို့ယူသွားမလို့... 'ဟု မက်က တိုးရင်းကပင် အော်ပြောလိုက်လေသည်။ လူအုပ်ကြီးလည်း ၎င်းတို့အတွက် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်သို့ ရှုံ့ကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

မက်တို့ထံသို့ လန်ဒန်ကလည်း တိုးကာ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ရှိုင်းနမျာမှာ လုံးဝ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်လေ၏။ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးနေကာ၊ ပါးစပ်ကြီးမှာ တစ်မျိုးကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြူးစေ့စေ့ကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

လန်ဒန်က ရှိုင်း၏ပါးစပ်မှ သွေးများကို ငုံ့၍သုတ်ပေးမည်ပြုစဉ် မက်က ရုတ်တရက်ဟန့်တားထားလိုက်လေသည်။

'မလုပ်နဲ့ လန်ဒန်...အဲဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါဗျာ...'

လန်ဒန်သည် ရှိုင်း၏သေးငယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်လေသည်။ လူများသည် ၎င်းတို့အား လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြပြန်ပြီးမှ လန်ဒန် နောက်မှ စိတန်း၍ လျှောက်လိုက်လာကြလေ၏။

ဒက်ကင်၏ ထရပ်ကားစိမ်းကြီးဘေးနားတွင်ကား မြို့လူကြီးက ရပ်

နေလေ၏။

‘ဒီအလောင်းကို ကျုပ်ယူချင်တယ်ဗျာ...’

‘ခင်ဗျားကို မပေးနိုင်ဘူး...’

‘ခင်ဗျားတို့ လူတွေက သပိတ်ဖျက်သမားတစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်လိုက်တာပဲ...ကျုပ်က တရားလိုလုပ်ပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်ရလိမ့်မယ်...ဒီအကောင်ကို အစိုးရအရာဝန်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ကျုပ်တို့ယူထားရလိမ့်မယ်...’

လန်ဒန်၏ မျက်လုံးများသည် နီရဲတောက်ပလာကြလေသည်။

‘ဒီမှာ...ကိုယ့်လူ...ခင်ဗျား ဒီနေရာက ထွက်မသွားရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်လက်ခံလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိပေဘူးလားကိုယ့်လူ...ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ကို မစော်ကားနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကို ခင်ဗျား မသိဘူးလားကိုယ့်လူ...’

လူအုပ်ကြီးဆီမှနေ၍ ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်သံများသည်၊ လေပြေသွေးလိုက်သည့်အလား ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်နောက်မှ အရေးယူမယ်...’ဟု ဖြိုသူကြီးက ပြောလိုက်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေ၏။ ၎င်းနှင့်အတူ အထူးရဲတွေကလည်း နောက်ဆုတ်သွားကြပြန်၏။ လူအုပ်ကြီး၏ ကြိမ်းဝါးသံသည် ဖြည်းညင်းစွာ အုံကြွတက်လာသည်။

လန်ဒန်သည် ရွှိုင်း၏အလောင်းကို ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်ပိုင်းတွင် တင်လိုက်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီး အလောင်းကို ဒရိုင်ဘာခန်း၏ ကျောဘက်တွင် ထိုင်ရက်သားဖြစ်အောင် မှီထားလိုက်လေ၏။ ဒက်ကင်ကလည်း ထရပ်ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်ခဲ့ရာ လူအုပ်ကြီးသည် နောက်မှ စုပြုံလိုက်လာလေသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် လိုက်ပါလာကြရာ ၎င်းတို့ ဖိနပ်သံများကသာ လေးလေးနှင့် မှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ်လာနေ၏။

လမ်းပေါ်တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးပုလိပ်များလည်း ရှိမနေတော့ချေ။ လူအုပ်ကြီးချီတက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပကတိရှင်းလင်း ခြောက်ကပ်နေကြ၏။ မက်နှင့်ဂျင်သည် ထရပ်ကားကြီးဘေးမှ လျှောက်လိုက်လာကြရာ ‘သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တာ ဘယ်သူတွေလဲ ဗစ်ဂျင်လင်တီ(အရပ်သားကာကွယ်ရေး)တွေလား...’ဟု ဂျင်ကမေးလိုက်မိသည်။

'ဒါပေါ့ သူတို့တွေရဲ့ လက်ချက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လုပ်တာဟာ ဒီတစ်ခါတော့ တရားလွန်သွားကြပြီလေ သူတို့အတွက် အခြေအနေက ပေးမှမပေးခဲ့ဘဲ မီးရထား စက်ခေါင်းကြီးက ရေခွေးငွေတွေ ပန်းထုတ်နေသံက ကျုပ်တို့ကို ကယ်လိုက်တာပဲဗျင်။ ဒီအသံကြောင့် သေနတ်သံတွေကို ဘယ်သူတွေမှ မကြားလိုက်ရပါဘူး။ ကြားလိုက်ရရင် ကျုပ်တို့ အလုပ်သမားတွေက လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြမှာဗျ...အခုတော့ ချက်ချင်းပစ်ချက်ချင်းပြီးသွားကြတော့ ကျုပ်တို့လူတွေမှာ ကြောက်ဖို့ လန့်ဖို့အချိန်မရတော့ဘူးပေါ့...'

'မက်...ဒီစစ်ရှင်လင်တီဆိုတဲ့ကောင်တွေဟာ ဘယ်လိုကောင်စားတွေလဲဗျ...'

'ဒီကောင်တွေလား ... မြို့တိုင်း မြို့တိုင်းမှာ အညစ်စုတ်ဆုံးအကောင်တွေပေါ့... စစ်ကြီးအတွင်းက ကျုပ်တို့ဆီမှာ နိုင်ငံတော်သားအဖြစ်ခံယူထားတဲ့ ဂျာမန်အဘိုးကြီး အဘွားကြီးအိမ်တွေကို လိုက်မီးရှို့ခဲ့တဲ့ကောင်စားမျိုးတွေပေါ့၊ နီဂရိုးကပ္ပလီတွေကို အမွေကြီးပေးသတ်ကြတဲ့ကောင်စားမျိုးတွေပေါ့...ဒီကောင်တွေဟာ ရက်စက်ရမှာကို သိပ်ကျေနပ်ကြတဲ့အကောင်တွေပေါ့၊ သူတို့ဟာ လူတွေကို အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်ချင်ကြတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ဒီလိုနှိပ်စက်ကြရာမှာ သူက နာမည်ကောင်းကောင်းကလေးတွေ တပ်နေကြတယ်။ အမျိုးဘာသာကာကွယ်ဖို့တို့ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံစည်းမျဉ်းဥပဒေကို ကာကွယ်ဖို့ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေကို ကြွေးကြော်တတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ နီဂရိုးကပ္ပလီတွေကို အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်ချင်တဲ့ကောင်တွေ သက်သက်ပါ... ခြံပိုင်ရှင်တွေ ပစ္စည်းရှင်တွေရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်တွေပေါ့။ သူတို့ကို ပစ္စည်းရှင်တွေက ပြည်သူတွေကို အနီကောင်တွေဆီက ကာကွယ်ပေးရမယ်ဟေ့... လို့သာ မြှောက်ပေးလိုက် သူတို့ဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ အိမ်တွေ၊ လယ်တွေ၊ ခြံတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဝန်လေးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ...ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေဟာ သတ္တိမရှိပါဘူး။ သူတို့ဟာ တစ်ခုခုကို အကာအကွယ်ယူပြီးမှသာ လုပ်ရဲကြတဲ့အကောင်တွေပါ။ လူတစ်ယောက်ကို ၁၀ ယောက်လောက်နဲ့သာ ဝိုင်းရိုက်ရဲကြတဲ့ အကောင်တွေပါ။ ဒီကောင်တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အညစ်စုတ်ဆုံး

လူတွေပါဗျာ။

အလုပ်သမားတန်းကြီးသည် မြို့ထဲမှ ဖုတ်တထောင်းထောင်နှင့်ချီ တက်ခဲ့ကြလေသည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်စတစ်စ ပြန်လည်အသက်ဝင် နိုးကြားလာနေကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ကြွက်စီကြွက်စီနှင့် အချင်းချင်း စကားပြောလကြလေသည်။

‘ရွှိုင်းဆိုတဲ့ လူဟာ တော်တော် သနားစရာကောင်းတာပဲဗျာ...’ဟု ဂျင်ကပြောနေပြန်သည်။ ‘သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ သူ့ခမျာ တစ်သက်လုံး အနှိပ်စက်အညှဉ်းပန်းခံခဲ့ရတာပဲ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်က တော့ ကျုပ်အဖေကို သတိရလာမိတယ်။ ကျုပ်အဖေဟာလည်း ရွှိုင်းလိုပဲ အမြဲတမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေရာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ...’

‘ရွှိုင်းအတွက် ခင်ဗျား ဝမ်းနည်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ သူ အခုလုပ်ခဲ့ တာကို သူသာ သိသွားရရင်တော့ ကြွားနေမှာဗျ။ ရွှိုင်းဟာ လူထုကို အမြဲ တမ်း ကူညီချင်တာ အခုတော့ သူဟာ အခေါင်းထဲကနေပြီး ခေါင်းဆောင် ရတော့မယ်လေ...’

‘သပိတ်ဖျက်မဲ့ အလုပ်သမားသစ်တွေကကောဗျာ...ကျုပ်တို့အထဲမှာ ဒီလူတွေ ပါလာသေးတယ် မဟုတ်လား...’

‘ပါလာတဲ့လူတွေလည်း ပါလာတယ်၊ ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေလည်း ပြေးကြတာပဲ...ဒီအထဲမှာ ကျုပ်တို့လူတွေတောင်ပါသွားပါသေးတယ်။ ဒီ တော့ ကျုပ်တို့ အင်အားဟာ သိပ်တော့ထူးခြားမလာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တတွေဟာ အခု အခြေအနေမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူတွေဖြစ်လာ နေကြပါပြီ...ထိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထမီးပွင့်ကြမယ့်သူတွေဖြစ်လာနေကြပြီ လေ...’

‘ဒါကို ပုလိပ်တွေကလည်း သိတယ် မဟုတ်လား...’

‘သိတာပေါ့...လူအုပ်ကြီးဟာ ဆူဆူညူညူ မရှိကြဘဲ၊ အခုလို မျက်နှာ ထားကြီးနဲ့ စုရုံးနေကြပြီဆိုရင်၊ ပုလိပ်တွေဟာ အဲဒီနေရာက လစ်ပြေးကြရ တော့မယ်ဆိုတာကို နားလည်ပါတယ်...’

သူတို့သည် အင်ဒါဆင်၏ခြံ သပိတ်စခန်းကြီးသို့ နီးကပ်လာနေကြပြီ ဖြစ်လေ၏။

'အခု ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲမက်...'

'အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရွှင်းကို အသုဘချကြရမယ်... ပြီးတော့ ဆက်ပြီး သပိတ်တားကြရမှာပေါ့...နောက်ဆိုရင် ခြံပိုင်ရှင်တွေက သပိတ်ဖျက်အလုပ် သမားသစ်တွေကို ထရပ်ကားတွေနဲ့ ခေါ်လာကြတော့မှာပဲ...'

'ကျုပ်တို့ နောက်ဆုံးတော့ အရုံးပေးကြရမှာပဲလား မက်ရယ်...'

'မပြောတတ်ဘူးဂျင်...ဒီအရပ်မှာ ခြံပိုင်ရှင်တွေက သိပ်ပြီး အင်အား တောင့်တင်းနေတာဗျ...လူတစ်စုက အရပ်ကိုကော၊ တရားရုံးတွေကိုရော၊ ဘာဖ်တိုက်တွေကိုရော လက်ဝါးကြီးအုပ်ချုပ် ကိုင်ထားနိုင်ရင် အင်အား သိပ်ကြီးလာတော့တာပေါ့ဗျာ...သူတို့ဟာ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တာပါပဲ...'

ဒက်ကင်၏ ထရပ်ကားကြီးသည် ကားတန်းကြီးအဆုံးတွင် ထိုးရပ် လိုက်လေ၏။ စခန်းတွင် အစောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သူများကား ပြေးထွက်လာကြ လေသည်။ ဆရာဝန် ဘာတန်သည် ထရပ်ကားဆီသို့ လျှောက်လာလေ၏။ လန်ဒန်သည် လေးလံစွာ ထရပ်လိုက်လေသည်။ ၎င်း၏ ရုပ်အင်္ကျီမှာ ရွှင်း၏ သွေးတွေဖြင့် နီရဲပေကျဲနေလေ၏။

'အသတ်ခံရတာလား...'ဟု ဆရာဝန် ဘာတန်က ရွှင်းကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ရွှင်း၏အလောင်းကို စစ်ဆေးရန် မိမိ၏ရွက်ဖျင်တဲသို့ ခေါ်လာရန် ဘာတန်က အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ လန်ဒန်သည် ရွှင်း၏ အလောင်းကြီးကို ပွေချိုလျက် ဆရာဝန်ဘာတန်၏ တဲဆီသို့လျှောက်သွား ရာ အလုပ်သမားများက နောက်မှ စုပြုံလိုက်လာကြပြန်လေ၏။ ရွက်ဖျင်တဲ သို့ ရောက်လာလျှင် အလုပ်သမားများသည် အပြင်တွင် ပိုင်းအုံစုပြုံရပ်နေ ကြကာ၊ ဂျင်နှင့်မက်တို့ကလည်း တဲတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွားလေ၏။

'သူ့ကို မှတ်မိသလား...'ဟု မက်က ဆရာဝန်ဘာတန်အား မေးလိုက် လေသည်။

'မြင်ဖူးတာတော့ အမှန်ပါပဲဗျ...'

'ရွှင်းလေဗျာ...ခင်ဗျားသူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ရှိသမျှအရိုးတွေကို ပြန်တတ် ပေးခဲ့ရတာပဲ...'

'ဟုတ်သားပဲ...ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ကျုပ်ကုပေးဖို့မလိုတော့ပါဘူး...'

တော်တော်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ... ခင်ဗျားတို့ သူ့အလောင်းကို မြို့ကိုပြန်ပို့ပေးရလိမ့်မယ်... အစိုးရ ဆရာဝန်က ခေါ်ဆောင်ရဦးမှာဗျာ...'

မြို့ကိုပြန်ပို့လိုက်ရင် သူတို့အလောင်းကို ဖွက်ထားလိုက်ကြမှာဗျာ...'

'ဒီလိုလုပ်လေ...အလောင်းကိုပို့တော့ ကျုပ်တို့လူတွေ ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့...သူတို့စစ်ဆေးပြီးရင် ကျုပ်တို့က အလောင်းကို အပြန်တောင်းယူခဲ့ကြရမယ်။ အလောင်းပြန်မရမချင်း ရင်ခွဲရုံကို ကျုပ်တို့လူတွေက ဝိုင်းထားကြရမယ်...သူတို့ကလည်း သူတို့အမှားကို သိထားကြပါပြီ။ အလောင်းကို အတင်းယူမထားရဲကြပါဘူး...'

မက်က ဝင်၍ အကြံပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုစဉ် ဒက်ကင်က တဲတွင်းသို့ လိုက်ဝင်လာကာ ရိက္ခာရှာသမားများက ဝက်များရလာသဖြင့် ယခုဝက်သားပေါ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်းကို သတင်းပေးလိုက်လေသည်။ မက်က ၎င်းအား စခန်းအလယ်တွင် စင်မြင့်တစ်ခုဆောက်ပြီး ရှိုင်း၏အလောင်းကို ဟင်ထားရန် အကြံပေးလိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားတို့က အလောင်းကို ခုတ်းလုပ်ပြီး အလုပ်သမားတွေကို လွှဲဆော်ပေးဦးမလို့ပေါ့လေ...'

ဒါပေါ့ဗျာ...ခင်ဗျားကျုပ်တို့ကို အထင်လည်း လွဲမနေနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တိုက်ပွဲဝင်ရာမှာ ဘာလက်နက်များ ရှိသလဲဗျာ...ကျောက်ခဲတွေ၊ တုတ်တွေကိုင်ပြီး တိုက်ရမှာလား ရက်အင်ဒီယန်းလူနီတွေမှာတောင် လေးနဲ့ မြားတော့ရှိခဲ့ကြတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အလုပ်သမားတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ သေနတ်ကလေးတစ်လက်သာ ဆောင်ထားလိုက်စမ်းပါလား...သူတို့က ကျုပ်တို့ကို သူပုန်တွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ဆော်ထည့်ဖို့ စစ်တပ်တွေ ခေါ်ထုတ်လာတော့မှာပဲ...တကယ်တော့ ကျုပ်တို့မှာ တိုက်ပွဲ ဝင်ရာမှာ အသုံးပြုဖို့ လက်နက်ဆိုလို့ မရှိကြတော့ဘူးဗျာ...ကျုပ်တို့မှာ ရရာလက်နက်ကို အသုံးပြုကြရတယ်။ ဒီရှိုင်းဆိုတဲ့ သူဟာ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ...အခု ကျုပ်တို့က သူ့ကို အသုံးပြုနေတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်က သဘောကျခဲ့လူစားပါဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့က သူ့ကို အသုံးပြုကြရမှာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတွေကြည့်စမ်းပါဒက်ကင်၊ ကျုပ်တို့က

ရွှိုင်းရဲ့ အလောင်းကို လူထုအစည်းအဝေးကြီးလုပ်လို့ အသုဘချလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ဘက်ကို လူထုကြီးက ပါလာတော့မှာပျ လူထုရဲ့ ထောက်ခံချက်ကို အများကြီးလိုပါတယ်ဗျာ'

'သူပြောတာ မှန်ပါတယ်ဒက်ကင်'ဟု လန်ဒန်ကလည်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညှိတ်ကာ ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျာ သဘောတူရင် ပြီးတာပါပဲ...လူထုအစည်းအဝေးကျရင် မိန့်ခွန်းပြောရဦးမယ် မဟုတ်လား...။ ဘယ်သူကပြောမှာလဲ ကျုပ်တော့ မပြောဘူးကိုယ့်လူ'

'ခင်ဗျားမပြောရင် ကျုပ်ပြောပါ့မယ်ဒက်ကင်'ဟု လန်ဒန်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ဆရာဝန်ဘာတန်က စကားဝင်ဖြတ်ကာ အလောင်းအား အစိုးရဆရာဝန်ဆီသို့ စစ်ဆေးဖို့ဖို့ရန် အချိန်တော်ပါပြီဟု ဆိုလိုက်လေသည်။ လန်ဒန်ကလည်း အလောင်းကို သူ့လူတွေအား လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မည်ဟု တာဝန်ယူလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ခဏတွင် ပြဿနာတစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေသည်။ ခြံပိုင်ရှင် အင်ဒါဆင်သည်...ရှူးရှူးရှူးရှူး ရောက်လာကာ သူ့သား အဲဖရက်၏ ထမင်းဆိုင်ကို မြို့ပေါ်ကလူတွေက ဝိုင်းဝန်းဖျက်ဆီးကာ လူကိုလည်း သေလုပျောပါးဖြစ်အောင် ရိုက်နှက်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်း လာပြောခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

အဘိုးကြီးအင်ဒါဆင်မှာ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကို မက်တို့ သပိတ်သမားများ အပေါ်ဝယ် မဲ၍ အပြစ်တင်နေလေတော့သည်။ နောက်ဆိုလျှင် မြို့ကလူများသည် မိမိ၏ခြံနှင့်အိမ်ကိုပင်လာ၍ ဖျက်ဆီးကြတော့မည်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ညည်းတွားနေလိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားက ဘာလို့ ကျုပ်တို့ကို အပြစ်တင်နေရတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားသားကို ကျုပ်တို့က ဝိုင်းရိုက်ခဲ့ကြတာမှမဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အရပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခြံပိုင်ရှင်တွေရဲ့ လူတွေက လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လားဗျ'

'ဟုတ်တယ်လေ...ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပေါင်းမိလို့သာ ကျုပ်သား ဒီလို ဖြစ်ရတာပါ...'

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့ တင်ခံရတာမဟုတ်ဘူး...ကျုပ်တို့လည်း ခံနေရတာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့လိုလူစားမျိုးတွေ ဒီလိုခံရအောင် ကျုပ်တို့က တိုက်ပွဲဝင်နေကြရတာပါ...အဲဒီရက်ရဲ့သဘောက ဘယ်လိုလဲဗျ...ကျုပ်တို့ကို အပြစ်ပုံချတာပဲလား...’

‘အဲဒီရက်ဟာလည်း ခင်ဗျားတို့လိုပဲ နီနေတာပဲ၊ သူက သူ့ကို ဒီလိုပိုင်းရိုက်ခဲ့တဲ့လူတွေကိုသာ ဒေါသထွက်နေတာပေါ့’

‘အဲဒီရက်က မှန်တာပေါ့ဗျား၊ အဲဒီရက်ဟာ စဉ်းစားတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ...ခင်ဗျားလည်း သိပ်စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ကို သူတို့က တစ်ခုခုလာလုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ကြည့်မနေပါဘူးဗျ...ခင်ဗျားနောက်မှာ ကျုပ်တို့ သပိတ်သမားတွေ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း ရှိနေပါတယ်။ သူတို့အတွက် ခင်ဗျားအကျိုးဆောင်ခဲ့တာကို သူတို့က မေ့မထားခဲ့ကြပါဘူး။ ဒီမှာလည်း ခင်ဗျားအိမ်ကို စောင့်ပေးဖို့ ကျုပ်တို့က ကင်းချပေးပါမယ်...ပြီးတော့ အဲဒီရက်ကို ကြည့်ဖို့ ဆရာကိုလည်း လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်’

အဘိုးကြီး အင်ဒါဆင်သည်...ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။ မက်ကလည်း ဂျင်ဘက်သို့ နှမ်းနယ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

‘ကဲ...ဂျင် ပါတီဝင်ဖြစ်ရတာကို ခု ဘယ်လို သဘောရသေးသလဲဗျ...ပါတီဝင်တွေအကြောင်း စာတွေမှာ ဖတ်ရတာကတော့ သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းတာပေါ့...ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ပါတီဝင်ဖြစ်လာရတော့ ခံရတာတွေက မသက်သာလှဘူးနော်...အခုလည်းပဲ ကြည့်ပါလားဂျင်...ပါတီဝင်တောင်မဟုတ်သေးဘဲ ပါတီကို လိုလားကူညီသူတစ်ယောက်ဟာ ခံလိုက်ရပြန်ပြီ...သူ့ရဲ့ ထမင်းဆိုင်ကလေးဟာ သူ့ရဲ့ဘဝပဲဂျင်...ထမင်းဆိုင်အဖျက်ခံရတာဟာ အဖျက်ဆီးခံရသလိုပဲပေါ့...’

ထမင်းစားပြီးကြလျှင် ဂျင်နှင့်မက်သည် စခန်းကိုလျှောက်ကြည့်ကာ သပိတ်သမားများ၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကို မကျေမနပ်ဖြစ်လာမိကြလေသည်။ သပိတ်သမားများမှာ ထထကြွကြွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိကြဘဲ၊ တစ်နေရာရာတွင် စုရုံးထိုင်ကြကာ ရှေ့သို့သာ...တွေဝေငေးစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

‘သူတို့ အခုလို ထိုင်ခိုင်းနေတာဟာ သိပ်မနိပ်ဘူးဂျင်...’ ဟု မက်က မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ‘ဒီလို ထိုင်ခိုင်းနေမယ့်အစား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုလုပ်နေကြရင် ကောင်းမယ်ဗျ...’

‘သူတို့ကို ဘာလုပ်ခိုင်းမှာလဲဗျ’

‘မသိဘူးလေ...တစ်ခုခုပေါ့ ကျင်းတူးခိုင်းပေါ့၊ အားလုံးညီညီညာညာ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုခုပေါ့၊ အခုလိုအတိုင်းသာ ဆက်နေရင် သူတို့ဟာ အချင်းချင်း ချကုန်ကြလိမ့်မယ်’

ထိုစဉ် လန်ဒန်က ၎င်းတို့အနီးသို့ရောက်လာရာ မက်က အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။ လန်ဒန်ကလည်း ယခုပင်လျှင် စခန်းတစ်နေရာ၌ အလုပ်သမားအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြသဖြင့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကတိကြေးထိုးခံလိုက်ရသည်ဟု ပြောပြပြန်၏။

‘ကဲ...ကျုပ်မပြောဘူးလား ဂျင်။ ဒီမှာ လန်ဒန် နားထောင်စမ်းပါ...’

ဒက်ကင်က ကျုပ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်ပြောရင် နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ...အလုပ်သမားတွေ အခုလို ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ကြာကြာထိုင်ခိုင်းနေကြရင် ပိုပြီးသာ စိတ်ဓာတ်ပျက်လာကြတော့မှာဗျ...သူတို့ကို တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါဗျာ...ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ပဲ လျှောက်ခိုင်းရင် လျှောက်ခိုင်းထားပါ...'

'ကောင်းပြီလေ...သူကိုကို ခြံတွေမှာသွားပြီး သပိတ်တားခိုင်းလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား...'

'ကောင်းပါတယ်...ဒါပေမဲ့...ခြံတွေမှာ သပိတ်တားရအောင် အလုပ်သမားသစ်တွေက ရောက်လာကြသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ...'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...အခုလို ထိုင်ခိုင်းနေကြတာထက်တော့ ခြံတွေကို သပိတ်တားဖို့ သွားခိုင်းတာက ပိုကောင်းသေးတာပေါ့...'

လန်ဒန်က သွားရောက်တိုက်တွန်းသဖြင့် မကြာခင် ဒက်ကင်သည် သပိတ်သမားများကို လူ ၅၀ ခန့်စီတပ်ဖွဲ့ကာ၊ သစ်တော်သီးခြံများဆီသို့ သပိတ်တားရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ဂျင်သည် ဆမ်ဆိုသူ ခေါင်းဆောင်သည့် သပိတ်တား ၅၀ ခန့်နှင့်အတူရောက် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ဆမ်သည် လမ်းတွင် မိမိလူများအား လမ်းဘေးမှ ကျောက်ခဲများကို ကောက်လာခိုင်းလေ၏။

ပထမတွင် သစ်တော်သီးခြံများမှာ အလုပ်လုပ်သူ မရှိဘဲ ရှင်းလင်းခြောက်ကပ်နေကြသည်ကိုပဲ တွေ့ကြရလေသည်။ ဆမ်သည် ခေါင်းတောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ချီတက်လာကြရင်းနှင့် ၎င်းအလုပ်သမားများအား သိချင်ဆိုခိုင်းကာ တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လာစေ၏။ ထို့နောက် အလုပ်သမားအချင်းချင်းကို ငြင်းခုံစေကာ သွေးဆူလာအောင် ဆွပေးပြန်သည်။

မကြာမီပင် သစ်တော်သီးခြံတစ်နေရာ၌...စာရေးတစ်ယောက် အုပ်ချုပ်ကာ သစ်တော်သီးခူးနေကြသည့် လူတစ်စုကို ၎င်းတို့က တွေ့ကြရလေ၏။

ဆမ်က သပိတ်သမားများအား ရပ်တန့်စေကာ မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်လိုက်လေ၏။

'ကဲ...ကိုယ့်လူရေ...ခင်ဗျားတို့ တိုက်ပွဲဝင်ကြမလား'

'ဝင်မှာပေါ့ဗျ...ဒီကောင်တွေကို ကျုပ်တို့အကြောင်းပြလိုက်ကြရအောင်'

'ကောင်းပြီ...ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ...ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတည်းဝင်
တော့ မချကြနဲ့ဦး အားလုံးညီညီညာညာရှိကြပါစေ...ပြီးတော့...လူချင်း
လည်း မကွဲစေနဲ့...'

၎င်းတို့လူစုသည် လမ်းဘေးရှိ ရေပေးမြောင်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်
ကြကာ ခြံကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး သစ်တော်ပင်များကြားမှနေ၍ တစ်စုတစ်ရုံး
တည်း ချီတက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့ချဉ်းကပ်လာနေစဉ် သစ်တော်
သီးသစ်ပင်များ၏ ခြေရင်းသို့ ကပ်လာပြီး တက်၍ ဆွတ်ခူးနေကြသည့်
အလုပ်သမားများသည် တဖက်ဖက်ခုန်ဆင်းလာကြကာ သစ်တော်သီး
သေတ္တာများအနီးတွင် စာရင်းမှတ်နေသည့် စာရေးအနီးသို့ ပြေးလွှားပြီး
စုရုံးရပ်နေကြလေ၏။

စာရေးသည် သပိတ်သမားများကို လှမ်းကြည့်ကာ ကပျာကယာအနီး
တွင် ထောင်ထားသည့် နှစ်လုံးပျိုးသေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။
ပြီးမှ ရှေ့တိုးလာကာ...

'ဘာလဲ...မင်းတို့တတွေ အလုပ်လုပ်မလို့လာတာလား'ဟု ဆီး၍ မေး
လိုက်လေ၏။

အလုပ်သမားများသည် ၎င်း၏မေးခွန်းကို ပြောင်လှောင်အော်ဟစ်
လျက် ပြန်ဖြေလိုက်ကြလေသည်။ သပိတ်သမားတစ်ယောက်ကလည်း
စူးစူး ၁၁၂ လက်ခေါက်မူတ်လိုက်လေ၏။

'မင်းတို့ ဒီမြေပေါ်ကထွက်သွားကြပါ...ဟု စာရေးက အမိန့်ပေးလိုက်
လေသည်။ 'ဒီမြေပေါ် မင်းတို့လာနိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ဘာမှမရှိကြဘူး...'

သပိတ်သမားများသည် ဖြည်းညင်းစွာ ရှေ့တိုးလာကြရာ စာရေးခမျာ
နောက်သို့ ဆုတ်သွားလျက်သစ်တော်သီးသေတ္တာများကို ကျောမှီရပ်နေ
လိုက်ရလေသည်။

၎င်းနောက်...အလုပ်သမားများကလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့
အမူအရာများဖြင့် သပိတ်သမားများအား လှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။

'ကဲ...ကိုယ့်လူတွေ ဒီမှာရပ်နေကြ...ဟု ဆမ်ကလည်း ပြန်ပြောကာ
တစ်ယောက်တည်းရှေ့သို့ လေးငါးဆယ်လှမ်း တက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

'ကဲ...အလုပ်သမားရဲဘော်တွေ နားထောင်ကြစမ်း။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့

နှင့်လာပူးပေါင်းကြဈာ...အလုပ်သမားအချင်းချင်း နောက်ကျောကို စားနှင့်
မထိုးမချင်ပါနှင့်...ကျုပ်တို့နှင့်လာပေါင်းပြီး ညီညီညာညာ တိုက်ပွဲဝင်ကြပါ
ဗျ...'

'ဒီမှာ မင်းလူတွေကို ဒီခြံထဲကပြန်ခေါ်သွားပါ' ဟု စာရေးက လှမ်း
ပြောလိုက်ပြန်သည်။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းတို့တစ်ဖြူလုံး ထောင်ထဲရောက်သွား
ကြရလိမ့်မယ်...ဒါပဲ...'

အလုပ်သမားများက စာရေးကို ဝိုင်းဝန်း၍လှောင်ပြောင်အော်ဟစ်လိုက်
ကြပြန်လေ၏။ မက်က ၎င်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ တိတ်တိတ်နေရန် အမိန့်
ပေးလိုက်လေသည်။

သပိတ်ဖျက်အလုပ်သမားများသည် ထွက်ပြေးရန် လမ်းပေါက်ရှာ
နေကြရာ စာရေးက ၎င်းတို့အား လှည့်၍ အားပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

'မင်းတို့ ဒီကောင်တွေ နောက်တာကို ကြောက်မနေကြပါနဲ့...မင်းတို့
အလုပ်လုပ်ချင်ရင် လုပ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးရှိနေတာပဲကွ...'

'ကဲ...ရဲဘော်တို့...ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ဘဝတူတွေနဲ့လာပေါင်းဖို့
နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး ပေးနေတာဗျနော်... ကျုပ်တို့နဲ့ လာပေါင်းကြပါ...ဟု
ဆမ်က အလုပ်သမားများအား လှမ်းမေးလိုက်ပြန်လေသည်။

'မင်းတို့ကို သူက အမြဲချော့၍ နေတာနော်...သူပြောတိုင်း မင်းတို့
လုပ်ကြရမှာလား...'

စာရေးကလည်း အလုပ်သမားများကို လှည့်၍ အားပေးလိုက်ပြန်
သည်။ အလုပ်သမားများကား နေရာတွင်မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ
ရပ်နေကြလေ၏။

'ဘယ့်နှယ်လဲ...ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ကြမှာလား...'

ဆမ်က ထပ်မေးလိုက်သည်ကို အလုပ်သမားများက ပြန်မဖြေချေ။
ဆမ်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့ တိုးသွားရာ စာရေးက သေနတ်နှင့်
မြှောက်ချိန်ထားလိုက်လေ၏။

'ဒီသေနတ်မှာ ကျည်စေ့ ယမ်းတောင့်တွေ တိုးထားတာကွနော်...မင်း
တို့ ဒီခြံထဲက ထွက်မသွားကြရင် ငါပစ်ထည့်လိုက်မယ်...ဒါပဲ...'

'ခင်ဗျားပစ်ချင်ပစ်လေ...ခင်ဗျားပစ်ရင် ကျုပ်တို့အထဲက တစ်ယောက်

ကိုသာ ထိမှာပဲ...ကျန်တဲ့လူတွေက ခင်ဗျားကို အမဲဖျက်သလို ပိုင်းဖျက်ကြ တော့မှာပဲ...'

၎င်း၏အသံမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် သံမှန်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ၎င်းသည် ဖြည်း ညင်းစွာ ရှေ့တိုးတိုးသွားရာ ၎င်းနောက်က သပိတ်သမားများကလည်း ကပ်၍ စုပုံလိုက်လာကြလေ၏။ ဆမ်လည်း စာရေးရှေ့တွင် တည့်တည့် ကြီးရပ်လိုက်လေသည်။ စာရေး၏သေနတ်ကား တုန်တုန်ရီရီနှင့် ၎င်း၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ ချိန်ထားလျက်သား ရှိနေသည်။

ကျုပ်တို့က စကားပြောဖို့လာတာပါဗျာ... 'ဟု ပြောရင်းကပင် ရုတ် တရက် ဆမ်သည် အောက်သို့ ငုံ့ချလိုက်ပြီး စာရေး၏မြေထောက်များသို့ သိမ်းကျုံးဖက်လှဲချလိုက်လေသည်။ စာရေးသည် နောက်ပြန်လဲကျသွားရာ လက်ထဲမှ သေနတ်သည် ဒိုင်းခနဲမြည်ဟိန်းသွားပြီး မြေကြီးတွင် တွင်းကြီး ဖြစ်သွားစေလေ၏။

ဆမ်၏ဒူးတစ်ဖက်သည် စာရေး၏ပေါင်ခြံကြားထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်သွားရာ စာရေးခမျာမှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် လူးလိုမ့်နေလေတော့ သည်။ ထိုအတွင်း အလုပ်သမားနှစ်စုသည် တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ကာ ကြောင်နေကြရာမှ သပိတ်ဖျက်သမားသည် နောက်သို့လှည့် ၍ သုတ်ပြေးကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သည် မြေ၍မလွတ်နိုင်ကြတော့ချေ။ သပိတ်သမား လည်း ၎င်းတို့အား ပိုင်းအုံစုပုံလိုက်ကြကာ ဖမ်းမိကြသူများကို ပိုင်းဘော နေကြလေတော့သည်။

ဂျင်လည်း ဘေးတွင် ခွာရပ်နေရာက သပိတ်ဖျက်သမားတစ်ယောက် က လူအုပ်ကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ လွတ်ကင်းရာသို့ ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ ဂျင်လည်း မြေဆိုင်ဆံကြီးတစ်လုံးကို ကုန်း ကောက်လျက် တအားလှမ်း၍ပေါက်လိုက်ရာ ပြေးသွားသူ၏ကျောကို ဘုံး ခနဲမှန်ပြီး ဟပ်ထိုးကြီးလဲကျသွားလေ၏။ ထိုလူကို သပိတ်သမားများက ပိုင်းအုံသွားကြကာ အမဲဖျက်သလို ထိုးကြ၍ ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်ကြ ပြန်လေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဆမ်က ၎င်း၏ လူတွေကို အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်

လေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ကား သပိတ်ဖျက်သမားများမှာ သပိတ်သမားများ၏ ဒေါသကို မရှုမလှခံခဲ့ကြရပြီဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့အားလုံးမှာ မျက်နှာများစုတ်ပြတ်သူကပြတ်၊ လက်ကျိုးသူကျိုး၊ ခေါင်းကွဲသူကွဲနှင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးအလူးလူးဖြင့် လူးလို့မ့်သည်းညှူနေကြလေ၏။

ထိုစဉ် သပိတ်သမားတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ချာလပတ်လည်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုးလဲကျသွားလေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံတစ်ချက်က မြည်ဟိန်းလာကာ သစ်ပင်များထဲမှ လူ ၅ ယောက်က သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် မြေထွက်လာကြလေသည်။ သပိတ်သမားများလည်း ချက်ချင်းပင် ဖရိုဖရဲလှည့်ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

နောက်ကလူ ၅ ယောက်ကလည်း သေနတ်များနှင့် တဒိုင်းဒိုင်းလှမ်းပစ်ကြလေသည်။

ဂျင်ကလည်း သပိတ်သမားများနှင့်အတူ ရှေး၍ပြေးခဲ့ကြလေသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ပခုံးတွင် ပြင်းထန်စွာ အရိုက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသော်လည်း ဂျင်သည် အနည်းငယ် ယိမ်းထိုးသွားသည်မှအပ ဆက်၍သာ ပြေးခဲ့လေသည်။

ဆမ်ကလည်း ၎င်းတို့နောက်က မြေးလိုက်လာရာ။ ခေတ္တအကြာတွင် 'ကဲ ရပ်ကြပါတော့... ဟု အော်လိုက်သဖြင့် အားလုံးအပြေး ရပ်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ဂျင်သည် ၎င်းပခုံး၌ ကျည်ဆန်မှန်ခဲ့ကြောင်း သိရလေတော့၏။

ခဏအကြာတွင် မြို့ဘက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ပုလိပ်များနှင့် သူနာပြုကားများ ပေါင်းလာကြရာ သူတို့သည် လမ်းဘေးမြောင်းကြီးထဲသို့ ဆင်း၍ ပုန်းနေလိုက်ကြရပြန်သည်။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ကား မက်သည် ဂျင်အား စိုးရိမ်တကြီး ဆီးကာကြိုဆိုလေသည်။ ဆရာဝန် ဘာတန်က သေနတ်ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျည်ဆန်သည် ထုတ်ချင်းဓတ် ဖောက်သွားသည့်အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်းဟု ဆေးထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

အခြားသပိတ်တားများသည် အခြားခြံများမှ သပိတ်ဖျက်အလုပ်သမား ၃၀ ခန့်ကို စည်းရုံးခေါ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့ကြကြောင်းကို မက်ကပြောပြလေ

သည်။ သို့ရာတွင် အထူးဆုံးသတင်းကား သပိတ်ဥက္ကဋ္ဌကြီးဒက်ကင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်နေ၏။

မြို့တွင် သပိတ်သမားများအတွက် ရိက္ခာလိုလား၍ စုဆောင်းနေသော ဒက်ကင်ထံမှ သပိတ်သမားများအတွက် စောင်များ ရထားကြောင်း သတင်း ပို့လိုက်ရာ ဒက်ကင်သည် လူ ၅ ယောက်ကို ခေါ်လျက် သူ၏ထရပ်ကား သစ်ကြီးနှင့် သွားရောက် ယူငင်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် အပြန်၌ လက်နက် ကိုင်လူတစ်စုက သူတို့ကားကို ဖမ်းရပ်ကာ ဒက်ကင်နှင့် သပိတ်သမားများကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားပြီး ဒက်ကင် အထူးမြတ်နိုးလှသည့် ထရပ်ကားကြီးကို မီးတင်ရှို့လိုက်ကြလေ၏။ ဤတွင်ဒက်ကင်မှာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ကာ သေနတ်ကိုင်လူများကို အတင်းဝင်ရောက်... ထိုးကြိတ်လေတော့သည်။ သေနတ်ကိုင်များက...၎င်း၏ ခြေထောက်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ကြသော်လည်း ဒက်ကင်လျှင် အရူးတစ်ယောက်လိုပင် ထိုလူများကို ပြန်လှန်သတ်ပုတ်ခဲ့ လေသည်။ ထိုစဉ် မော်တော်ယာဉ် ပုလိပ်များလည်း ရောက်လာရာ လက် နက်ကိုင်များက တိမ်းရှောင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဒက်ကင် မှာ အရူးလိုဖြစ်နေရာ ယခုဆိုလျှင် အချုပ်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေပြီဖြစ်လေ ၏။

မက်ကမူ ဒက်ကင်၏အဖြစ်သည် စိတ်ဓာတ်ပြန်ကျစပြုနေသော သပိတ်များအတွက် သွေးတိုးပေးလိုက်သည့်အချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ၏။

‘သပိတ်ကြီး ပျက်သွားရဦးတော့၊ အလုပ်သမားတွေဟာ မှိုင်း အသတ် ခံခဲ့ရတာရယ်... ဒက်ကင်ရဲ့ ထရပ်ကားပတ်လက် မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရတာ ရယ်ကို သူတို့ တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဂျင် ရဲ့... အလုပ်သမားတွေဟာ ဒီအဖြစ်တွေကို ကြုံရလေလေ... တိုက်ပွဲကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ပိုဝင်လာလေလေပေါ့ ဂျင်... နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကတော့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ အရေးတော်ပုံတွေဟာ အပြီးသတ် အောင်မြင်ရတော့မှာ ပါပဲ။ ။